

Олександра Бурбело

*Золота
росинка*

Дитчий Твор
Козинська
Фортієва

Дитчому

ОЛЕКСАНДРІ БУРБЕЛО

За велику роботу
в виконанні лекцій
«Я розумію тебе Роду!»

в рамках
«АВАНГАРД» ГОЛОВНОГО ПРОГРАМУ
нашої компанії
18.02.2024 року
в Києві

ОЛЕКСАНДРА БУРБЕЛО

*Золота
росинка*

*Вінниця
2014*

Олександра Бурбело

УДК 821.161.2-31

ББК 84.4УКР6-4

Б91

Бурбело О.С. Золота росинка. – Вінниця: _____
_____, 2014. – 312 с.

«Золота росинка» – п'ята книга Олександри Бурбело. У своїх поезіях та фантастичній казці «Аліна і чотири властивості медальйона» автор відкриває світ краси, доброти, щирості людських сердець.

У творах йдеться про рідне Поділля, Вінницю, історію України, про дружбу, працелюбство, інтелектуальний пошук, подорожі.

Книга сподобається і зовсім юним читачам, і старшим.

ISBN _____

Ця книга видана завдяки підтримці

депутата Вінницької міської ради, директора департаменту інформаційної діяльності та комунікацій з громадськістю Вінницької ОДА

Василюк Світлани Михайлівни

депутата Вінницької районної ради, директора ТОВ «КОВІНЬКО-КОВБАСИ»

Яворської Людмили Миколаївни

Генерального директора ТОВ «Агрона Фрут Україна»

Семенюка Володимира Володимировича

Генерального директора ПАТ «Вінницяобленерго»

Касіча Юрія Петровича

та інших благодійників.

Про автора

Бурбело Олександра, юна письменниця, літературний доробок якої постає духовним скарбом новітнього українського слова, народилася 1 січня 1998 року.

Ніхто не знав тоді про хворобу, яка пускала ростки в юному організмі, і її родина жила, вірячи в майбутнє дитини, яка що не день, що не рік виявляла літературне обдарування, дар провіщення народу України його світлого, щасливого майбутнього.

У 2011 році вийшла перша збірка поезій та прозових творів, зокрема казок, легенд, загадок, Олександри «Первоцвіт», у якій опубліковано й поезію «Подвиг Богуна», що зайняла I місце у Всеукраїнському дитячому літературному конкурсі «Я козацького роду». Книжечки розлетілися, як ластівки, на теренах України. Діти, яких часом не приохотиш на уроках у школі до віршів, охоче їх запам'ятовували і, зустрічаючи когось з родини Саші, декламували напам'ять!

– Вони розуміють один одного, бо ж діти! – раділи родичі юних читачів.

– До книжечки Саші приохотилася моя старенька матуся! – були й такі відгуки.

На численні замовлення вийшло з друку друге видання книги «Первоцвіт», змінене і доповнене. Його привітав автор улюбленого Сашиного бестселера «Тореадори з Васюківки», член Спілки Письменників України Всеволод Нестайко. Його познайомив з майбутньою письменницею дитячий

журнал «Барвінок», активною щомісячною дописувачкою якого була Саша. Всеволод Зіновійович Нестайко, почесний співробітник журналу, запримітив її, вирізнув із загалу, запросив до спілкування. Їх листування «Київ – Вінниця» було щирим та відкритим. І настанови метра сучасної літературної класики, і його похвала утвердили юну авторку на стезі творчості.

Класик дитячої літератури так відгукнувся на книжечку «Первоцвіт»: «Автор книги «Первоцвіт» Олександра Бурбело, безперечно, має багату фантазію, що надзвичайно важливо для письменника, у неї світле, романтичне світосприйняття. Душа авторки відкрита для всього доброго і прекрасного. Про це свідчать казки у збірці. Вони написані не зовсім за класичним зразком. Герої в них – романтизовані носії добра і всіх людських чеснот. Вони утверджують головну думку про важливість добра, доброти для людини.

Казки юної письменниці ліричні, в них

багато світла, вони мальовничі. Авторські емоції, думки, зокрема любов до рідної землі, до «Казкової України», органічно поєднуються з елементами фантастики. Олександра створює прекрасну, вимріяну країну дитинства. Її твори відкривають дітям світ добра і краси».

Друга книжка «Первоцвіту» збагачена ще й «смішинками-веселинками», деякі з них, як-от: «Спритне кошеня», «Хом'як» – оприлюднені на сторінці «Соняшник» республіканської газети «Сільські вісті». А казки «Барвиста країна», «Лесина казка», «Коли мрії здійснюються», «Новорічна пальма», «Святковий букет» та ліричні вірші і віршовані казкові історії опубліковані на шпальтах республіканської газети «Казковий вечір».

Фантастичне оповідання «Україна на відстані серця і безмежного всесвіту» в 2010 році посіло перше місце у Всеукраїнському літературному конкурсі журналу «Крилаті» (м. Київ) – «Україна через 20 років».

Легенди про Вінниччину мали успіх серед

студентів та учнів шкіл області – «Легенда про Вінницю та сузір'я Пасіку», «Легенда про сон-траву» та інші, які публікувалися в регіональній газеті «Подільська зоря».

Сашині твори рясніли також у журналах «Колосок» (м. Львів), «Юний натураліст» (м. Київ), «Паросток» (м. Київ), «Хімія для допитливих» та «Географія для допитливих» (м. Харків), «Шкільний журнал» (м. Красноармійськ Донецької обл.).

Жанрова палітра її творчості розширювалась – це і казки-повісті «Лисичка Бимби и тайна волшебного изумруда» в другій книзі автора «Белые паруса» (м. Новоросійськ, 2012 р.), «Кіра Петренко або Люстерко Добра» в доробку четвертої книги «Я лиш струна на арфі України» (м. Київ, 2013 р.), «Аліна і чотири властивості медальйона» в книзі, яку ви тримаєте в руках, у «Золотій росинці», історико-фантастичний роман про прадавність Африканського континенту, піраміди та їх сучасне дослідження «Тутанхамон – фараон

XVIII династії», а також детектив (лишилися незакінченими).

Вирізнялася своїм інтелектуальним обдаруванням автор, не побоїмося ствердити, новітніх бестселерів і в шкільному навчанні. «Дванадцять» – це був її справедливий навчальний бал з усіх шкільних дисциплін. Усі вони її цікавили, захоплювали, надихали на творчість і давали міцне підґрунтя для фантазії, поетичного розвитку. Вінницька школа №26 I-III ступенів плекала Олександрю як обдаровану ученицю і майбутню письменницю. Не даремно ж у Всеукраїнському конкурсі журналу «Хімія для допитливих» її фантастичне оповідання «Хімія – рятівниця всесвіту» (м. Харків) зайняло перше місце, а в журналі «Географія для допитливих» (м. Харків) у Всеукраїнському конкурсі вірш-загадка «Столітній ювілей географічного відкриття» посів також перше місце. Вона переможниця математичних і біолого-хімічних олімпіадних змагань, що засвідчують обсяг пізнавальних інтересів

Олександри.

Від редакції журналу «Біологія для допитливих» (м. Харків) школярка-письменниця одержала захопливого листа її твором «Еміліан» (оповідання в книзі «Я лиш струна на арфі України»). Саші писали: «Дуже раді, що ти приєдналася до читачів нашого журналу та взяла участь у конкурсі серед біологоманів! Твоя історія виявилася настільки живою, що нам усім захотілося виглянути у віконце, щоб побачити садочок із равликами. Але на вулиці ще холодно, тому нам лишилося насолоджуватися твоєю чудовою розповіддю».

Олександра – член Союзу обдарованої молоді з 2011 року, в її портфоліо більше п'ятдесяти грамот, дипломів, подяк, сертифікатів, похвальних листів за успіхи в навчанні та творчості. Її вабила і фантастика, і поезія, і жанр репортажу про подорожі, і детектив.

Рідні шукали скрізь по світу допомоги, лікування обдарованій дитині. Бачили

порятунок і на Кубі, у водах Мертвого моря, на Кубані.

Скрізь її любили, захоплювалися нею, запрошували до себе, щоб допомагати постійно. «Лінда!» – прекрасна! – дивувалися вроді дівчинки кубинці! «Лінда...» – звучить у наших серцях як відгук і про її літературну творчість!

Саша ніде не хотіла лишатися на постійне життя – любила Україну! Ще змалечку в її свідомості спливали такі українські слова, яких їй ніхто ще не говорив. Вона народилася з ними, в ній жив код українства!

Незвичайною була у всьому, навіть у повсякденстві. Усі прагнули наблизитись до неї, дружити з нею. У дворі діти гуртувались довкола, як біля вожатої: і обідали з нею, і брали участь у гуртах за інтересами, які вона ж і організовувала, і читали її рукописні журнали, ставали їх дописувачами. Жителі будинків по вулиці Писарєва зберігають їх у своїх бібліотечках. «Такого в нас ще не було!»

– дивувалися. І навіть не знали, що її твори уже підхопила українська преса, – такою скромною була Саша Бурбело. А перша її збілочка, як жайвороночок, заспівала над кожним віконечком її друзів-прихильників! Усі вітали її від щирого серця!

Збірка казок, фантастичних оповідань та віршів «Белые паруса» вийшла в Новоросійську Краснодарського краю, куди їздила на лікування Олександра. Там, на святі кубанського козацтва, познайомилася з творчістю поета, співця Кубані, Віктора Михайловича Жорника, який по-батьківськи привітав літературну, зокрема й поетичну, обдарованість нової зірочки на небосхилі поетичного Олімпу – «яскравий юний талант»!

Ця книга вже стала раритетом – розійшлася серед читацького загалу! Коли вперше Віктор Михайлович читав вірш «Парус», то він, колишній моряк, плакав і повторював поетичні рядки Олександри:

Парус, как гусиное перо,

Пишет по волнам седого моря...

Спасибі Вам, сивочолий мудрецю поетичного світу, за Ваші святі сльози!

У Міжнародному поетичному інтернет-конкурсі імені Миколи Степановича Гумильова за 2012 рік (м. Санкт-Петербург) вінок восьмивіршів Олександри Бурбело, присвячений поету Гумильову, був відзначений Дипломом Лауреата Першого ступеня. До свого захоплення літературою Олександра уже ставилася професійно, стараючись сягнути її таємниць. Зокрема, життєва і поетична стежа Миколи Гумильова стала за взірець служіння літературі:

Серебряного века исполин,

Высот поэзии счастливый

властелин,

Новатор в поэтической элите!

До авторської збірки «Белые паруса» увійшли також поезії про Тамань, про будинок-музей М. Ю. Лермонтова на березі двох морів – Чорного і Азовського. Саме там поет написав

свою повість «Тамань».

*«Тамань» – название,
и дальше – повесть,
А почерк будто устремленный
вдаль, –*

таким було враження Олександри від рукопису «Тамані» в знаменитому музеї. Саме з цими творами та віршем «Грѣзы» у 2011 році юна поетеса стала Лауреатом II Міжнародного літературного інтернет-конкурсу «Волшебное пѣрышко» в Єкатеринбурзі, а в 2012 році за творчу роботу – вірші «Сказка осени» та «Древний храм» – нагороджена Дипломом Лауреата Першого ступеня III Міжнародного літературного інтернет-конкурсу «Волшебное пѣрышко».

У 2010 році Олександра також стає дипломанткою поетичного конкурсу «Малахітовий носоріг» (м. Вінниця), призером конкурсу поетів-початківців «Зелене тріно» (м. Вінниця), лауреатом Всеукраїнського та

переможцем регіонального рівнів дитячої творчості «Податки очима дітей – 2012» на пряму «Літературні твори». Поетичний вінок восьми віршів, присвячений Айвазовському, відзначений як кращий у Міжнародному поетичному інтернет-конкурсі ім. Сільви Капутікян «Вірменські мотиви».

Географічна мережа літературних зв'язків юної письменниці розширювалася. Її твори друкували журнал «Пять стихий» (м. Горлівка Донецької обл.), літературно-художні альманахи «Ліра» (м. Хмельницький), «Скіфія» журналу «Склянка часу» (м. Канів), «Антологія сучасної новелістики та лірики України – 2012» (м. Канів), літературний альманах «Каштановий дім» (м. Київ), альманах «Песни серебряного моря» (м. Сімферополь), літературний альманах «Зов Нимфея» (м. Сімферополь), журнал «Метаморфозы» (м. Мінськ), літературний інтернет-журнал для юнацтва «Сту-пе-ни» (видавництво «Брайлленд» – «Конгрес літераторів України»);

поезії увійшли також до збірки віршованих та прозових творів «Літературний бриз» (улюблена Вінниця).

Завжди і скрізь її вірші мали успіх, вона одержувала схвальні відгуки, сердечну вдячність від читачів. У відкритому спілкуванні літературного інтернет-конкурсу «Волшебное пёрышко» (м. Єкатеринбург) їй писали:

«Светлана Валерьевна Мисуна пишет
16.11.2012 в 06:39:

– Здравствуй, Александра! С большим удовольствием познакомилась с твоим творчеством! «Сказка осени» получилась очень красивой, мелодичной, по-осеннему теплой! А какие глубокие мысли навевает на тебя встреча с древним храмом! В стихотворении время словно останавливается и предоставляет читателю возможность поразмышлять о жизни. Замечательные стихи талантливого автора! Желаю удачи в конкурсе!

Татьяна Юрьевна Дели пишет 21.11.2012 в
03:33:

– Ну, Александра, порадовала!!! Стихотворение «Древний храм» выше всяких похвал! А «Сказку осени» хочется перечитывать еще и еще.

Светлана Анатольевна Гиннэ пишет 22.11.2012 в 13:13:

– Здравствуй, Александра. Замечательные стихотворения, читаются на одном дыхании. Ты умница!

Екатерина Амадеус пишет 23.11.2012 в 13:01:

– Очень милые твои стихотворения. Можно применить к ним эпитет «воздушные». Замечательно!

Владимир пишет 24.11.2012 в 19:08:

– Очень хорошие стихи. В них много чувств, духовной высоты, поиска мечты. Заставляют задуматься о вечном, о смысле жизни».

Юну письменницю вабила тема історії України, запорізького козацтва. Тому і взяла участь у художньому та поетичному конкурсі «Край п'яти січей» (м. Нікополь) з віршем «Іван

Сірко і Нікопольщина». За цей твір Олександра Бурбело одержала найвище визнання – Гран-прі від журі та овації залу! Юну поетесу попросили зробити електронний запис авторського читання твору. Тож ви й зараз можете знайти його в мережі Інтернету, де «лінда» Олександра в українському вбранні декламує:

Велика наша земле українська!

На теренах твоїх спливли віки...

Тут пролітали шалом коні скіфські!

Пізніше запорізькі козаки

Тебе оберігали, як святиню!

Це був тріумф Олександри Бурбело! Але вона не запишалася. Скромна і мила в житті, Саша цінувала кожен його прояв у флорі і фауні – кожен росточок, кожную рослинку, розмаїття тваринного світу. Усьому знала назву, не тільки загальноновживану, а й наукову: дизиготека, хавортія, фатсія з мусонних лісів Африки, з Південної Америки, з Австралії... За енциклопедіями, які, де б не бувала, збирала на свою книжкову полицку, могла ідентифікувати будь-яку рослину, дізнатися, звідки вона

потрапила в Україну, як її слід доглядати тощо.

Це й визначило її участь у Міжнародному літературному конкурсі, присвяченому Року екокультури – 2013, «Живое Слово – Живой Природе» (Білорусь–Росія–Казахстан–Україна – Австралія – Німеччина – США –Чорногорія) – твори Саші серед кращих у збірнику за підсумками конкурсу, як-от:

*Позднеосенний лес так дорог мне –
Душа земли, что вдруг открылась
взору!*

*Стоит один в прозрачной тишине,
Раскинув веток дивные узоры.*

*И не нужны ни краски, ни цветы.
Перегорели листьев украшенья.
Остались только вечные мечты,
Манящие неуловимой тенью!*

Дописувала в обласну газету «Лісове господарство Вінниччини», бо ж була закохана в природу рідного краю. Тож взяла участь у Всеукраїнському конкурсі на кращий твір на тему: «Людина і ліс» (весна 2013 року) і зайняла

перше місце в його обласному турі за казку «Пригода в лісі», яка друкується в цій книзі.

До географічного розмаїття літературних контактів додався Новосибірськ – Дипломом лауреата було нагороджено Бурбело Олександрю за успішну участь у Міжнародному літературному конкурсі для школярів 6-11 класів «День Енота – 2013». Вона писала про утаємниченість природи в загадковості явища веселки:

Мир чудес! На миг я чародей.

Вот айлант приподнимает ветки,

Чтоб коснутся радуги моей,

Этой яркой ленты-семицветки!

Один з розділів книги «Золота росинка» називається «Дволисник». Ця назва символічна – вона уособлює вдячність невеличкого пагінця з двома листочками, кимось зірваного, кинутого на тротуар і порятованого, поставленого у водичку співчутливою, уважною дівчинкою, яка не пройшла мимо. А на ранок дволисник зацвів, ніби усміхнувся вдячно. Це історія з

вірша «Вдячність» (розділ «Дволижник»). Вона достовірна.

Усе з рук Саші росло і розцвітало, а тварини збігалися до неї, як до своєї покровительки.

Кажуть, що вона схожа на ікону Марії Покрови, а віщій монах Кирило з Браїлівського монастиря, побачивши Олександру, провістив:

– Це наречена Христа!

Яку святість душі треба мати, щоб дорівнятись до такого високого означення!

Може, тому для поетичної творчості Олександри властива пісенність. Її віршовані рядки пливуть сторінками книг, як весняні струмочки. Тож і пісні вона складала частенько. Частину з них опубліковано в цій книзі в різних розділах. За одну з них, «Осінь», на поетичному конкурсі «Віршована мелодія» Молодіжного мистецького фестивалю імені Івана Коваленка в місті Боярці Олександру нагороджено Дипломом за третє місце.

Два роки поспіль поетеса-піснярка брала участь у щомісячному конкурсі пісенної

поезії «Зов Нимфея» (м. Керч, 2012-2013р.р.) і нагороджена Дипломом лауреата за II місце в номінації «Молодёжная песня» та Дипломом фіналіста (м.Керч, 2013 р.). Її пісні опубліковані в літературних альманахах «Песни Серебряного моря» (м. Сімферополь, 2012 р.) та «Зов Нимфея» (м. Сімферополь, 2013 р.).

До речі, назва книги «Золота росинка» взята з авторської пісні «Стежинка», у якій змальована розкіш подільської природи:

*Стежиною біжу попід горою,
Обабіч гаю, боса по росі,
Доріжкою, що вигнулась бровою
Над оком озера у весняній красі!*

*Видзвонюють литавами дзвіночки,
Петрів батіг розправив пелюстки.
Цвіте моя вишивана сорочка,
І пахнуть м'яти дикої листки.*

Особливо цінувала обдарована дівчинка вінницькі відзнаки, зокрема Грамоту департаменту освіти Вінницької міської ради

за Перше місце в конкурсі поетів-початківців «Зелене гроно» (м. Вінниця, 2013 р.).

Спеціальну відзнаку «Козацька балачка рекомендує» за поему «Перемога під Синіми Водами» (м. Київ, 2013 р.) Саші принесли в лікарню, в Києві. Імениті колеги по перу, які були удостоєні за свої нові романи такої ж, найвищої на той рік, нагороди, запрошували надсилати твори до їхніх журналів. Перед Олександром відкривався світ українського письменництва!

І відкрилися для Покрови – Врата Божі.

Нині ми приносимо їй квіти, нашу шану і захоплення!

Чимало лишилося творів, які не увійшли до її попередніх книг:

«Первоцвіт» – м. Вінниця, 2011 р.;

«Белые паруса» – м. Новоросійськ, 2012 р.;

«Первоцвіт» (видання друге, змінене і доповнене) – м. Вінниця, 2012 р.;

«Зимова Україна» – м. Вінниця, 2013 р.;

«Я лиш струна на арфі України» – м. Київ, 2013 р.

Частина творів, які не увійшли до цих книг, надруковані в «Золотій росинці» і будуть до душі тематичним розмаїттям, любов'ю до рідного Поділля, до Вінниці, до щирих подолян, до природи всієї України.

Казку «Аліна і чотири властивості медальйона», яка в цій книзі, Олександра готувала до республіканського літературного конкурсу. Писала її впродовж кількох років, знову і знову повертаючись до тексту, удосконалюючи його, щось змінюючи у фантастичній історії про самовідданість, на яку здатні діти, рятуючи світ доброти на віддаленій планеті, самовдосконалюючись у дружніх взаєминах, вибачливо ставлячись до слабкостей чи й недоліків у характері друзів і пишаючись їх чеснотами. Це твір про дружбу на лезі небезпек, поразок і перемог. Взаємини між дітьми саме такі, які були життєвим кредо Олександри. Вона завжди, навіть у найтяжчі хвилини, зберігала власну гідність і ставила її в інших найвище, не шукала ідеальних

друзів, а цінувала гідних, слабкості вважала окрасою особистості, що можуть бути основою дружби, і різко відмежовувалась від підлості та підступності. Промінчики дитячої закоханості то тут, то там зблискують у колізіях твору, в якому легенда переплітається з реальністю, міфи – з казковістю.

Історико-фантастичний роман «Тутанхамон – фараон XVIII династії», на превеликий жаль, лишився незавершеним, але в ньому читача приваблять ексцентризм висловлювань, стильові новації, чимало цікавих відомостей, історично достовірних, вивчених автором за науковими джерелами.

Олександра захопилася ідеєю написати роман, не мала й тіні сумніву в її успішному здійсненні. Ще на початку роботи на хвилі натхнення написала поезію «Тутанхамон» – вона в книзі «Золота росинка», в розділі поетичних творів «Життя людське серед пустель космічних» (авторська цитата). У вірші йдеться, зокрема, і про легенду переселення душ:

Не відаєш, що ти – Тутанхамон,

Правитель Стародавнього Єгипту!

Для нього ти син Бога і закон,

Та відродився в нас на диво світу.

Для зручного тематичного орієнтування вірші подані за розділами, назви яких взяті здебільшого з авторських творів, як-от: «Листопад на долоньці листка», «О, Віннице у маєві зірок» чи «Благословення подолян» тощо. Серед ненадрукованого досі виявилися поезії, написані Олександром у різному віці, тому й адресуються читачам старшим і молодшим. Тож книга «Золота росинка» може бути рекомендована і для колективного сімейного читання. Юна письменниця з великим душевним теплом, зацікавленістю і повагою ставилася до молодших школярів і дошкільнят, дослухаючись до їхньої думки, складаючи для них прозові і віршовані казки. Вони є в кожній з п'яти книг автора. У «Золотій росинці» для цих читачів також чимало цікавих творів, особливо в розділах «Які казкові взимку вечори», «Благословення подолян»,

«Дитинство – це веселки цвіт».

В Олександрі був ще один таланти – обдарування фотографа. Вона ніколи не розлучалася з фотоапаратом. Уміла помітити прекрасне в нібито звичайному, зупинити мить. Небо могла фотографувати з однієї позиції багаторазово, бо воно ж в Україні таке мінливе в своїй красі!

У кожній фотографії, в кожному рядку – живий пульс закоханого в рідне Поділля серця талановитого автора, юної письменниці, твори якої, як квіти дволистника з поезії «Вдячність», розцвіли на сторінках видання, заяскріли «золотою росинкою» рідного Поділля.

Високий рівень поетичного обдарування засвідчують усі книги Олександрі. Розгорніть рясно осипану авторськими фотографіями «Зимову Україну»: скільки в ній казкових історій, метафор, неочікуваних порівнянь, який політ фантазії – здається, що заходиш в засніжену алею, між рясно опушених інеєм дерев.

Така поезія зачаровує, рятує від буденності,

облагороджує; вона потрібна читачеві, стане супутницею в щасті та радості і підтримкою в складні хвилини життя.

Література, українська і світова, втратила талановитого автора, поета і прозаїка, хоча Олександра все ж таки встигла відбутися як письменниця, твори якої стали подією в літературі. Бережімо ж світлі зерна її творчості у книгах та вдячних серцях!

*Тамара Артем'єва,
член Спілки Журналістів України,
поетеса, письменниця.*

До читачів

Книга Бурбело Олександри «Золота росинка» тематично охоплює широкий спектр зацікавлень сучасного читача-подолянина, і зовсім юного, і старшого віку, – це, перш за все, любов до рідного Поділля, Вінниці, захоплення красою природи, пізнання історії України, вболівання за її єдність та європейське спрямування, працелюбність, прагнення охопити увесь світ його поетичним зображенням.

Твори згруповані за тематикою і подаються під рубриками, які є репрезентантами окремих віршів, як-от: «Весна – це дивовижний гімн свободі, життя неопалима купина»; «Листопад на долоньці листка»; «О, Віннице у маєві зірок»; «Благословення подолян»; «Життя людей серед пустель космічних» тощо, Окремо подана фантастична казка «Аліна і чотири властивості медальйона».

Мовлення автора метафоричне, образне, багате своїм лексичним складом. Поетичні рядки відзначаються пісенністю. Олександра на конкурсі авторів-піснярів у Боярці за пісню

«Осінь» нагороджена Дипломом (III місце) у 2012 році. Пісенні тексти розсипані в різних рубриках книги. Це «Хризантеми», «Осінь», «Гіацинт Вінниці», «Стежинка», слова з якої стали назвою збірки, а один із куплетів на означення ідейного змісту книги ще й друкується на обкладинці:

Довкола розкіш рідної природи,
І кожен з нас – її мале дитя,
Краплиночка великого народу
В Дніпровій хвилі вічного життя!

Вірші і фантастична казка можуть бути рекомендовані для сімейного читання, тому що несуть у собі значний виховний потенціал, навчають помічати красиве і в природі, і в людських взаєминах, цікавитись історією України, заглиблюватись у філософські роздуми, розвивають уяву, збагачують мовлення.

Вірші переважно друкувалися на сторінках періодичних українських видань.

Таким чином, збірка творів, які Олександра через невідворотну хворобу не встигла опублікувати в окремій книзі, на часі, цікава і потрібна для читачів.

**Член Спілки
Письменників України,
професор Подолинний А. М.**

Слово поетеси

Господь послав її не випадково,
Вона прийшла, як зіронька, в цей світ.
Осяяла, як промінь веселковий,
Лишила на землі помітний слід.

Вона зросла розумна і завзята.
Серед дітей була, як Божий дар.
Талантами і вродою багата,
Лише Господь здоров'я їй не дав.

Струнка, красива, наче рання вишня,
Вже юнаки всміхалися їй вслід.
Чому так сумно і трагічно вийшло,
Що рано залишила білий світ?

Ця дівчинка завжди кудись спішила,
Немовби зазирнула в майбуття,
Що доля мало весен їй лишила,
Коротка була лінія життя.

Як жаль, що медицина в нас безсила,
Не вміє цю хворобу лікувать.
Вона багато душ уже убила,
І Саша не змогла її здолать.

Роки боролась дівчина хоробра,
Їй мужності ні в кого не займають.
Все вірила, що ця лиха хвороба
Від неї стане з часом відступать.

А смерть усе частіше наступала.
Її холодний погляд спопеляв.
Так рано цвіт духмяний обірвала
І кинула на землю, щоб зів'яв.

Така у нас статистика невтішна,
Чорнобильський синдром, як хрест, іде,
Кладуть в могилу праведних і грішних,
Згасає покоління молоде.

Ще пісню Саша нам не доспівала
Про велич і красу осінніх днів,
Її як хмари сиві заховали,
Згубилась десь у клині журавлів.

Не скаржилась і плакати не вміла,
Як юна Леся з болем прожила.
Вона життя і сонце так любила,
Бо до землі зернятком проросла.

Якби дано було їй вік прожити,
То б на Олімп з віршами піднялась.
За нею буде світ не раз тужити.
Звідкіль прийшла на дівчинку напасть?

Знов буде в полі жито колоситись,
Повернеться уся в цвіту весна.
Ти в пам'яті назавжди будеш жити,
В дзвінкоголосих мріях та піснях.

Найкращих смерть, як завжди, вибирає,
Вони ідуть, не завершивши справ.
Хай над тобою солов'ї співають,
Граніт зігріють відблиски заграв.

Ти будеш жити , наче птах крилатий,
В твоїх книжках, що нам талант відкрив.
Не в тому справа, мало чи багато,
А в тому суть, як ти життя прожив.

Дівчатко миле, юна поетеса,
Рідня моєму серцю і перу.
Хоча змінила ти навік адресу,
Та пам'ять я про тебе не зітру.

І хай земне життя було недовгим,
Короткий спалах, мов яскрава мить.
Її дорога повела до Бога,
Десь в небі зірка Сашина горить!

І буде в полі жито колоситись,
Скорботні ночі зміняться знов днем.
І буде в небі зірочка світитись,
Яку ми Олександрою назвем!

Тамара Артем'єва

**Весна – це дивовижний
гімн свободі,
Життя неопалима купина**

«Березневе капотіння»

Березневе капотіння

Стою під березневим капотінням,
А тільки-но отут була зима.
Десь полетіла в сивобрових тінях,
І більше царства срібного нема.

Берізонька, здивована весною,
Стріпнула краплі з війок-гілочок,
Зігнула брівку білою дугою:
Довкола повінь в гомоні річок!

Співає сніг у водах на осонні –
Діждалась волі крига і скреса!
А «кошенятка» верболозів сонні
Срібляться м'яко, і така краса

Довкола у блискучому промінні,
У бульканні щасливому води,
В березовій тоненькій світлотіні,
Що кращого у світі не знайти!

Весна – це дивовижний гімн свободі,
Життя неопалима купина,
Любов одвічна в нашому народі
До України, що в серцях одна!

Немов цимбали, грає капотіння,
Скресає срібна крига на Дніпрі,
І сонця яре, весняне цвітіння –
На кобзаревій канівській горі!

Торкнуся до берізоньки сльозою,
До білосніжки в березневім сні.
Обсипана краплистою росою,
Вона мов усміхається весні!

Підсніжник

Весна летить на конях вогняних
В попонах білих срібного туману,
Гривасті попаски з'їдають сніг –
Замерзлої води сипку оману.

Тож тане він, хоча й струмків нема,
Зникає у кудлатому тумані.
Сховалася за пагорбом зима,
А там з-під снігу перші квіти ранні

Біленькі розкривають пелюстки,
Неначе сніг у цвіт перетворили!
Підсніжники, весни чарівники,
Де ви взяли снаги, любові сили,

Що зацвіли так ніжно у снігах,
Що не спинили вас зими погрози?
Голівоньки у снігових вінках!
Поезія цвіте в життєвій прозі.

І ось тепер діждалися весни.
Не зачіпають вас туману коні.
Ви ще повиті у зимові сні,
Як принци в діамантових коронах.

Розтуляться довгасті пелюстки,
Де сонечко весни на самім денці.
Довірливо торкаєтесь руки.
Вас не зірву. Цвітїть в моєму серці!

Нехай думки вирують, як вода
У повені весняного розвою.
Щоб обійшла наш рідний край біда,
Його підсніжник затулив собою!

Весна в Україні

Підсніжники несуть на землю сяйво
Минулої сріблястої зими,
Мов кажуть, що й вона була не зайва,
Що й зиму вмієм полюбити ми.

Їх пелюстки – немов сніжинок гроно,
Мов спогад про завії снігові.
Помчав хурделиць потяг від перону,
А ми стрічаєм радощі нові.

Тож перестук коліс все далі, далі.
Куди поїхала від нас зима,
Нам не лишивши й крапельки печалі?
Лиш білий цвіт на згадку не дарма

Наш вабить зір, де снігу кучугури,
Мов звірі-альбіноси тут жили.
Їх підхопили вже останні бурі
Холодної туманної імли

І понесли на північ за собою –
Ведмедам білим загадку – звідкіль?
На небосхилі срібною габою
Замаяла остання заметіль.

А в Україні роз'яснилось небо,
Несуть весну пташині голоси.
Ми відчуваєм в ній таку потребу,
Як білоцвіти, сповнені краси.

У кожному серці мрії, наче квіти
Підсніжників, розквітли навесні.
Тож Україна вся відкрита світу!
У ній, мов квітці, радісно мені!

Весняна Скіфія

Весна в степу тюльпанами горить,
Палахкотить рожевими вітрами.
Спливли віки, немов єдина мить,
Та постає минуле вітражами

Прадавньої веселої весни
Причорномор'я, де на килим цвіту
Злітаються, немов щасливі сні,
Яскраві барви в Скіфії леліти!

Весна ряхтить вогнями, як тоді,
Немов магічна жриця храму степу!
Не бути на цих теренах біді,
Бо їх охороняє скіфське небо,

Всю нашу Україну, як колись,
Свободою означену віками!
Минуле і майбутнє тут сплелись
Яскравих весен світлими вінками.

О, Скіфіє, далека і близька,
Спалахуєш вогнями у росинці!
Непереможні скіфи, їх війська,
Бо воювали тут не поодинці.

Згруповані у праведну сім'ю,
Постали скіфи дружно за свободу,
Щоб жити вільно в будь-якому краю,
Служити Скіфії, її народу.

Пройшли віки, і з тих далеких днів
Розквітла незалежна Україна.
Дніпро-Славутич плине, не змілів,
А Україна нині не руїна.

Вдивляємось у Скіфії весну,
Шукаємо в Дніпрі таємні броди,
Щоб таїну свободи досягнуть,
Де поєднались вічні два народи.

То скіфи в потаємній далині
І українство вільне віковічне,
Єдині в нашій нинішній весні,
Як право на свободу, здавна вічне!

Молилися свободі, як і ми,
Відстояли її в степу і в лузі.
Як кажуть, все було їм до снаги,
А ворогу – то, звісно, по заслuzі.

Тут Україна – Скіфія колись,
Її весна прадавня, споконвічна.
Ти їй, славетній, нині поклонись,
Щоб квітувала в Україні вічно,

У пролісках синіли небеса,
І вирували рястом срібні води.
О, України любої краса,
Вінець і слава рідної природи!

Привілля, у якому наші дні,
Тремкі, сяйливі роси на світанні
І квіти, що присвячені весні,
Найперші ніжні первоцвіти ранні.

Де пролітали скіфські коні вскач,
Там крокуси, як зорі, розцвітали.
О, Скіфіє прекрасна, нам пробач,
Що досі ще не вивели з опали

Тебе в ім'я свободи на землі,
Яка щораз вітає знову весни.
Тільки кургани скіфські у імлі,
Бо просто так ніщо ніде не щезне!

І скіфська кров струмує, як ріка,
У наших венах з вічності донині,
Мов паводків розмова гомінка,
Зі Скіфії дарована людині,

Весни оновлення, як світла рать
Холодних вод у сяйві весняному!
Тож треба всю красу його зібрати
У Скіфію, свободою відому!

Щоб та краса, яка цвіла у ній,
Влилася в наші перші квіти, трави
І в Україні, цій країні мрій,
Цвіла весною сяйвом золотавим!

Гіацинт Вінниці

Скресають березневі небеса,
Пливуть хмарки, немов крижини білі.
Туманиться нам на очах сльоза,
А в серці – гіацинтів заметілі!

Приспів:

Гіацинти цвітуть, гіацинти цвітуть!
У краю нашім квіточка рання!
У моєму саду, у твоєму саду
Різнобарвні салюти коханню!

Рожеві, сині, жовті кольори –
Немов веселка перша над землею!
Цвітуть вони весняної пори
І ваблять рясноквітністю своєю.

Приспів

Неначе кипариси молоді,
В яких гілок немає - тільки квіти.
А час пливе у річковій воді,
Уже тепер спішить назустріч літу.

Приспів

А Вінниця у ніжному цвіту,
У гіацинтовім духмянім раї!
Її чудову вроду молоду
У серці кожен мешканець плекає!

Приспів

Листопад на долоньці листка

«Осінь»

Рожевий день осінньої пори

Буває, в нас осінньої пори,
Коли дерева по коліна в листі,
Що сиплеться і сиплеться в двори,
А небеса такі прозоро-чисті,

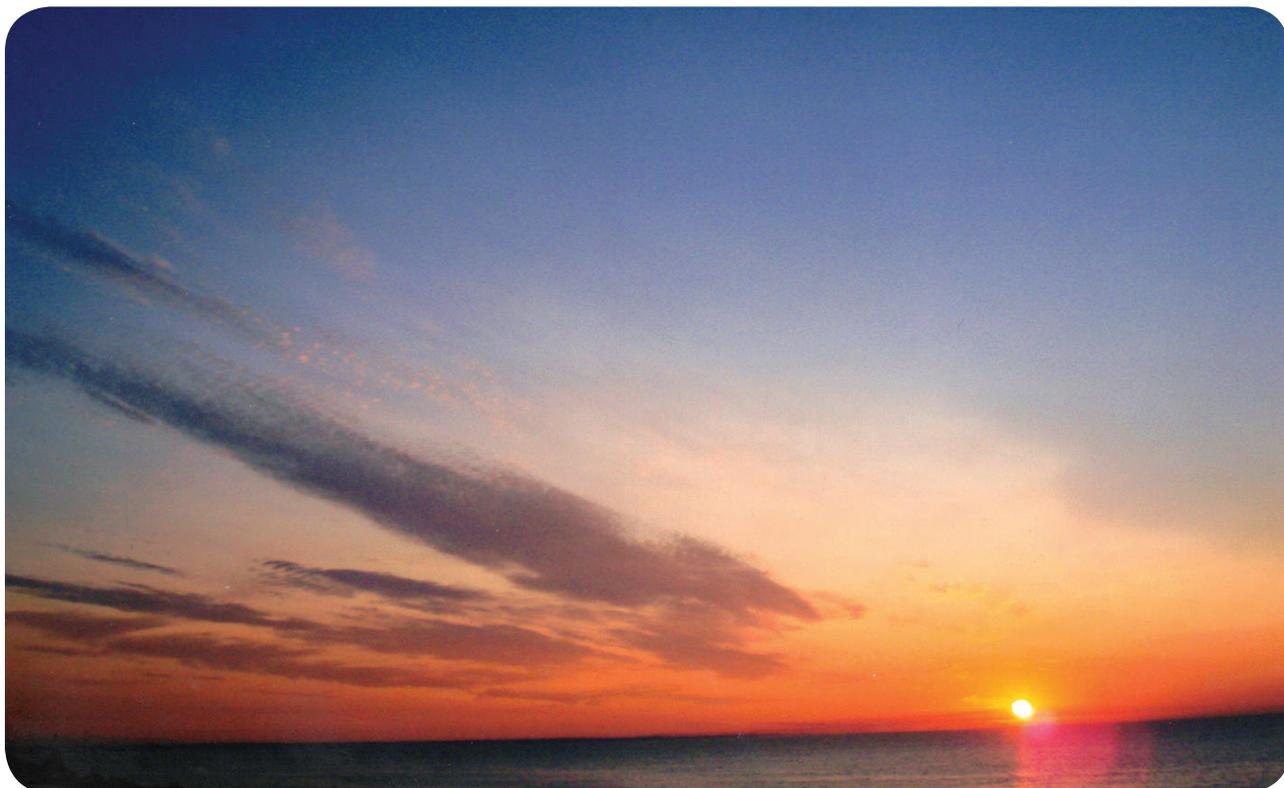
Стрічаються промінням дві зорі.
День рожевіє яблуком достиглим.
Здається, прилетіли снігурі
На листяний шерхкий барвистий килим.

Короткий день, як човен по воді,
Відплив у гавань пізнього світанку.
Трояндові фламінго отоді
Докльовують ще зорі наостанку.

А скоро й вечір, і його зоря
Малиново розквітне над полями,
Немов крило – вітрила корабля,
Що вирушає в казку ночі з нами.

Пері

За вікном калина у намисті
І дві вишні ніжно-жовтопері.
Там тепер живе красуня пері
У палаці з гілочок і листу.

Все повите казкою довкола –
І карета, і крилаті коні,
Що стоять край вишні на припоні,
А дорога в'ється веселкова.

Прилітає часом і жар-птиця,
Із руки у пері їсть калину,
Знову в небо волошкове лине,
І сміється пері яснолиця!

Тут приходить конюх, дід-грибочок,
Запрягає коні до польоту.
Має завжди він оцю турботу.
З ним приходять п'ять грибочків-дочок.

Ось і все, вже відлетіла пері,
Підніма грибок листки останні.
А палац стоїть собі в чеканні,
Розчинивши поміж вишень дверей.

Красуня Олена
(легенда про осінь)

Осінь зводить кольорові замки,
Де на стінах диво-гобелени,
Що висять в небесно-синіх рамках, –
Вишиття прекрасної Олени.

Доня осені – красуня і майстриня –
Радує матусю вишиванням.
Приданого досі повна скриня.
Тільки як же бути із коханням?

Хоч гарячі барви на одежі
І стрічки віночка кольорові,
Але трохи матінку бентежить,
Що дочка, як манекен, в обнові,

Що у ній не кров – вода осіння,
Очі – синьо-крижані озерця!
І здається вона просто тінню,
Бо холодне у красуні серце!

Хризантеми

На павутинці бабиного літа
Летять у тишу осені пісні,
Де хризантеми запишались цвітом,
Немов осінні зорі в напівсні.

Приспів:

А панна Осінь закружляла в танці
З тим Вітром, що із півночі несе
Вогнів холодних золото й багрянці.
Та хризантеми цвіт понад усе!

Зліта пелюстка в кухлик кришталевий
Із світлих тіней поблизу беріз.
Як золотисті африканські леви,
Понад рікою сяє верболіз.

Приспів

Даруєш ти в букеті хризантеми –
Які в них лебедині пелюстки!
Доведені кохання теореми
Вивчаємо ми знову залюбки!

Приспів

Осінь

Відзначено Дипломом за третє місце в поетичному конкурсі «Віршована мелодія» Молодіжного мистецького фестивалю імені Івана Коваленка в місті Боярці.

В серці повно золотого дива,
Коли осінь в очі загляда.
Багрецю і позолоти злива,
Волошкова у Дніпрі вода.

Приспів:

У вишиваних строях столиця.
Листопад на долоньці листка.
– Осінь, осінь – чарівна жар-птиця! –
Шерехтить край води осока.

А далеке небо з високості
Вже останнє віддає тепло.
До нас осінь завітала в гості.
Глянеш – літа як і не було.

Приспів

Притулю я до верби серденько
В затишку розкрилених гілок.
Люба Україно, ніжна ненько!
Виплету з пісень тобі вінок.

Приспів

Твоя врода, мамо Україно,
Мов рожева мальва восени!
Вічна, і велична, і нетлінна
Від осінніх ранків до весни.

Приспів

Які казкові взимку вечори!

«Улюблена газета»

Улюблена газета

Які казкові взимку вечори!
Білявий день лягає рано спати,
А світлі зорі сиплються згори,
Щоб листоноші стежку осявати.

Улюблену газету принесе –
«Казковий вечір» зустрічайте, діти!
Читайте і довідуйтесь про все,
Про вічний сніг і про тропічні квіти.

А скільки тут казок на сторінках!
Цікаво їх під лампою читати.
Потримати газету цю в руках
Щасливі також ваші мама й тато.

Яскрава, як ялинка на свят-вечір,
Газета для дорослих і малечі.

Казковий вечір

Зимою вечір довго-довго з нами –
Хоч темно, засипати ще не час.
Тож помандруємо сторіночками –
«Казковий вечір» вже прибув до нас!

Краплинка мудрості – внизу прислів'я!
Казки – як в'язка бубликів щораз.
«Казковий вечір» мовить:

– Прилетів я!

Цікавинок ось маю про запас!

Для мами, і для тата, і для сина,
Щоб виростала доброю дитина!
Для донечки веселі оповідки,
Сяйливі, як пелюсточки у квітки!

Читайте і любіть «Казковий вечір» –
Він злагоду несе в сім'ю, до речі!

З днем народження!

Ви любите блакитні вечори,
Коли зимою у снігах двори?
Коли весна у пахощах бузку,
І в літню теплу пору гомінку?

У барвах осені приходять вечори,
Які несуть казки для дітвори.
Їх всі для нас збере «Казковий вечір»
В зірчастій мантиї, накинутій на плечі.

Дванадцять літ працює чаклуном!
Йому радіють повітруля й гном,
І білочка, і лисенята милі,
І зайчики, і птахи легкокрилі,

І ми усі, хто старший і малеча.

Тож з днем народження,

«Казковий вечір»!

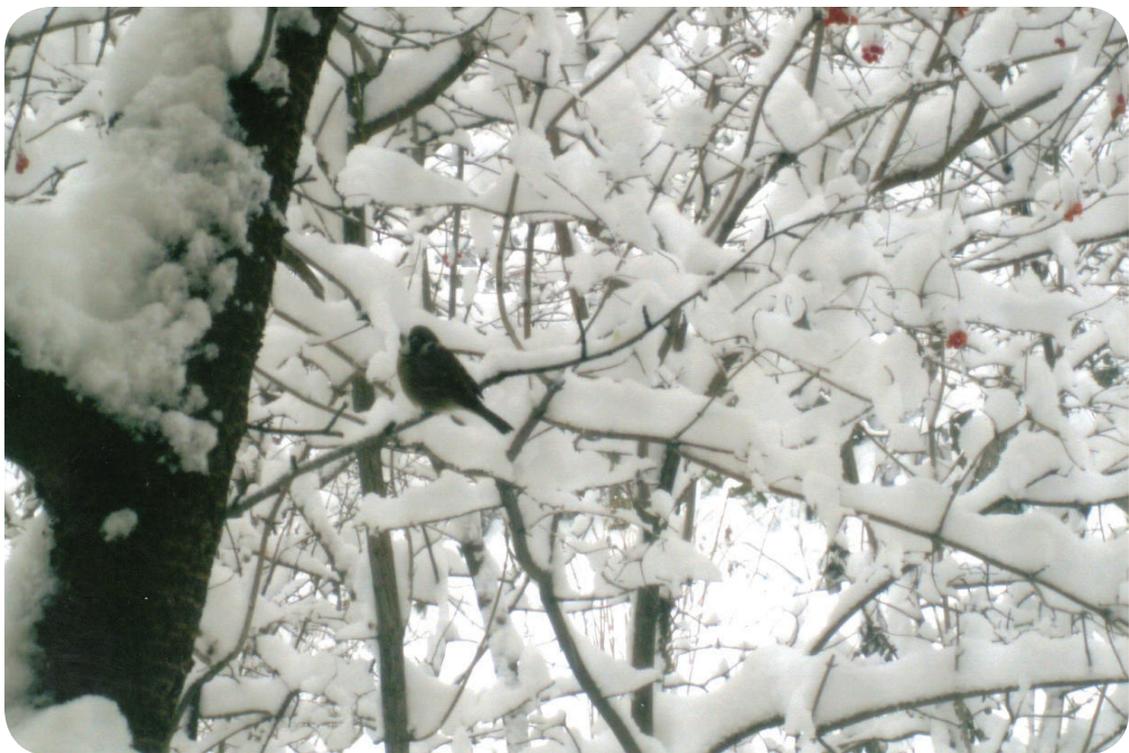

Зимова казка

Зимою сподіваємось на казку.
Вона вдягла пухнасту білу маску!

Сніжком опушені усі дерева.
Ось вишенька – як справжня королева!

Із срібла шапочка, сріблястий козушок.
Довкола ж сиплеться і сиплеться сніжок!

О, Віннице у маєві зірок...

«Світанок»

Світанок

О, Віннице у маєві зірок,
Коли на землю сходить світлий ранок!
Твої будівлі древні, що не крок,
З прадавності розбуджує світанок.

Звучить бадьоро вже мажор душі,
І люди усміхаються щасливо!
Ясніють сонцем світлі вітражі,
Спадає радості барвиста злива!

Тиша вікова

Така у місті тиша вікова!
Гудуть авто і дзеленчать трамваї,
Та чути: крізь асфальт росте трава.
І я із нею поряд підростаю.

Збивають піну зграї голубів.
Дерева вишивають літні тіні.
Колишуться русалки на вербі
У сонячному ніжному світінні.

Місто-пері

Міський асфальт. Автомобільні шини
Об нього оксамитно шерехтять.
Барвисті світлофорні горошини,
Мільйонноока будинкова гать.

А вулиці, мов ріки в лабіринті,
Пливуть кудись. Чи є глухі кути?
Немов колись на легендарнім Криті
Чеширські поселилися коти.

Все казкою, легендою повите,
Але, того не знаючи, душа,
Що прилетіла із розкошів літа,
Пізнала, що у світі є межа,

Яка роз'єднує тепло і холод
І часові стриножує ходу.
А ми про інше – про духовний голод,
Про техногенну хугу і біду.

Але ж театри відчиняють двері,
І вабить думку світ бібліотек!
О, місто, місто! Загадкова пері!
Премудрий новоявлений ацтек!

Вінницький звіринець

Вінниця – як екзотична лама
У хутрі довколишніх лісів.
Для звіринця кращої реклами
Не знайти в калейдоскопі слів.

Лісу пахощі, запаси кисню –
Це для зоопарку все плюси.
Віслючок біжить бадьоро риссю
У вольєрі. Птахів голоси!

Чорна гімалайська ведмедиця
І її улюблений малюк,
І ведмеді бурі, і лисиця,
І бізон, що хліб бере із рук.

Скільки їх у світі, цих бізонів?
Жодного на волі вже нема!
Ось веселий прудконогий поні
Нам біжить назустріч не дарма:

Хоч у нього й повна годівниця,
Та в людей такі привітні лиця!

Олень український з Прикарпаття –
Роги наче крона деревця.
Люди і тварини, звісно ж, – браття.
Споконвічна істина оця!

Мандрівка в сонячних світах

Зринає ранок з темряви, як птах,
Світло-блакитний, на рожевих крилах.
Його мандрівка в сонячних світах
Щось небуденне погляду відкрила.

Летить... Йому назустріч небеса,
І планетарна музика лунає.
Яка можуть, величність і краса,
Натхнення і захоплення без краю!

Все ранкові підвладне, навіть день
Нових, іще не співаних пісень.

Благословення подолян

«Люди-трударі»

Подільське село

Село святої України
У срібнім літеплі роси!
Неначе пісня солов'їна
І ніби відгомін грози,

Яка колись прогоготіла
По кучерявих споришах.
А цю хатинку білотілу
Й понині огортає страх,

Що грім кривавою стрілою
У темних хмарах зрине знов,
І блискавицями двобою
Займуться відблиски підков.

Зросло в полях вусате жито,
Там, де тополя край села.
Його не можна толочити,
В нім вічність зернами зійшла!

Далекі відгуки космічні
Пливуть по вусах до стебла.
Коріння ж соки предковічні,
Всі, що земля йому дала,

Вбирає, щоб тужавів колос,
Щоб зерна щедро золотив.
Прислухайся – почувеш голос
Багатих українських нив!

Мінібузкова материнка
За крутояром, де поля.
Біленька хата – як сивинка,
Примітна погляду здаля.

Люди-трударі

На Поділлі люди-трударі.
Тож і діти люблять працю змалку.
Мама встала рано, на зорі,
Подоляночка – теж на світанку.

А татусь на тракторі у полі –
– Добрий ранок! – від односельчан.
Такі ранки в хліборобській долі
Як благословення подолян!

До праці

Подоляночки вінки сплітали
І співали пісню жартівливу.
А кульбабки рясно розцвітали.
Хмарилось, збиралося на зливу.

Кинулись дівчатка до роботи –
Ще б грядки устигнуть дополоти!
А вже потім затанцює дощик,
Як ми підемо варити борщик.

Козацького роду

Вишиваю я букет для мами.
Таке гарне маю муліне!
Замилується вона квітками,
Приголубить лагідно мене.

– Отакий-то, – скаже, – мій синочок,
Вишиває краще він від дочок!
Який гарний ось у центрі мак!
– То, матусю, бойовий козак!

– А червоні, наче жар, гвоздики?
– Його військо, славою велике!
– Ну, а цей тюльпан, що над квітками?
– Корогва ото над козаками!

Подивується вона:

– Картина!

Я пишаюся тобою, сину!

Осінній цвіт Поділля

Подоляночка-осінь в садочку
Хризантеми в букети збира.
Все Поділля в барвистім віночку –
Нині в нас хризантемна пора.

Білосніжні, рожеві, червоні
Пелюстки – мов проміння зірок!
Яке гарне Поділля в обнови
Із букетів осінніх квіток!

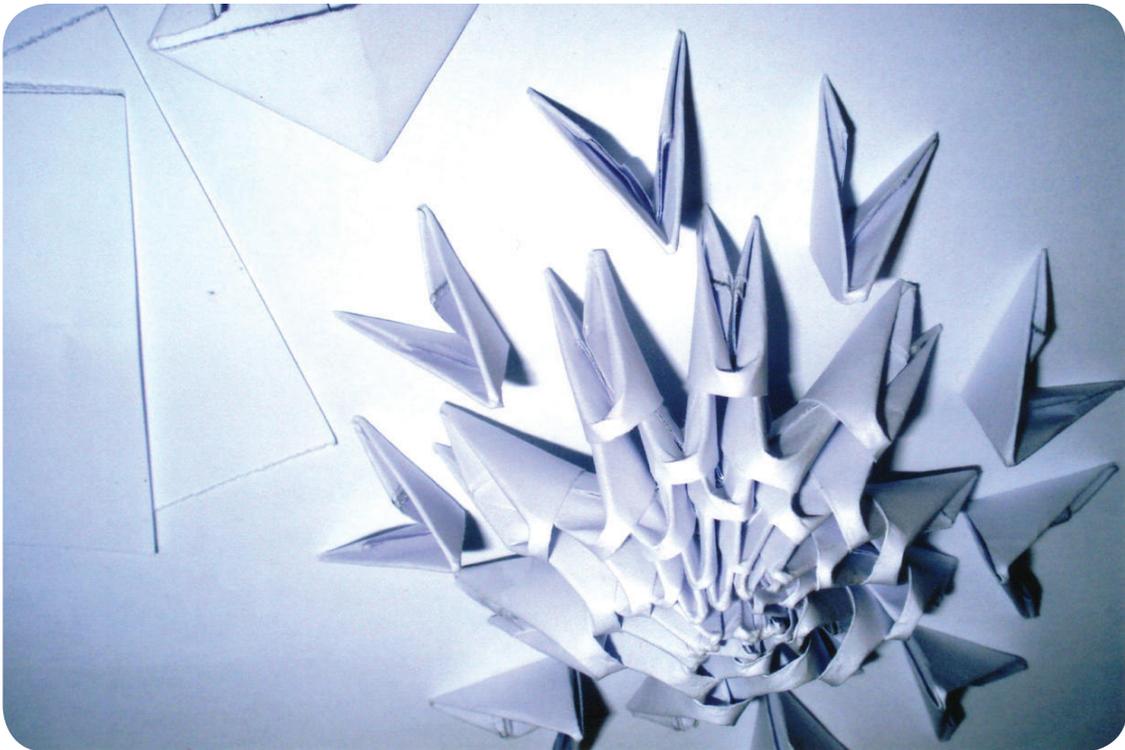

Орігамі

Книжечку купила мамі,
Щоб учитись орігамі!
Там без клею, вирізання –
Тільки хитрощі складання.

В мамі діла – повні руки!
Я візьмуся до науки
І освою орігамі –
Виріб подарую мамі!

ДИТИНСТВО – це веселки цвіт «Брат»

Наша вчителька

Огортає вечір рідне місто,
Стежку, що від школи лебедить,
Ліхтарів палаюче намисто,
Вчительку, замріяну в цю мить.

У портфелі зошити дитячі,
Як довіри ніжної крило.
Вдома їх розгорне, і неначе
Втоми дня шкільного й не було.

Ніч спадає, а її віконце,
Як зоря, у темних тінях снів!
Так за працею зустріне сонце
Її погляд, що всю ніч зорів.

Знову школа, клас, дитячі очі,
Наче цвіт улюбому краю.
Кожен з учнів, звісно ж, дуже хоче
Схожим бути на вчительку свою!

Вітрила творчості

«Зелене гроно» Вінницьких країв
У золотому водограї сонця!
Зберем букети щонайкращих слів,
Де словникові сторінки-віконця,

Вбираючи думки і почуття,
Приходять в нашу школу на уроки.
І тоді слово постає життям,
Ми робимо у творчість перші кроки,

«Зелене гроно» учнів, школярів
Із ручкою та пензлем на папері!
Вітрила вічних мрійників-вітрів
Над Бугом, наче крила срібнопері!

«Зелене гроно» тут збрало всіх,
У Вінниці, закоханій у диво.
І лине пісня, і брунькує сміх,
Бо творчістю довкола всі щасливі!

Добричка

По калиновім місточку
Йде Добричка у віночку.
Стільки добрих справ у неї,
У подруженьки моєї!

Квіти сіє-розсіває
У садочку, в полі, в гаї.
Для горобчика й синички
В жменьці принесе водички.

Поливає ще й калину,
І високу горобину,
Щоб рясніли, як намисто,
Грона-ягоди іскристі!

І стареньким допоможе
Це дівча і любе, й гоже.
То спішить до магазину
Для бабусі по хлібину,

Проведе через дорогу,
В домі підмете підлогу,
Про новини розповість –
Устига Добричка скрізь!

А ще майте на увазі:
Вона вчиться в нашій класі!

Добрик

Плаче біля клумби Ната –
Загубила вона тата!
Порятує хто дитину?
Добрик тут вже за хвилину!

Витира малечі слізки,
Заплітає русі кіски.
– Де живеш? Тебе як звати?
– Звати? Це я знаю – Ната!

Я метелика ловила.
Тож і бігла що є сили
Від крамниці-автомата.
Ось тепер вже бачу тата!

Пораділи рідні люди.
З Добриком так добре всюди!

Помічниці

Це ж подоляночка
із пісні-гри прийшла
Раненьким раночком,
красунечка мала!
Зварили страву,
підмели кімнати.
– Куліш на славу! –
похвалив нас тато.

Подоляночка

Зажурилася синичка

Край мого вікна.

Дам їй хліба і водички,

яблука, зерна.

Почеплю шматочок сала

птасі на поживу.

Котик усе: «Мало, мало!» –

заздрить незлостиво.

«А тобі, котусю любий, –

ринку молока.

Яка в тебе гарна шуба,

біла та м'яка!»

Клопочуся зраночку.

Заплела косу.

Пісню «Подоляночку»

у вустах несу!

Дива географії

Цікаві з географії уроки:
Вивчаємо, здавалося б, дива,
Але без них в житті не стати й кроку.
Новими барвами тепер цвітуть слова:

Погода, клімат, сила, напрям вітру
Чи хмарність, опади, відносна висота.
Природа розгорта свою палітру,
І кожна барва в ній же неспроста!

А кут падіння променів від сонця –
Від нього теплі чи холодні дні.
У стратосфері над озоном стронцій.
Тепер це все відомо вже мені.

Чому в калини стільки білоцвіту?
Бо є тепло й волога на землі.
Тому й пливуть уже назустріч літу
Високих хмар вітрильні кораблі!

Шукаю себе

Я – ікс, себе підношу до квадрату,
І ось уже рівняння. Боже мій!
Невже це я тут значу так багато,
Що стало дивно аж собі самій?

Де мудрі знаки, цілі числа, змінні,
Шукає думка стежечку просту.
Математичні правила нетлінні,
І тут вони постійно на посту.

Усе, як слід, дотепно, справедливо,
Прозоро, як на річці в літній день.
Премудрих рішень не дощинки – злива,
А в серці знов – неспіваних пісень!

В дужки сховались десяткові дроби.
До них ніяк не підібрать ключа,
Та, може, степінь візьмемо для проби?
Лиш не спішити, не рубать з плеча.

Іду, себе шукаю в точнім світі
Ще й біологія ось на приміті!

Чарівна книга

Є у мене книжечка чарівна.
Розгортаю – світ, як на долоні!
Ось весна, прекрасна, як царівна,
І дівча гуляє на осонні.

Це така буває часом гра:
Ти казковим чином раптом в книзі!
Ось гуляю я, а дітвора
Кличе посковзатися на кризі.

Та зима у книжці при кінці.
Зараз нум купатися в ріці!

Мерехтять вітрильники хмарин –
На сторінці вже розкішне літо!
Ось Максимко, тьоті Галі син,
А навколо – зелені та цвіту!

А це я, мій брилик із соломки –
Як же літом бути без обновки!

Шурхотять у листі їжаки,
Де зоріють яблука достиглі.
На деревах модні піджаки
В різнобарвному осіннім стилі!

На малюнку далі вже зима
І блискуче ковзанки люстерко.
Розважаюсь тут я не сама –
Ми за руки з Кірою Петренко.

«Пори року» – книга, повна чар.
Увесь рік у ній, як на долоні:
І весна, і осені пожар,
І ріка, і ковзани, як поні.

Ще й себе повсюди бачу я.
О, чарівна книжечко моя!

Брат

Дитинство – це веселки цвіт,
Яку тримають мама й тато.
Мені вже чотирнадцять літ –
Водночас мало і багато.

По семибарвному мосту
Іду, чарівний світ довкола.
Його вивчаю і росту.
Поля, сади, трава шовкова.

Дрімають край вікна ляльки,
Ніхто не шиє їм обнови.
Читаю ж бо тепер книжки.
Живу в прекраснім світі слова!

Тож яюсь іграшки свої
Подарувала в дитбудинок,
Мов у незвідані краї,
В дім заморожених сльозинок.

Мале зустріло хлопчενя –
Почервонілі оченята.
До мене кинувся:

– Рідня!

А я ходив тебе шукати!

Здалося, що у драмгуртку
Я граю в п'єсі «Катерина».
Напевно, маю роль таку,
Що ось зустріла Катрі сина!

А сльози градом. Оце так!
Дитя взяло мене за руку:
– Сестричко, я не знаю, як
Пережили ми цю розлуку?

Втираю личко малюка,
На мамине, напевно, схоже.
Дісталась доля нелегка,
Віднині ж ... Поможі нам, Боже!

Тепер з'явився в мене брат.
Ось проводжаю в дитсадочок.
В родині завжди згода, лад –
Зростають доня і синочок.

Стежинка

У кожного із нас своя стежинка,
Що із дитинства в юність привела.
Як талісман, там **золота росинка**
На конюшині білій край села.

Приспів:

У споришах спішить моя стежинка
І кличе за собою в далину.
Ромашка розцвітає, як сніжинка,
І обіцяє радість осяйну!

Стежинкою біжу попід горою,
Обабіч гаю, боса по росі.
Доріжкою, що вигнулась бровою
Над оком озера у весняній красі.

Приспів

Видзвонюють литаврами дзвіночки,
Петрів батіг розправив пелюстки.
Цвіте моя вишивана сорочка,
І пахнуть м'яти дикої листки!

Приспів

А небеса по-українськи ніжні!
Під ними виростати я спішу.
Хмаринки лебедино-білосніжні
Над стежкою, що в гущі споришу.

Приспів

Довкола розкіш рідної природи,
І кожен з нас – її мале дитя,
Краплиночка великого народу
В Дніпровій хвилі вічного життя!

Приспів

Усе підвладне силі слова

«Поетичні мандри»

Поетичні мандри

Торкаюся листка паперу,
Де літери, як благодать,
І ось вже вірша каравела
Спішить у мандри відпливать.

Підводних каменів немало
Ще доведеться оминуть.
А моря синє покривало
Так вабить у далеку путь,

Де риби, мудрі у мовчанні,
Живуть в коралових краях,
Екзотики дива звичайні,
Буденності незримий крах.

Горять смарагди океанів,
Купають місяць і зорю,
Як нерозгаданість савани
У африканському краю.

Дивують розміром косатки!
Кораловий минаю риф.
А у вітрила дмуть пасати,
І хвилі – як співзвуччя рим.

Тим часом ручка не вгаває,
Спішить по рівному рядку,
І каравела вже в Гавайях
Стрічає людність гомінку.

Усе підвладне силі слова:
І ці простори, далина.
Поезія – життя основа
І року кожного весна!

Священний скарб

Творю з повітря, барви й цвіту
Мереживо моїх рядків!
І вірш ось випурхнув у літо,
Мов пташечка, в пір'їнках слів.

А я, казкарка й поетеса,
Розмотую нитки думок:
«Жила колись собі принцеса
У світлі сонця і зірок...»

Ряхтять ось блискітки яскраві,
А зорі канули в пільму.
Світанків золоті заграви
У вірші трепетно візьму.

А на вітрах рожеве диво
Народження нового дня
Вплететься в поетичну гриву
Пегаса, вірного коня.

І знову вірші, знову казка
З повітря і палітри фарб.
Прологу стежка та зав`язка,
Поезії священний скарб!

Чари читання

Кожна книжка, вочевидь, чарівна,
Кожен автор трохи чарівник.
Ось пісні Марусі Чураївни –
Слід її в історії не зник.

Тож тепер слова народні в книзі
Розцвітають ружами в рядках.
Канонічні книги – дивовижі!
Мудрість тут, як світло в маяках.

Відхиляю тихо палітурку,
Щоб до форзацу навшпиньках увійти.
Уже серце мені б'ється лунко:
Над безоднями зі сторінок мости!

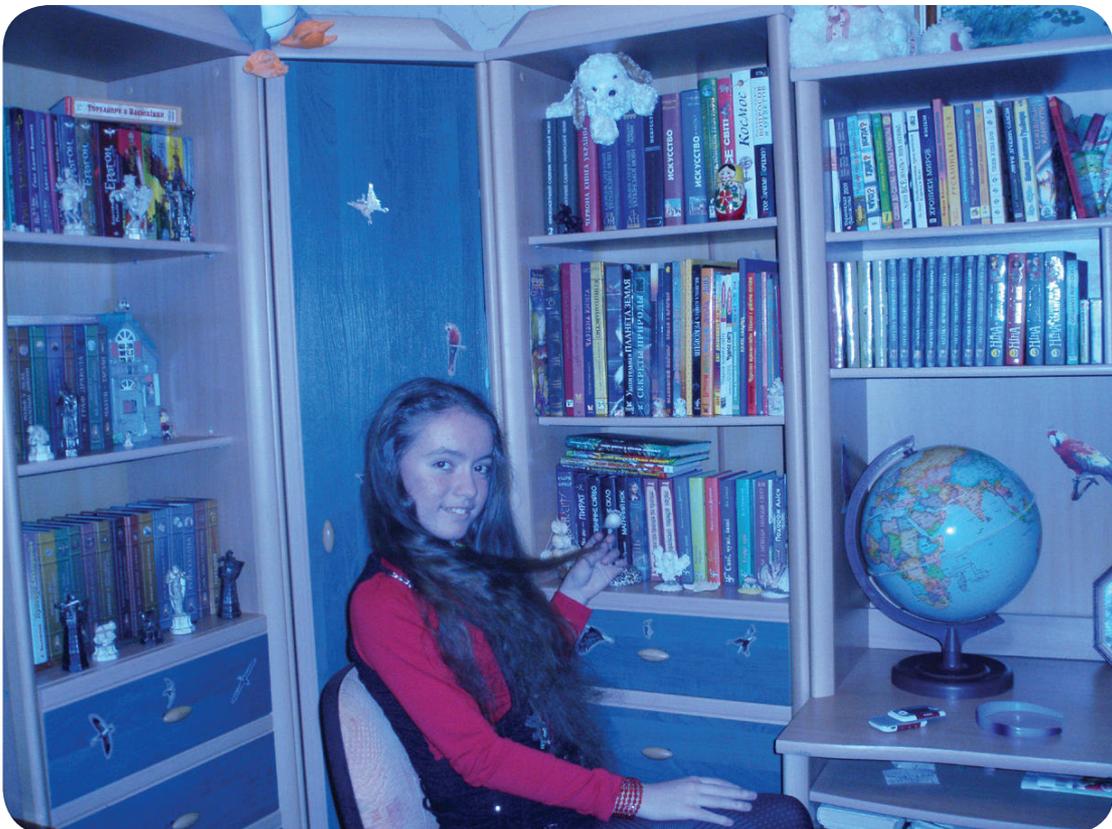
Треба ще й відваги, щоб пірнути
До глибин, немов шукач перлин,
Щоб скарби небачені добути,
Ті, яких нема за склом вітрин.

Адже кожна книга самотня –
Вир думок, потоки почувань.
Скільки книг, де й досі я відсутня
У свою ранкову світлу рань!

Знову я в книжковім магазині –
Палітурки світлі й темно-сині,
І рожеві, як ясна зоря –
На одній ось і моє ім'я.

Віват «Дніпру»

Хто любить водяну стихію,
Тому ріка не звук пустий –
Вона єднає, як дві мрії,
Пологий берег і крутий.

Несе свій плин повз ліс й поле,
Аж ген, де море-океан,
Через простори неозорі
Щасливців всесвіту – краян,

Які живуть у краї-гаї –
То ж українці на віки.
У їх улюбленім журналі
Плин вікопомної ріки.

Віват, «Дніпро», віват, прекрасний!
Цвіт слова в блиску сторінок,
Поезії вогонь незгасний
І прози мудрої урок –

Усе в твоїх «Дніпрових» хвилях,
Коли точніше – сторінках.
Їх шелест завжди серцю милий.
Квітуй же словом у віках!

Віват «Дніпру» і слава! Слава!
Журнал об'єднує державу,
Квітучу нашу Україну!
«Дніпро» в ній мудрий і єдиний!

*Нобелівському лауреату
Томасу Трансрьомеру*

Захоплення

О, мудрий шведе, Ваші світлі вірші –
Магічна призма, крізь яку весь світ
Ви розглядали з юності неспішно,
Мов чайки уповільнений політ.

Світає. «В морі чайка – шкіпер сонця»,
«Мов письменна ацтеків» – «дивні дні».
Мелодій Гайдна ніжні волоконця
Вплітаються у вірші, наче в сні,

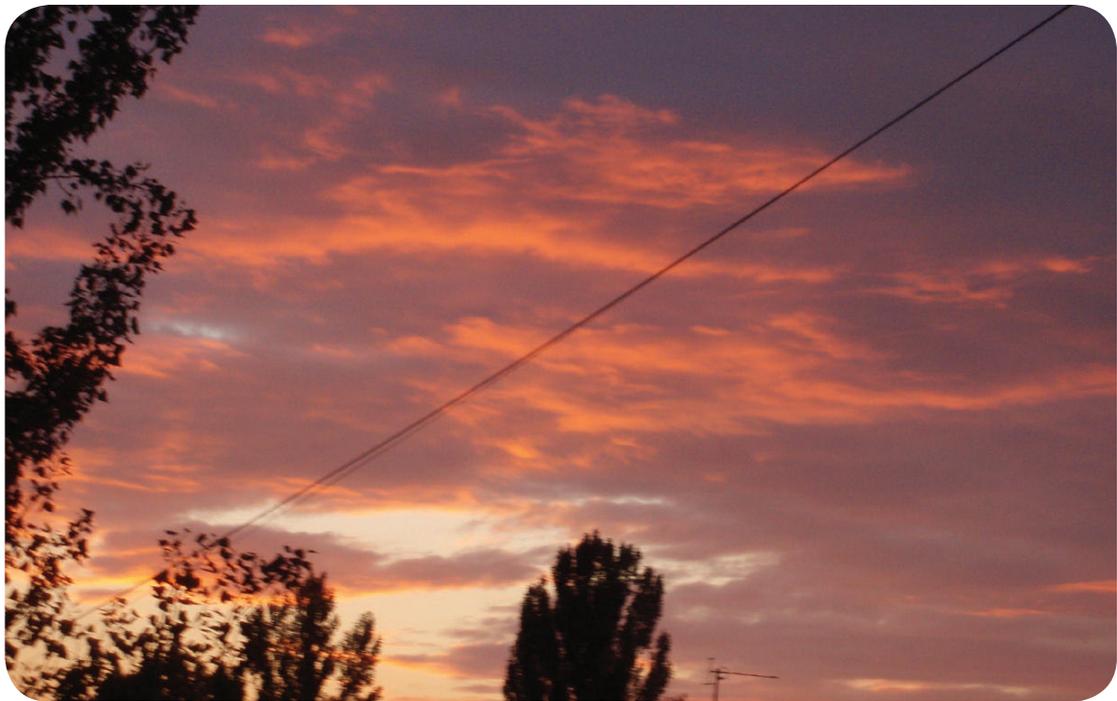
У сніговійні пасма снігопаду,
Де до-мажор і сяйво золоте.
Йдете в дереворити на пораду –
«Як лось камінний», «велет дуб» росте.

Фортеця моря, у ній «шторм північний».
І горобини грона на порі!
В поезії, як завжди, все незвично –
Що в космосі безмежнім угорі!

Трансрьомере, великий майстре слова
І Нобелівський вже лауреат,
На крилах музики до Вас же на розмову
Лечу крізь поетичний листопад.

**Україно моя чорноброва,
поетичного серця Парнас!**

«Український Парнас»

Український Парнас

Україно, вишнева лебідко!
В білім цвіті пливеш сяйвом трав.
Ми питаємо, ненечко, звідки
І куди, і хто путь твій пізнав?

Ще в далекому середньовіччі
В Синьоводськім палала бою.
Там, де Буг і Дніпро, в межиріччі
Ти відстояла волю свою.

Відсіч грізну грабіжникам лютим
Дав той бій, і притихла Орда.
Всій Європі повік не забути,
Як її оминула біда!

Наші пращури – скіфи, трипільці,
Що жили тут, на щедрій землі,
Були воїни, вправні умільці
На твоїм, Україно, крилі.

Тож таким і козацтво постало
У великих і славних боях.
Плата кров'ю святою – немало!
Нею землю полито в полях,

У лісах, у квітучих дібровах
За нащадків, а цебто за нас!
Україно моя чорноброва,
Поетичного серця Парнас!

Все тобі, кожна думка і слово,
Щоб у веснах ти вічно цвіла
У вишневих квітучих обновах
В кожному місті, в садочках села!

Україна – європейська держава

Ми відкритий для світу народ – українці,
Що у Східній Європі живем споконвік!
В домі бути господарем мужеві й жінці –
Наше право, дароване Богом повік!

В нас багата земля, урожаями славна,
Працьовитий, красивий і мудрий народ!
В наших ріках – меди, як відомо віддавна,
Берегами ж кисельними – стільки щедрот!

Квітне сад український, що вродить у літі,
У плодах зарясніє похиле гілля.
Нас шанують у всьому великому світі,
Придивляються пильно до нас звіддаля.

В давнину це було, у боях
Синьоводських,
Українці, брати-білоруси, Литва
Зупинили Орду у степу немонгольським
І на рідні краї відновили права!

Всю Європу тоді заслонили собою!
І хоча з того часу минули віки,
Але слава безсмертна вогненного бою
В благодаті Європи роки і роки.

Запорізьке козацтво в боях небувалих
Берегло Україну, Європи краї
Від ворожих набігів, страшних і зухвалих.
Лютий ворог летів, як осині рої!

І Богун, і Нечай, і Сірко з Кривоносом –
Українські звитяжці в далекій війні –
У жнивах вікопомних складали покоси
І нападникам злим твердо мовили: «Ні!»

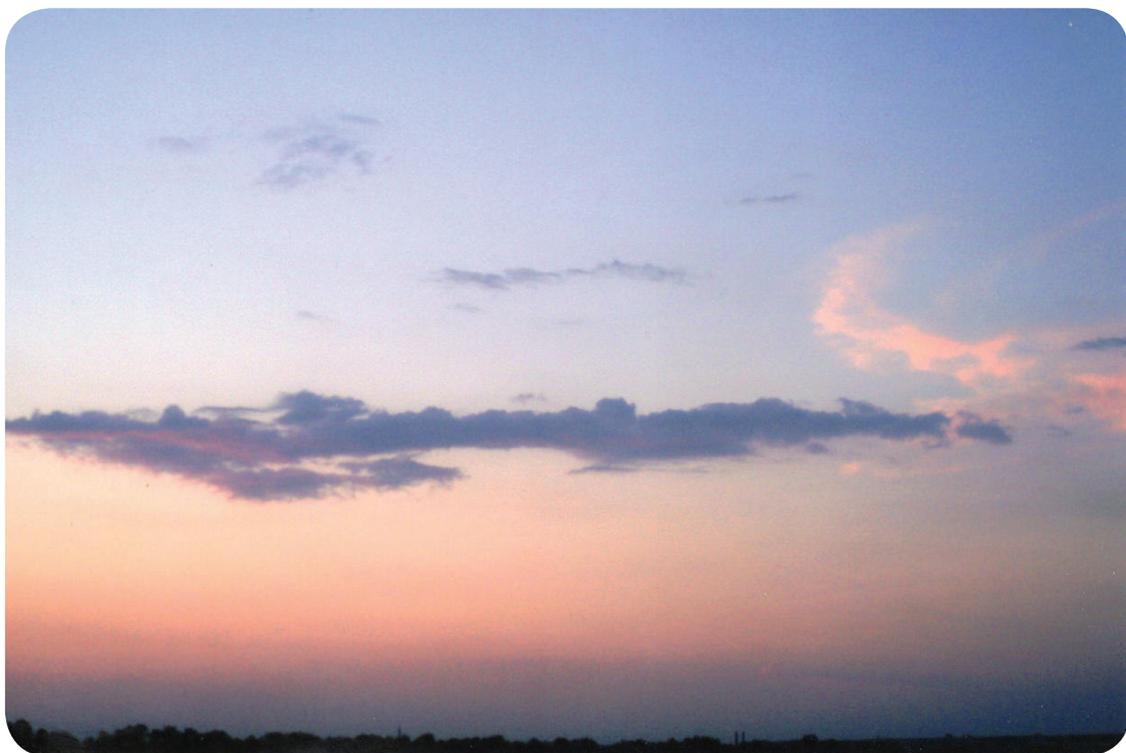
Зберегли за собою Європи родину!
Час рікою спливав. Та фашизму зерно
Не дало європейцям розправити спину,
І зійшло будяками в Європі воно.

Тож фашизму коричневий дим знавіснілий
Ми гасили у сивім величнім Дніпрі.
Амбразуру війни затулив своїм тілом
Наш солдат, щоб жили всі у мирі й добрі!

Щоб Європа постала і дружна, й могутня,
Щоб народи у ній були вірні брати.
В Європейський Союз нас веде незабутня
Давня дружба, яку нам у серці нести!

Вдома, в Україні

Я у себе вдома, в Україні.
Навесні ось мріями цвіту,
Задивляюся у небо синє,
На корону сонця золоту.
Я у себе вдома, в Україні!

Навесні ось мріями цвіту,
Бо й земля моя цвіте крилато!
Відкриваю істину просту:
Затишно удома, в своїй хаті –
В Україні мріями цвіту!

Задивляюся у небо синє,
Де хмаринки, як думок політ,
А у серці – мова солов'їна,
Що звучить піснями на весь світ!
Задивляюся у небо синє.

Вже корону сонця золоту
Одягла щаслива Україна!
Це мій дім, де вчуся і росту,
Мріями у майбуття полину,
Аж під квітку сонця золоту!

Я у себе вдома, в Україні!
І довкола рідні все краї –
Веселкові, польові, гаїні,
Де живуть і земляки мої,
Бо я в себе вдома, в Україні!

Говерла

Осіннього туману острови.
Високогір'я світлі закарпатські
Під небом, наче сяйво короги!
А ці хмарини, як коші козацькі,

Дозор високогірний тут несуть:
Чи все, як слід, у любій Україні?
Історії своєї не забудь,
Плекати у своїй-таки ж країні

Минулого славетні сторінки,
Що пращурів святих политі кров'ю!
В літописах збережено роки,
Які в серцях у нас горять любов'ю!

Говерла між туманів, як свіча,
Палає у осінньому привіллі.
Нагадує козацького меча,
Прихиленого у рум'янім зіллі.

Знак пам'яті, майбутньому зарок,
Щоб берегли славетну Україну
У всесвіті, посеред сонць, зірок
І не забули давню ту руїну,

Яка і досі болем гоготить
У наших думках, як зринають мрії.
Історії святої кожна мить
Діймає горем, але й серце гріє

Своєю величчю і доброти
Крилом, вражає видивом двобою
Із лютим злом, здолать, перерости
Яке, мій друже, нам же із тобою!

Говерла височіє, як душа
Великого і мудрого народу!
Запишемось до древнього коша,
Відстоїмо країни честь, свободу!

Небо України

Яке чудове небо України –
Біляві хмари, синій океан!
Ген, ніби замку давнього руїни,
На сході ж золотий пшеничний лан.

Приспів:

А я лечу на килимі із хмарки,
Все небо озираючи щораз.
Ось сонечко розсунуло фіранки
І сипле щире золото до нас.

Мов волошками зацвітає поле,
Ромашки відкривають пелюстки.
І стільки щастя, стільки світла, волі,
Що вистачить усім нам на віки.

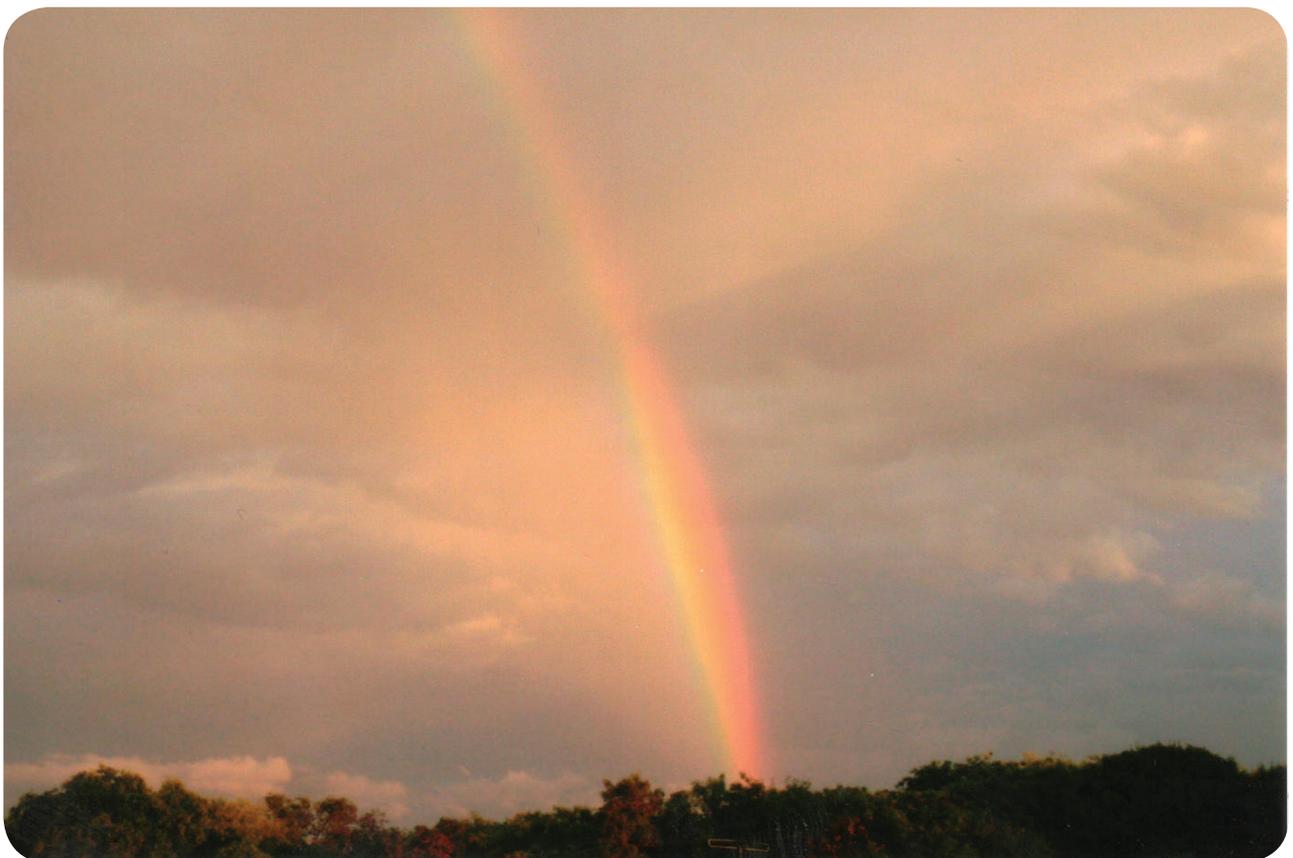
Приспів

Веселка семиколірно зринає,
На крапельках дрібних ряхтить яса
На радість і добро моєму краю!
Такі в нас, в Україні, небеса!

Приспів

Чорниці

Чорницею покриті схили гір,
Улітку сині, наче хвилі моря,
А восени – хоч погляду не вір –
Рожеві, безконечно-неозорі.

Приспів:

Карпати! Український дивосвіт.
Тут спів лунає дзвінко, на весь світ!
Каскади гір, і ріки, і лани
Нас ваблять від весни і до весни.

Чорниця – зваба в погляді очей,
Вуста – що восени її рум'янки.
Русяві кучері струмками до плечей.
О, вродо україночки-горянки!

Приспів

А легені – вже кращих не знайти:
Мов велети – землі своїй на славу!
І скільки щирості, любові, доброти
У погляді цих горців нелукавих!

Приспів

Дволижник

«Вдячність»

Пригода в лісі

Казка

Було це в нашій любій Україні,
Де, як моря, смарагдові ліси,
Де птах над ними у привіллі лине!
І стільки тут казкової краси!

Стояла хатка в лозняку, край річки.
Там мавка господинею була,
Що лісовик взивав її Марічка.
Нікому в світі не робила зла.

Щороку прала лісу світлі шати
І розправляла праскою-дощем,
Звірят скликала до своєї хати
І частувала радісно борщем.

Та якось не минули ліс два Гриці –
Велосипед застряг поміж квіток.
Бач, замість того, щоб у школі вчиться,
То вирішили прогулять урок.

Розводять ватру та збирають дрова.
А там же мишки бідної нора,
І їжачкова схованка чудова,
Ще й поряд – павучкова дітвора.

Не помічають неуважні Гриці,
Якої наробили вже біди.
Зірвалися з верхів'їв лісу птиці,
Кричать:

– На допомогу, всі сюди!

А хлопці вже беруть велосипеда
Й, не загасивши полум'я як слід,
Летять, немов у космосі комета,
Щоб наробити в лісі й інших бід.

Біжить за ними у травичці мишка,
І їжачок наставив колючки.
А павучата підібрались нишком,
Розвісили липучі гамачки.

Оце-то так, утрапили в халепу!
А в лісі вже їдкий валує дим.
На поміч хмарка поспіша зі степу,
Щоб квітам, травам допомгти малим,

Порятувати злякані дерева,
Де мавка носить воду від ріки.
За вітром лине хмаронька травнева.
Біжать із дитсадочка малюки.

В руках у них малесенькі відерця,
Лопаточки, совочки для піску.
Гукають:

– Станемо за ліс до герцю,
Канал прорисемо, повернемо ріку!

Ріка й сама спішить на допомогу.
Шипить вогонь, тікає, як змія.
І школярі, минаючи дорогу,
До лісу навпростець! І з ними я

Біжу допомогти знайомій мавці,
Порятувати квіти і звірят!
А де ж бо Гриці, два отих лукавці?
Вогонь у лісі їсть усе підряд.

Від страху знепритомніли, а хмара
Їх піднесла над лісом у дощі.
Отямилися. Що це за примара?
Де ліс, вогонь, ялинки і кущі?

Тут хмара громом ще й загоготіла:
– Я вас оберігати ліс навчу!
Поглянули униз – народу сила,
А лісу ж, лісу шкода до плачу!

Де капнули розкаяння сльозини,
Не тільки той вогонь жахливий згас,
А й відросли згорілі вже рослини,
Крізь сльози посміхнулися до нас.

І раптом – що це? Як з мішечка груші,
Два Гриці покотились у траву.
І треба ж так, признатися тут мушу,
Що втрапили в жалючу кропиву!

А мавка на галяві розкладає
Духмяні ягоди і розлива компот.
Які ліси прекрасні в нашім краї,
І скільки в них для нас усіх щедрот!

Їх берегти слід, як зіницю ока,
Бо це ж легені нашої землі!
Домівка мишки, їжачка, сороки,
Ще й павучата в нім живуть малі!

Це зрозуміли добре горе-Гриці.
У ліс тепер ідуть, неначе в храм,
Вслухаючись у пісеньку синиці,
Вклоняючись деревам і вітрам.

І люди, і звірята – щире братство,
Щоб ліс, немов домівку, берегти.
Не кидай папірця тут – святотатство
Смітити в лісі, в храмі чистоти!

Тож бережімо квітку, і травинку,
І лісу безконечну далину.
Ось клен кленочку тихо мовить:
– Синку,
Люби наш ліс, домівку осяйну!

Насаджуймо ліси! Їх поливати
Ми будемо старатися щораз.
А мавка лісова виходить з хати
І дружньо посміхається до нас!

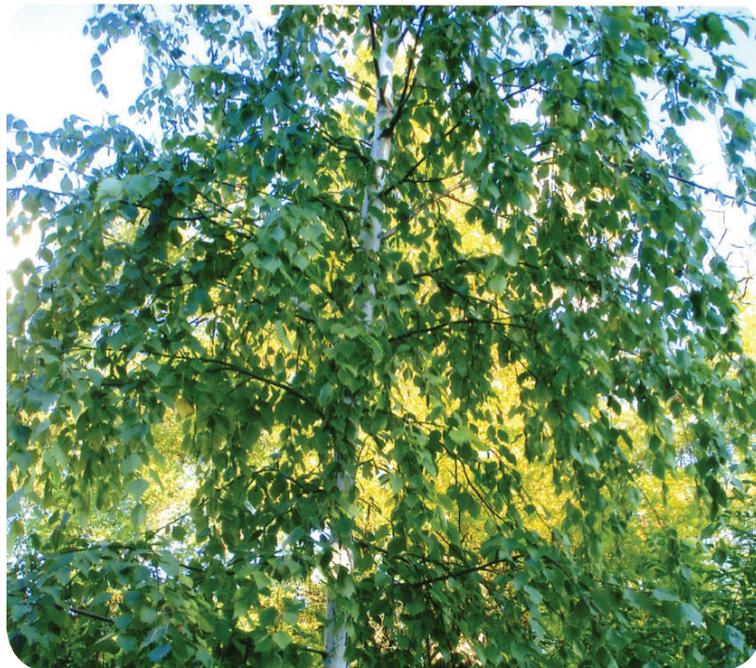

Берізка і платан

Берізка в платті із парчі,
Що виткали небесні феї
Для неї, любої, вночі,
Неначе снігова лілея –

Окраса нашого двора,
Струнка, висока, тонкостана!
Під нею наша дітвора
На гірку витягала сани.

Всім люба, бо ж яка краса!
На гілочки її тоненькі
Ще й іній сиплють небеса,
Плетуть мережива легенькі.

Минають вражені вітри,
Щоб не струсить ниток сріблястих.
Скажу, і не повіриш ти,
Від чого їй прийшлось пропасти!

Почувся вантажівки рик.
Відповідальні роботяги –
До всього кожен, мабуть, звик,
Бо вистачило в них відваги –

Спиляли дерево гінке,
Що п'ятий поверх вже минало.
Стріпнулося гілля тонке,
І так берізоньки не стало.

Її забрали в той же день –
Для шашликів, мов, пригодиться.
А у дворі лишився пень
І сліз струмки на наших лицах!

А нещодавно довелось
Таку побачити картину:
Я, щоб купити собі чогось,
Зайшла в Криму до магазину.

Посеред зали ріс платан –
Гілками уже поза дахом!
Пишався, як татарський хан,
А з двору видавався птахом,

Якому зберегли життя
І не підрізали крилята.
Тож не зазнають каяття
Ані дорослі, ні малята!

Лобода

Літа метелик у пороші цвіту,
Тріпоче крильцями – колібрі-птах
В поезії Сосюриноного літа,
Що маревом над травами в степах.

Пилку із лободи йому достатньо
У цей блакитно-золотистий день,
Такий прозоро-світлий, благодатний
Для радості, польоту і пісень!

Легенький вітер, волошкове небо,
І стільки цвіту у блакитній млі!
Чого ж іще метеликові треба?
Лиш пахло б лободою на землі!

Бережімо ліси

Немов коріатида, храм лісів
Плечима я натужно підпираю.
За зростом флори кілька ярусів
Несуть до неба ці ліси безкраї.

Тримають сонце в кронах золотих
І ловлять зорі в них, немов у сітку.
Зірвавсь вітер, але в лісі стих.
Тому дерева – безсловесні свідки,

Що навіть урагани гасять гнів,
Зустрівши лісу грізну оборону,
Де павучок для гілки клена сплів
Сріблясту, наче з інею, корону,

Де мишка має нірку під листком,
Де птахи мостять між гілок гніздечка.
Простує білочка хистким містком
Із віт від мене зовсім недалечко.

Ось зайчик умивається в росі
Та дивиться, чи все навкруг безпечно.
І знають оці мешканці усі,
Що ліс – їхня домівка, безперечно.

Тож, бережімо ліс, цей храм життя,
Оці дуби, берізоньки веселі,
Бо він – то наше спільне майбуття,
Всього живого лагідна оселя!

Барбарис

Довкола осінь, ранньо- й пізньотемна,
Вже погасила скрізь свої вогні.
Пташки повідлітали недаремно –
Такі похмуро-темні нині дні.

Але маленький кущик барбарису
Яріє листям з плетива кайми.
То осінь малювала! Кожну риску
Осипала гарячими слізьми.

Вгорі заплакала й зоря вечірня,
Рожева, як і теплої пори,
Над хмарами, немов високогірна!
І зайнялись вогнями явори.

Душа співає радості осанну!
Не згасне світло у осінній тьмі,
І барбарису вогнище рум'яне,
І полум'яне серце, і самі

Багрянці сходу й заходу гарячі,
Що не підвладні холоду ніяк.
Хоча сльота і мрякою заплаче,
Та все вогнисте – то життя маяк!

Вже пізня осінь погасила ватри.
За барвою одержав перший приз
В декорі темно-сірого театру
Малиново-червоний барбарис!

Бори під Острогом

Сосновий бір Острожчини – як море,
Що вже давно плеснуло з берегів
І розлилось смарагдом неозоро
Поміж ясних березових гаїв.

Зимою – між снігів, що мов оправа
Вічнозелених безконечних хвиль.
Це ж Рівненщини і краса, і слава,
І особливий незрівнянний стиль.

Під соснами притрушений травою
Пісок, неначе на морському дні.
Виношу з лісу часто із собою,
Як скарб, ще не написані пісні.

А сосни височіють так, неначе
То щогли велетенських кораблів!
Ліси, ліси! Ви нас усіх пробачте,
Бо ж хтось сокиру принести посмів

Вам на біду та й людям не на щастя:
Всі ж летимо на кораблі «Земля»!
І нам його уберегти удасться,
Як знатимем, що ми одна сім'я:

І дерево, і квітка, і людина,
Амеб родина в крапельці води,
Верба у лузі, в березі калина.
Тож сосну на узліссі посади!

Світ рослин

Ми в древнім краї ліліпутів.
Ось папороть, плаун, хвощі –
Їм велетнями вже не бути,
Хоч поливають їх дощі.

Колись же, на світанку ери
Життя на матінці Землі,
Були дерева-піонери,
Гіганти, а тепер малі

Ростуть собі попід кущами
Та сіють спори, як колись.
Не затоптати їх ногами –
Гаметами вони злились

І виростили спорофіти
Та спороносні колоски.
Тепер рослини ці – як діти,
На рідкість мудрі малюки.

Могутніх предків настанови
Для них – святиня повсякчас.
І хоч вони малі, як гноми,
Та дорогі ж які для нас!

Ці вищі спорові рослини –
Джерела кисню для людини!

Вдячність

Підняла з-під кущика дволисник,
Що край клумби зірваний упав,
І в посудину з водою, в мисник,
Я поставила не для забав.

Може, знайда за якусь-то днину
Відживеться – посаджу тоді
У земельку стебельце-дитину,
Як корінчик пустить у воді.

А на ранок бачу – що за диво! –
Квітконос піднявся з-під листків!
Посміхалося маля щасливе
Квіточкою вдячною без слів.

Я до клумби – і вона квітчаста!
Що ж, таке трапляється не часто.

Кольорова казка

Кружля метелик біля хризантеми.
Сам білий, а вона як сонця схід!
Отак розпочинаю я поему
Про наш барвистий кольоровий світ.

І Блакить

Живе в небесній сині королева –
Володарка всього блакитного.
До її послуг замок кришталевий
І фарби всіх відтінків синього.

Бо тільки синім володіє пані,
Ясну блакить малює на світанні.
А вдень світлішає небесна баня –
Вже не така, яка була зарані.

Художниці ж турбот іще доволі:
Налити синню волошки у полі,
Пофарбувати цвіт дзвіночків синім,
Покрапати на незабудки милі.

А квіти, які зветься «синє небо»?
Для них ледь-ледь темнішу барву треба.
Нехай плетуться, прагнуть високості –
До королеви завітають в гості.

Палац небесний спуститься низенько,
І королева – синьоцвіту ненька –
Вже пестить квіти ніжною рукою –
Здається ж, вітрові нема спокою!

Ось і в Марійки сині оченята,
І в Петрика – як волошкове свято.
Мов крапельки небесної блакиті,
Всіх веселять у кольоровім світі!

А в королеви вистача роботи –
Пофарбувати волошковим води,
Щоб струмували у відтінках сині
На радість квітам, звірам і людині!

II Рожеве

Де сонечко вкладається поспати,
Червона барва – йому рідна мати.
Щоранку сонце світиться рожево –
Цілує його ненька-королева.

І розсипає світлі променятка,
І рум'яніють щічки у дитятка,
Що спить іще і бачить милі сни –
Рожево-ніжні у малят вони.

III Смарагдове

Весна дарує щедро зелень світу
І залишає все це потім літу:
Смарагдами виблискує трава,
І для дерев ця барва не нова.

Тож зелень розливається, як море,
Виблискує на сонці неозоро!

У кожному зеленому листочку,
У хлорофілом звитому віночку
Для атмосфери кисню є доволі –
В садах, лісах і у широкім полі!

Отож, без зелені немає цвіту.
Хвала ж смарагдовим весні і літу!

IV Золотаве

Настане осінь, і смарагд отави
Вбирає в себе барви золотаві.
Жовтіє листя, сиплеться додолу,
Все золотаве – ген, до видноколу!

Не тільки осінь золотом багата,
Й весна повсюдно сипала дукати.

То золотіли скрізь поміж травою
Кульбабки золотою головою.
І сонечко над нами золоте.
Під ним усе зростає і цвіте!

V Про решту барв

Завершимо поему загадково,
Щоб пізнавали світ ви знову й знову.

Тож до веселки помандруймо, друзі,
Що в різнотрав'я хилиться у лузі.
Про барви знає все вона, щаслива:
Чому є фіолетовим чорнило,

Чому чорніють скопані грядки
Й чому біліють взимку на святки.
У таємницю кольорових див
Отой метелик білий нас завів,

Кружляючи довкола хризантеми
Ще на початку нашої поеми.

Життя людське серед пустель космічних

«Прадавні коди»

Прадавні коди

Життя людське серед пустель космічних,
Між темряви і зоряних вогнів,
Здається світлим зернятком пшеничним,
В якому код майбутніх наших днів.

Та тільки як його розшифрувати,
Щоби пізнати правічну таїну?
Моря, ліси, поля, степи, Карпати
Задумою до серця пригорну

І зрозумію, що прадавні коди
На теренах праматінки землі –
Це гени українського народу,
Які не загубилися в імлі!

Тутанхамон*Броварчанину Вадиму*

Не відаєш, що ти – Тутанхамон,
Правитель Стародавнього Єгипту!
Для нього ти син Бога і закон,
Та віродився в нас на диво світу.

Загинув же у зовсім юнім віці –
У десять літ вже фараоном був!
Одружений з дочкою Нефертіті,
А нині ти усе оте забув.

Звичайний хлопець, учиться у школі,
А погляд дуже владний з-поміж вій,
Немов гіпнотизує мимоволі.
В поставі гідність, гордість, супокій.

Ось він собі, за звичаєм хлопчачим,
Біжить з м'ячем і грає у футбол –
Так плечі розправляє він, неначе
Йому накинув мантию Атон.

Тутанхамон! Під маскою в гробниці
Він зник із-поміж золота, як тінь.
Не знаю, чи тобі, буває, сниться
Котресь із фараонських повелінь?

Ось радники схилилися в поклоні,
Чекають на накази повсякчас.
Матуся Нефертіті щедро доні
Дарує щонайкращу із прикрас.

Богиня Бастет у подобі кішки
Сидить на позолоченім стільці.
Ти налягав на ногу, але пішки
Любив гуляти, плавав у ріці

Найбільшій в світі – ну, звичайно, Нілі,
А Анхесенамон плела вінки –
Твоя дружина між лілеї білі
Вплітала незабудки залюбки.

Одну знайшли в твоєму саркофазі
Між розсипів найкращих із прикрас,
І всім тоді подумалось на разі:
Над справжнім цвітом, ні, не владен час!

І над любов'ю він не владарює.
Бач, Анхесенамон – немов дитя!
Ніщо на світі не минає всує,
Ніщо не гине в світі без пуття!

Тутенхамон – о, юний фараон!
А поряд квітка Анхесенамон.

Сльоза Чураївни

Рожевий дощ ранкової зорі
За хмарами в подаленілім небі
З краплинкою у чайки на крилі,
Сльозою – даниною світлій Гебі.

Яка картина обрисів і барв!
Шатро іще не баченої зливи –
Немов рожева тінь розквітлих мальв
І берега високого обриви.

Бузкові відблиски високих хвиль,
І захід сонця за морською даллю,
Малюнка неаполітанський стиль,
Ще й блискавки – розплавленою сталлю!

Палахкотить малиново гроза,
Жахаючи чаїне царство моря!
Веселкою розмаяна яса
Зринає без веселощів чи горя.

В людському серці пристрасті земні,
Уся краса матусі України,
Смарагди і румянці запашні,
Як у поезії Костенко Ліни,

В поемі про Марусині пісні,
Про творчість українки-полтавчанки.
Її село, неначе уві сні,
В малюнку неба грозового ранку.

Подаленіла в травах череда,
Опалами рясніють світлі роси.
Співає Чураївна молода,
Звиваючи віночком довгі коси.

Співає про славетних козаків,
Про славного їх батька Дорошенка.
І досі береже той щирий спів
У самім серці Україна-ненька!

До світу поза обрієм гроза,
А України врода – наче мрія!
Це море, як Марусина сльоза,
Горить-ряхтить, ніколи не зміліє!

Шевченкові краї

Цвітуть незабудки в козацькім краю понад
Россю,
А хвиля срібляста, неначе лебідка, зліта.
Цей край у житах, у вінках золотого колосся
Всіх юністю вабить, хоча й проминають літа.

Шевченка сліди поміж трав, мов краплиночки
сонця!

Кирилівка, Моринці, дуб, де малюнки ховав.
А небо таке ж, і хмаринка плыве, наче сон, ця,
І берег над Россю – розкоші квітучих отав!

Я чуюся птахом. Ось руки – широке розкрилля,
А синява неба над Россю глибинно густа!
Тут погляди сяють, тут людність – як птаха
стокрила!

Здолає усе, бо козацький цей край неспроста!

Тут Корсунь горів, він палав аж до неба стіною,
І військо Богдана ішло визволять земляків.
Тож Різаний Яр – оберіг незабутнього бою.
Ровів не зрівняли потоки минулих віків.

Та Корсунь постав із пожарів, як Фенікс
крилатий.

Кипіла ріка у котлах кам'яних берегів!
А далі пісок, ще за ним – чорноземи багаті.
Потік росьовий не змінився з тих пір, не змілів.

В гранітах нуртує, у піну пірна леопардом,
Аж ген спочиває у тінях високих беріз.
І знову в тисках кам'яних африканським
гепардом
Зринає і падає іскрами радісних сліз!

Довкола священна земля у садах і дібровах,
Немов самоцвіт біля стрічки красуні-ріки.
Таке Понадросся, рум'яне, ясне, чорноброве,
В нім долі людські – край Росі повноводі
струмки!

Шевченківський край, де історії світлі
джерела!
Прозора вода у Росі, наче, справді, сльоза.
Кружляє над лісом, мов спогад легенди,
орел, а
На кінчиках трав у лугах розцвітає роса!

Острозька академія

Острозька академія! О, диво:
Воскресла пам'ять глибини століть!
І я стою, зворушена, щаслива,
Сльозинку змахуючи мимохідь.

Яка будівля – гарна, гонорова!
Яка у ній бездонна таїна!
Стократно відчуваю силу слова:
Тут правив мир – все рушила війна!

Ховалися тоді у підземелля –
Вони, як кажуть, в кілька ярусів!
Та чи могла порятувати оселя,
Що наче корабель без парусів?

Тут прихистили, мабуть, найцінніше
Монахи: книги – мудрості овид.
За ці скарби що може бути більше?
Спускаємось під землю. Міцність плит

Вражає і вселяє нам надію,
Що предковічні збереглись скарби.
Тож мудрість предків і для нас зоріє,
Історії величної карби!

Храм академії, святі ікони.
Молитва відкриває небеса!
Коли лунають споконвічні дзвони,
Минуле тут неначе воскреса.

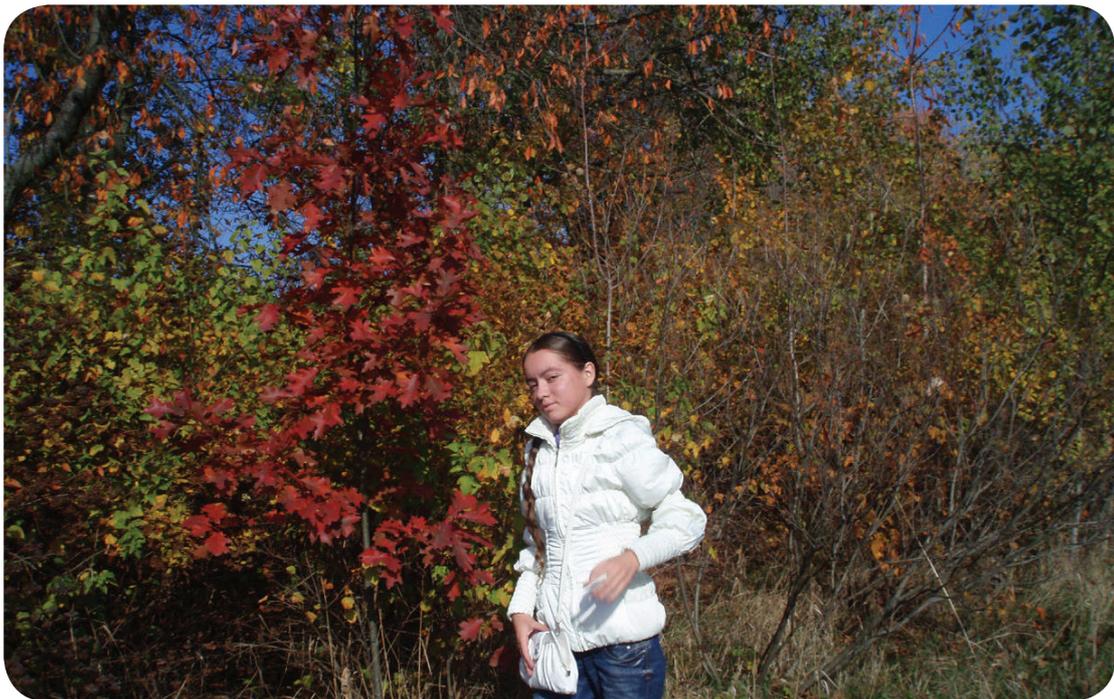
Ось Сагайдачний, України слава,
Смотрицький, знаменитий граматист,
Та Наливайки – мови вчили, право,
І кожен з них відкрив талант свій, хист

У стінах цих, де мудра книгозбірня,
Де чулись настанови вчителів.
Хоч, може, в них була і думка спірна,
Та пошук тут, як вогнище, горів!

Минулось лихо вікової смути,
І знову академія жива.
Тож віримо, що їй тут вічно бути!
Вона прадавня, і вона нова!

Хронометр весни

Мірилом часу з безлічі секунд
У сяйві золотого надвечір'я
Він випірнув із тисячі облуд
І запалив нове ясне сузір'я.

А був то ніжний яблуневий цвіт,
Сріблясто скрізь розсипався, як зорі!
Гірляндами яскрився серед віт
В ефірно-часовім бездоннім морі,

За вітром плив, минаючи віки!
Щаслива мить зринала поза часом.
На кронах яблунь весняні вінки!
Над ними пролітали ми з Пегасом.

А якось у краю календарів,
Куди зібралися роки і дати,
Розсипали поезії посів,
А урожай не встигли ще зібрати.

Пегас спішив між яблунь до ріки,
Де час летів потужною стрілою.
Зірчасто розцвітали маяки
Потоків, що відомі глибиною.

У річці часу місяць кораблем.
У квітах мріли корабельні реї.
Фантаст-письменник, незрівнянний Лем,
Спиняв і зачаровував бореї.

А ми уже у часу на крилі
Пливли на незвичайнім кораблі!

Географічне диво

Феєрверк – географічне диво,
Барвоцвіт таємний уночі!
І на мить усі стають щасливі,
Мов від щастя в нього є ключі!

В другому столітті у Китаї
Феєрверком заяскрів бамбук,
Зрубаний в бамбуковому гаї.
Вибухнув у полум'ї! Той звук

Мав відводить пошесті і голод,
І стихійні лиха, неврожай,
Посеред весни раптовий холод.
Феєрверк, всі біди нажахай!

І горів бамбук, а в нім селітра,
Деревне вугілля зазвичай
Та ще сірка, що вогнем розквітла,
Відганяли демонів! Стрічай

Щедрі дні при добрім урожаї!
Епідемії пощезли враз!
Феєрверк лиху біду жахає
Й постає найкращою з окрас!

Марко Поло диво попідхмарне
У Європу землякам приніс.
Знаємо, що це було не марно!
Тож вогнистий попідхмарний ліс

Поставав щасливим знаком Божим,
Як благословення навіки!
Вірилось, що біди переможем!
Вогники у небі – маяки

Щастя, благодаті і удачі,
Вірності, любові, доброти!
Розквітає райський сад неначе,
Як далекі зоряні світи!

Зорепад той, що летить на щастя,
Вісник ще й славетних перемог!
Все задумане, напевне, вдасться,
Збудемося суму і тривоги!

Осипають цвіт троянди саду
І зринають знову зусібіч.
Розсипає феєрверк відраду
Протягом секунд – стрімких сторіч.

Із пелюстки визирав сонце
У веселці ніжній навкруги,
Виринає в голубім віконці
Озера, де з хмарок береги.

Осипаються тюльпани білі,
Стелиться рожевий портулак!
Спалахом срібляться заметілі,
В багреці вітрильник, наче мак!

Мерехтять над ними зорепади.
Це мистецтво – феєрверка мить!
Для сердець знаходимо відраду
В сяйві, що назустріч нам летить!

Пергамент вод оманливо

блакитний

«Мертве море»

Цикл «Йорданія»

I

Мертве море

Перлиною серед пустель розлогих,
Де сонце повну силу набира,
Між берегів солончаково-голих,
Це море наче з пекла визира.

Його глибини грязево-солоні,
Цілющі, наче вранішня роса.
Немов дитина в батьківській долоні,
На хвилях – неба синього краса!

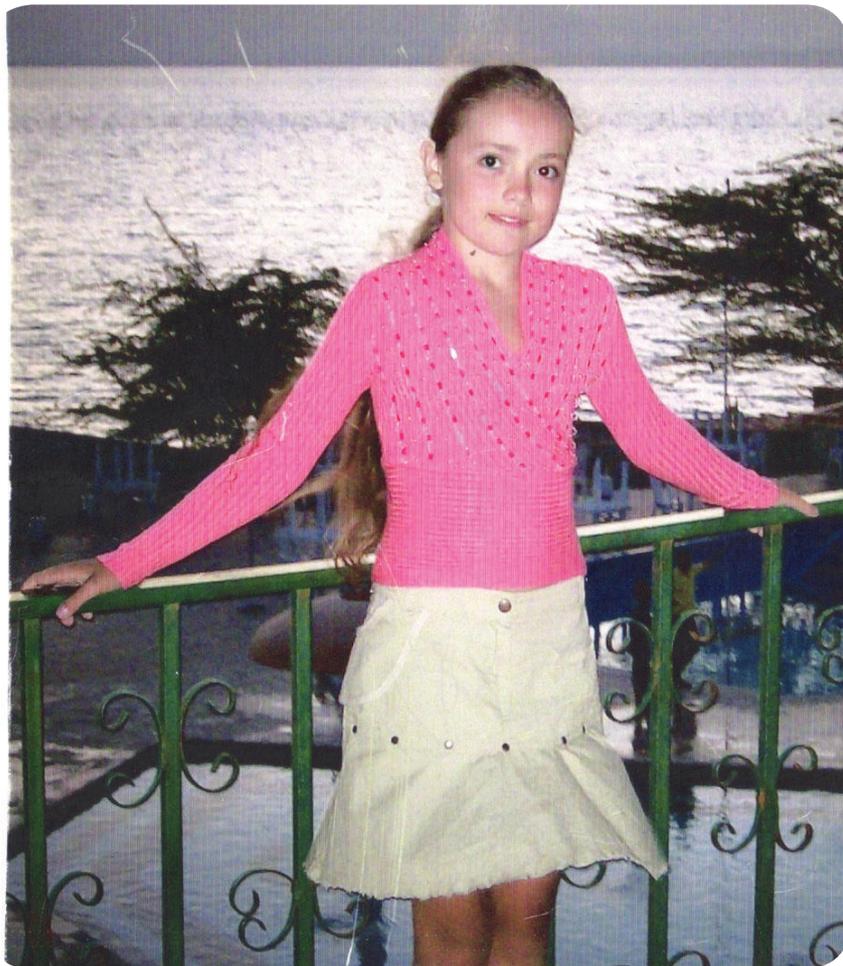
Пергамент вод оманливо-блакитний,
Вітрило біле – давніх літ перо.
В поезії є свій закон несхитний:
Людських сердець прославити добро.

Тих, хто наповнили природну чашу
Сльозами щирими у давнину.
Біди ж людської страхітливу сажу
Закинута у саму глибину!

Та, кажуть, висихає Мертве море,
Не б'ють джерела сліз сердечних ран.
Йорданію минає зло і горе.
Під небом квітне сонячний Амман!

II

Амман

Я до тебе прийду, як паломниця, знову,
Де хрестився Христос у священній воді.
О, Амман! У арабському світі обнова,
Що розквітла у мирі, любові, труді!

Виноградник на ґрунті червоно-шорсткому.
Для поливу розтануть у горах сніги!
У Аммані нема місця помислу злому,
Тут все добрі та світлі і люди, й боги.

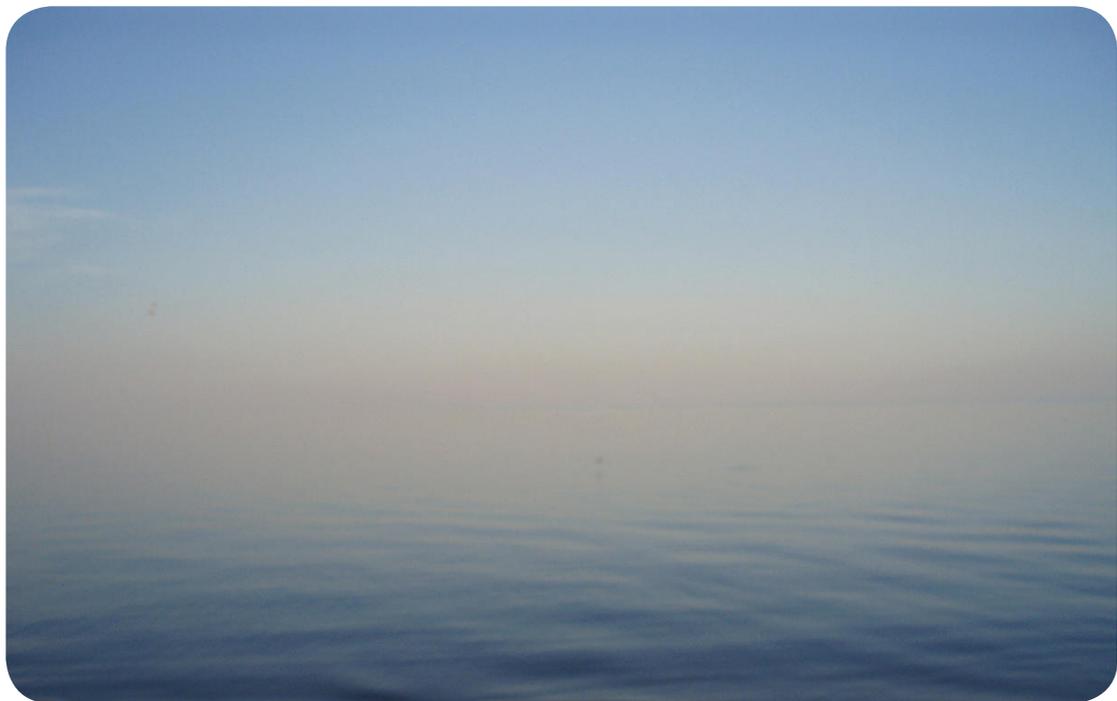
Розквітає ірис – пелюстки-оксамити –
Край осель і доріг, у пустелях глухих,
Ожили, ніжним сонцем весняним
зігріті,
Де ще сніг у підгір'ях сховався, притих.

А верблюди скубують собі першу травицю,
Запасають поживу на літо жарке,
Із струмків на узгір'ях п'ють чисту водицю
І вдихають повітря, від цвіту п'янке.

О, Аммане, столице Йорданського краю,
Що на горах у білім хітоні ряхтить!
Вітер з моря будівлі твої омиває.
Час в Йорданії – наче зупинена мить!

III

Жар-птиця Мертвого моря

На Мертвiм морi ранок, мов жар-птиця,
Пливе по хвилях iскрами вогню,
Веселкою барвистою iскриться,
Здiймається в блакить, назустріч дню!

Бархани солі попід берегами
Всі барви відбивають водночас,
І ті пливуть у море разом з нами,
А берег сяє біло, як алмаз.

Удалині, край узбережжя, траса,
Вночі рухливих сповнена вогнів.
Попід горами море – як окраса,
Як справджений найкращий

з-поміж снів!

IV

Святкова п'ятниця

Прокинувся вогненний змій, і вечір
Яскравою зорею запалав.

Позолотивши гір далеких плечі,
Звір кинувся у Мертве море вплав.

І запалив оці тремтливі свічі
Довкруз басейну, біля мушмули,
Що обвивають, наче стріли, двічі
Наїдками заставлені столи.

Зернистий плов, гранати, апельсини
І винограду грона запашні.
Таке буває, звісно, не щоднини —
Щоп'ятниці, сказали так мені.

Бо за Кораном п'ятниця священна –
Святковий день, вечеря гомінка!
Смакує виноград? Тоді іще на,
Не забідніє щедрості рука.

А танцівниця в золоті браслетів
Звивається у проміжках столів.
Волосся хвиля водоспадом злетів
Виразніша від різномовних слів.

Прозоре покривало відхилила
І посміхнулась, кличучи в танок.
О, східна музика – велика сила
Під срібним сяйвом лагідних зірок!

Всіх радує вечірня прохолода –
То дихає пустеля в темноті, –
І дівчини, що так танцює, врода,
І як бряжчать браслети золоті.

Димить кальян, а музика іскриста
Вже багатьох привабила в танок,
І танцювали, скільки стало хисту,
У жриці танцю беручи урок.

А поряд хлюпотіло Мертве море.
Та хоч вода у ньому і гірка,
Під місяцем у цю вечірню пору
Медово грала хвиля гомінка!

Аліна і чотири властивості медальйона

Фантастична казка

Пролог

Продріботіла каштановим пікінесом осінь,
і ось уже позирає сонними очима коали зима.

Час для школярів летить миттєво.
Контрольні роботи, тести так і миготять, як
вокзали на шляху швидкого потяга. Та коли не
дивитись у вікно, здається, що нікуди не їдеш.
Тільки якимось не по собі, особливо, якщо ти в
класі новенька. Уся надія на весну – прилетить
на своєму килимі-літаку, і, нарешті, серце
малою пташиною стріпнеться від щастя!

Та де там! Усе було якимось буденно –
дощі, калюжі, зовсім не схожі на моря чи
затоки. «Як це все буденно, як це звично.
Скільки раз це бачила земля...» – згадувалися
слова улюбленого поета. Але чому не «світ
прекрасний, земля мов казка»?

Аліна міркувала так, а тим часом весна, як
маленька лялечка, відпливала ген, за небосхил,
у паперовому човнику з учнівського зошита.

Розділ I

Нове знайомство

*Аліночко! Весна, дощі...
Ти не сподобалася в класі.
Стоїш у білому плащі,
Собі жалієшся, невдасі!*

Почалося все з того, що сім'я Аліни ще восени переїхала до міста. Дівчинці довелося ходити до нової школи. А там, звичайно, все по-іншому. Аліна вчилася в сьомому класі. Але з нею ніхто не хотів дружити, мовляв, коси руді, одне око зеленувате, а інше блакитне, ще й веснянки! Так жила тепер Аліна. Дівчинка потроху звикала, що до неї погано ставляться. Та ось відбулася ще одна важлива подія в житті семикласниці, на яку та й не сподівалася.

Саме під кінець весни в школі з'явився новий учень на ім'я Роман. Якось на перерві новачок підійшов до Аліни і нерішуче запитав:

– Як тебе звати?

Аліна не очікувала на приязнь. Вона різко повернулася і здивувалася уважному погляду чорних, як смола, очей з-під густих теж чорних брів.

– Привіт, – промовив Роман.

– Привіт, – зніяковіла дівчинка. – Мене звати Аліна, але однокласники звать Алькою.

– Пусте! – посміхнувся хлопець. – Тобі більше личить Аліна – он яка ти гарна! А я Роман, можна й Ромка.

– Гарна? – Аліна мало не впала в одну з весняних калюж.

Вони не закінчили розмови, бо пролунав дзвінок.

Після уроку історії (він був останнім) новенький – приємно, коли хтось «новіший» за тебе! – знову підійшов до Аліни:

– Ти... ти сьогодні маєш вільний час?

– Що?

– Я було подумав, може... Хочеш, підемо прогуляємось?

– Ну-у ... Добре!

Вони вийшли за шкільну браму і пішли до парку. Алея повертала до гойдалок.

– Хочеш солодкої вати? – запитав Рома.

– Ні, дякую! – хитнула головою дівчинка і повідомила, як щось сокровенне: – Скоро літо. Я дуже люблю цю пору року!

– Справді? А тобі не спекотно влітку? – усміхнувся Рома.

Та Аліна правила своєї – вона ж давно вже отак по-дружньому не розмовляла ні з ким:

– Хочеш, я розповім тобі, що відбулося, за легендою про сузір'я Волосожар, одного далекого-далекого літа?

– Я люблю історії про прадавні часи, Аліно, – зацікавився співрозмовник. – Влаштуймося на цих пенечках-ослінчиках, і ти розкажеш мені легенду.

– Слухай же, Ромо. Давно, коли ще звірі уміли говорити і розмовляли з людьми, як ото в казках, по річці, що й нині тече через наше місто, плавав сам божественний Велес¹

---

¹ Велес – за слов'янською міфологією, покровитель тварин, бог мистецтва, щастя.

– ти, може, чув легенди про нього? Він був покровителем тварин, в тому числі магічних – драконів, білих тигрів, змій та птаха Фенікса. Тільки займалась ранкова зоря, впливав його сяючий човен, уквітчаний трояндами, на блакитне плесо. Поряд з Велесом тихо сиділи його звірі, а він, у срібних шатах, із золотими кучерями до плечей, промінився радістю, граючи на сопілці ранкових мелодій. Ромо, уявляєш, як легко було просинатися під звуки чарівної сопілки?

– Так ніколи б і в школу ніхто не запізнювався, – озвався Роман.

– Прокидалася ще сонна ріка, і небо, і люди, і тварини, – продовжувала Аліна. – Усім було добре, усі були щасливі. А річкою плив, розсуваючи завіси туману, човен осяйного Велеса. На небі згасали зорі, йшли на спочинок, і тільки одна, найяскравіша, не хотіла ховатися – закохалася в прекрасного Велеса. Як їй бути? От і вирішила обернутися дівчиною і спуститися на землю. А було тоді літо, природа

палахкотіла гарячими барвами квітів. Це так сподобалося небесній гості, що вона обрала червоний, як жар, колір волосся. Отож і дали їй люди ймення Волосожар. Гарна була, вабила до себе і разом відлякувала. Хлопці боялися підійти до неї. Та вона й не дивилась на них, бо кохала Велеса. Але сказати йому про це не могла, тому що не вміла говорити – звісно ж, зоря! Усі довкола розмовляли – і люди, і звірі, – та вона мовчала, тільки очі променились неземним сяйвом.

– Аліно, вибач, що перериваю твою чудову оповідь, – озвався Роман, – але хочу запитати, чи ти, бува, не пишеш віршів?

– Та... трапляється, – призналася оповідачка. – Але слухай далі. Тоді жила над рікою, в невеличкій хатині, дівчина на ім'я Зоряна. Ні пишної вроди, ні багатства не мала – тільки голос чудовий. Почув її спів Велес і покликав до себе в ковчег співати ранкових пісень. Подружилася Зоряна з його тваринами. Щоранку приходила вона до них співати своїх

чудових пісень, а потім поверталася до своєї оселі. Велес називав її великою співачкою, і вона аж світилася від щастя.

Та позаздрила цьому щастю Волосожар. Вихопила Зоряну з ковчега і понесла в небо. Звірі ж схопилися за улюбленицю, щоб урятувати її, та де їм було змагатися із зорею! Тож усі разом здійнялися в небесну вись, і з'явилося у високості ще одне сузір'я, яке українці й понині називають Волосожаром. Знаєш, як його іменують на карті зоряного неба? Волосся Вероніки!

– Аліно, – посміхнувся Рома, – а твоє волосся такого ж кольору, – ти красуня!

– Я... а... але... та ну тебе, Ромко! Знаєш, у цій легенді є й правда: адже справді сяє це сузір'я!

Діти мовчали, задумавшись, і, врешті, Роман порушив мовчанку дивним, як здавалося Аліні, запитанням:

– Як ти вважаєш, це вигадка?

Аліна вражено глянула на Рому:

– А ти?

– А я думаю, що в ній багато правди, і ти скоро, можливо, сама в цьому переконаєшся.

У Аліни задзвонив телефон.

– Алло! Ні. А-а-а, я в парку. Що? Так, гуляю. Добре.

– Хто дзвонив?

– Мама.

– Що казала?

– Щоб я через півгодини була вдома.

Ходімо?

– Звичайно!

Перед самим порогом хлопець сказав:

– Мене два дні в школі не буде.

– Чому?

– Є важливіші справи, ніж школа.

– Які ж?

– Це-е-е ... Я не можу тобі сказати.

– Чому не можеш? – здивувалася.

– Я не можу тобі і цього сказати, – Роман залишався серйозним. – Це теж заборонено!

Прощавай до літа!

– До літа ... – журливо і здивовано відізвалася Аліна.

Він підстрибнув і ... зник. Тільки сріблястий дим закурів. Єдине, що залишилося від Романа, – це невеликий, згорнутий вчетверо папірець, який переливався і відблискував різнокольоровими барвами. Аліна розгорнула його – чотири кути папірця миготіли смарагдовим, червоним, золотистим та сріблястим сяйвом. Поволі на папірці з'являлися літери. Аліна хутко прочитала: «Якщо хтось візьме в руки цей папірець, його власника буде покарано через чотири дні!» Літери зникли.

– Що я накоїла?! Що тепер буде з Романом?

Аліна кинула на підлогу папірець, але знову підбрала. «Не можна, щоб хтось інший брав його в руки – може, цей ворожий клаптик має якусь чарівну силу?» – роздумувала дівчинка.

І подзвонила у двері.

Розділ II

Невідомість

*«Кого не вабить невідомість,
Неначе загадка німа!*

Не розпитаю, а натомість

Полину я туди сама!» – занотувала

в записничок Аліна, передчуваючи щось незвичайне.

У школі без Роми було дуже нудно. Дівчинка, щоправда, отримала дві десятки і одну одинадцятку. Та ось навчальний день добіг кінця.

– Додому! Швидше!

Аліна кулею влетіла в кімнату, замкнула двері і гепнулась на диван, прихопивши іграшкового плюшевого ведмедика з чорними пронизливими очима-намистинками – Фімку.

«Якщо розпитати Рому про папірець? Ні, він, невідомо де, та й чи признається? А якщо самій спробувати врятувати хлопця? Але ж я навіть не знаю, де він живе. У записці вказано час – чотири дні. Це означає, що його власника

буде покарано другого червня. Ой! Ще ж лишилося тільки три дні!» – думала Аліна з жахом.

Наступного дня в школі з дівчинки знову, як це бувало частенько, кепкували, але Аліна не зважала – вона думала про загадкового нового знайомця. Повернувшись додому, взяла записник і почала занотовувати:

1. Дізнатися, де живе Рома.
2. Хто створив папірець?
3. Врятувати Рому.

Аліна знала, що все це просто неможливо виконати, але треба!

На вечерю був вишневий компот із сирними канапками – улюблена їжа Аліни. Вона глянула на стіл, де все це стояло, і відвернулася. Мама запропонувала оладки із суничним варенням, але дівчинка відвернулася й від цього, їй зовсім не хотілося їсти. Мама зітхнула і вийшла з кімнати. Аліна тихцем вимкнула світло, лягла спати.

Завтра ж перший день літа!

Коли Аліна прокинулася вранці, то побачила загадкового хлопця. Може, це їй сниться? Роман сидів на столі і хвацько грався трьома тенісними м'ячиками – жонглював.

– Привіт! Як спала? – запитав жонглер. – До речі, мене звати не Рома, а Хлоє!

Аліна чомусь не звернула на ці слова жодної уваги:

– А-а-а... А що ти робиш у мене в кімнаті? – запитала.

– А... я? Чекаю, поки ти прокинешся! – посміхнувся Хлоє.

– До речі, гарно виходить! – похвалила жонглювання.

– А-а-а, це? – глянув на білі м'ячки.

– Слухай, мені треба з тобою серйозно поговорити, – поважно мовила Аліна.

– Про що? – з лиця Хлоє не сходила жартівлива усмішка.

– Про чарівний клаптик, – сказала вона.

– Про чарівний клаптик? То він у тебе? – з лиця Хлоє веселість мов вітром здмухнуло. – А

я його шукаю.

– Так он він, – Аліна кивнула в бік канапи.
– Коли ти зник, клаптик випав із твоєї кишені.
Я його розгорнула, і на ньому з'явився напис
про те, що, коли хтось його візьме в руки, на
тебе чекає покарання. Потім букви зникли!
Розкажи, що це означає! Тільки чесно!

– Я не можу, – спробував відмовитися
хлопець.

– Хлоє, прошу! – благально подивилася в
очі співрозмовника дівчина.

– Ні, ні!.. – правив своєї Хлоє.

– Будь ласка, – повторила Аліна і
посміхнулась.

– Ну, гаразд, – погодився хлопець, – ти сама
все побачиш. Вбирайся, а я зачекаю на балконі.

За кілька хвилин Аліна гукнула:

– Рушаймо!

Хлоє взяв руку дівчинки в свою і спокійним
розміреним кроком підійшов до канапи, підняв
різнобарвний клаптик і поклав його до кишені.
Потім сказав: «Олдо ол інріко од Рондо!» Перед

очима дітей замерехтіло, заблискотіло – вони линули через час і простір. Нарешті, зупинка і... тверда земля під ногами.

Розділ III

Таємниця папірця

*У дружбі розцвітає серце!
Вона перемагає зло.
Із лопуха, а не з відерця
П'єш воду. В Рондо це було.*

– З прибуттям у Рондо! – привітав Хлоє.

Уся земля була всіяна дрібними барвистими квітами. У Рондо буяла весна. Дерева були високі і розлогі. У найближчому виднілося дупло, з якого виглядала весела біляча мордочка. По ліву руку темнів стіною ліс, по праву – сяяло безкрає синє озеро з дзеркальним дном, яке просвічувалося крізь прозору, як сльоза, воду.

Хлоє з Аліною пройшли до берега, де ніби

чекав на них довгий, але вузький човен. У човні сидів худенький білявий хлопчик у зелено-синій куртці.

– Олін, окко онів? – запитав Хлоє.

– Олін, окко, – відповів хлопчик.

– Сідай! – скомандував Алінин друг.

Хлопчик подав руку Аліні, і та сіла. За нею до човна стрибнув Хлоє.

Вони пливли, а під водою рухалися золотисті рибки, та так, ніби в них були вмонтовані маленькі моторчики! Рибки віддзеркалювались у дні озера, і тому здавалося, що вони мали своїх двійників.

– Ромо, – запитала Аліна, – якою мовою ви розмовляли?

– Хлоє, – поправив друг. – Це прадавня мова народів чотирьох країн – Рондо, Мано, Ур та Кіото. Кожне слово цієї мови має магічну силу!

Діти вийшли на берег. Неподалік височіла похмура споруда.

– Це будівля суду, – пояснив Хлоє.

– Слухай, – знову заговорив він, – зараз мене тут судитимуть, – і вказав на споруду. – Мають покарати, хоча я не знаю, як саме. Якщо вони присудять посадити мене до в'язниці, розірви чарівний клаптик на чотири частини, смарагдовий укинь в озеро, а червоний підпали, щоб він повністю згорів. Потім жовтий кинь на землю і притопчи його ногою. А далі увійди до зали засідань суду і підкинь вгору останній білий клаптик паперу. Але ж будь уважною, не переплутай послідовність та колір папірців, адже кожний клаптик символізує стихію, пору року, сторону світу, почуття та чарівного звіра, бо якщо ти внесеш плутанину, то закрутиш вихор подій в іншому напрямку. Зрозуміла?

І, не дочекавшись відповіді, пішов до зали, де вже сиділи такі ж хлопці й дівчата, як і він з Аліною.

Відбувся суд, на якому Хлоє засудили до року ув'язнення. Розпач стиснув серце Аліни. Вона швидко розірвала папір на чотири частини. Вибігла на берег і першу, смарагдову,

частинку занурила в озеро, другу, червону – підпалила, жовту – кинула на землю і потоптала каблучком. Потім швиденько вбігла до зали суду, глянула на Хлоє – його спокій передався їй, і вона підкинула останній клаптик, який підлетів і на очах розтанув у повітрі. Аліна знепритомніла. Що сталося потім? Метушня. Крики.

Хлоє на руках виніс непритомну Аліну із зали, обережно опустив її на землю. Швиденько збігав до Дзеркального озера, набрав у великий лопух води і збризнув лице рятівниці. Потім сів над нею навпочіпки, схиливши голову. За кілька хвилин Аліна розплющила очі. Хлоє дав їй попити прохолодної кришталево-чистої води з лопуха. Допоміг підвестися.

– Як ти? – стурбовано запитав. Аліна не відповіла на його запитання, а натомість запитала сама:

– Що відбувалося?

– Аліно, ти ж чула про одвічну проблему боротьби добра та зла? Цей папір було

зачаровано, і він міг стати небезпечним для лиходіїв, якщо його іншопланетянка, серце якої сповнене добра, розділить між стихіями – водою, вогнем, землею та повітрям, – тоді всі лихі зобри країни Рондо стануть добрими! – пояснив Хлоє.

– Лихі зобри... – задумливо відгукнулася Аліна.

– Жителі цієї країни не мають права завдавати прикрощів навіть лихим! А ти маєш таке право, адже ти не зобр, – весело сказав хлопчик. – Ось тепер лиходії перетворилися на добродіїв! Твоя допомога безцінна, Аліно!

– Вони зробили напис, щоб ніхто не чіпав цей папір? Так? І щоб не торкалися його чотири стихії?! Але чому не заховали його? – розмірковувала уголос дівчинка.

– Цей папір дуже давно я отримав від одного чарівника, а той відібрав його в злого чаклуна Ліза. Ти виконала свою місію, зробивши все правильно. Щиро дякую тобі! – сказав Хлоє.

Подумки він перенісся в щасливе майбутнє,

замріявся, прикусивши соломинку. Аліна скося глянула на Хлоє і зустріла його замріяний погляд. Думки обох підлітків кружляли, мов вільні перелітні птахи, десь у височині, у безмежному просторі...

Розділ IV

Плюшевий ведмедик

*Ворожа іграшка жива –
Ведмедик з плюшу ожива!*

– Ну, добре, – мовив Хлоє.

– Не так швидко! – почувся чийсь скрипучий голос.

Діти рвучко повернулись і побачили низенького чоловічка в червоній курточці і фіолетового кольору шароварах. Лице в нього було зморшкувате і негарне. Ця істота схопила за руку Хлоє:

– А ось і наш порушничок зі своєю подружкою!

Огидна істотка затулила жорсткою долонею рот хлопцеві:

– Ви гадали, що більше не лишилося лиходіїв у Рондо?! Аж ні! Добре, що ми з Фімкою саме мандрували світами в часі, поки ви тут бешкетували.

– Олдо он ініріко мой доін... – проривалися слова Хлоє.

Чаклун зник, а разом з ним – і його полонений. Та хлопець встиг кинути Аліні маленький золотистий медальйон! Дівчина підбрала його, промовила чарівні слова, заплющила очі і... – через кілька хвилин була вдома.

«Так, так... Ніби усе наснилося», – Аліна погладила свого іграшкового ведмедика. Потім сіла на диван, розглядаючи загадковий медальйон.

Аліні здалось, що ведмедик кліпнув оком. Вона пильно глянула на іграшку, але не помітила нічого дивного. Плюшевий ведмідь лежав, як і раніше, на канапі біля столу. Аліна взялася

розглядати цікаву річ. Але їй знову видалося, що Фімка повів оком. Тут вона пригадала слова Ліза про його приятеля Фімку. Підвелася і підійшла до підозрілої іграшки чи істоти. Але тільки-но Аліна простягла руку, щоб узяти ведмедика, як той зістрибнув зі свого стільця!

– Я так довго чекав, доки Ліз дозволить мені ожити. Начувайся! – вишкірив зуби Фімка.

Ні, це вже був не Фімка – може, Фім, та ще й злющий!

– А як там Хлоє? А-а, його забрав до себе Ліз. Це добре! З ним, нарешті, буде покінчено!

Фімка подибав до кухні. Аліна помітила, що медальйон можна відкрити, тож відкрила і побачила кнопки з буквами. Майже такі, які бувають у мобільному телефоні, тільки без цифр. І ще екран. Раптом на екрані з'явився напис, Аліна швидко прочитала: «Я у в'язниці. Ліз посадив мене сюди за те, що я дружу з людиною, хоча це дозволено. Я ж не людина, я зобр, а тепер, Аліно, тікай з дому, хутко!»

«Але куди тікати?» – подумала дівчинка.

Тут у кімнату перевальцем зайшов Фімка. Аліна не встигла й оглянутися, як уже була зв'язана, а ведмідь тримав медальйон.

– Добре, – потирав лапи Фімка, – подивимося, що це за штуkenція! – і взявся відкривати медальйон.

– Ні! – крикнула Аліна і немов провалилася в темряву.

Розділ V

Ернеста, або лялька Юля

*І знов Аліночка сама –
Вже й ляльки-подруги нема!*

– Аліночко! – почувся чийсь ніжний голос. Аліна розплющила очі і побачила дівчину з карими очима і каштановим волоссям. Вона була одягнена в бордове плаття і дуже схожа на Алініну ляльку Юлю.

– Це... це ти?! – не вірила своїм очам Аліна.

– Так, і мене звати не Юля, а Ернеста! –

мовила дівчина-лялька. – Вибач.

– А де Фімка? – запитала Аліна.

– Цей пройдисвіт? – відгукнулася красуня.

– Він у Рондо!

– Як у Рондо?! – злякано перепитала Аліна.

– Там же Хлоє!..

– Ой! Вибач! – скривилося личко Ернести.

– Нічого, щось вигадасмо! Не думай про це.

– Добре, – витираючи сльози, погодилася з новою подругою Аліна.

– А це не твоє? – Ернеста простягнула Аліні медальйон.

– Це... це... спасибі! – ледве вимовила Аліна, обережно взяла річ і пригорнула до серця.

– А тепер на пошуки Хлоє! – урочисто мовила Ернеста. – Олдо ол інріко од Рондо!

І знову Аліна – тепер з новою подружкою – опинилася в чарівній країні. Тут уже настало літо – час у Рондо минав швидко!

– А де живе Ліз? – запитала Аліна.

Медальйон несподівано засвітився, дівчинка відкрила його і прочитала: «Я втік

від Ліза, коли той спав, але він, прокинувшись, помітить пропажу!»

– Ти що, хочеш іти зараз до Ліза? – злякалася супутниця, прочитавши. – Але ж це небезпечно!

– Я, уявіть собі, теж прямую туди! – пролунав голос над вухом Аліни.

Це був Фімка! Він схопив Ернесту. Аліна кинулася їй на допомогу.

– Аліно, бережи медальйон – він має чарівні властивості! Не можна, щоб він потрапляв до лиходіїв. Стережись!

– От розп'ятякалась! – Фімка одним ударом лапи повалив Ернесту на землю, зв'язав її і кинувся до дівчинки.

Та жбурнула камінь у ведмедя, і на хутрі проступила плямка крові! Аліна влучила ведмедю в голову і, мабуть, трохи оглушила його. Поки він витирив лапою кров, Аліна заходилася розв'язувати подругу. Та Фімка швидко оговтався і кинувся до дівчинки.

– Аліно, Фімка! – попередила подруга. –

Тікай! Я вже майже вивільнилась.

Фімка зрозумів, що може залишитися ні з чим, і повернувся до Ернести та й потягнув її до Ліза.

Аліна ж, пробігши кілька кроків, спіткнулася і гепнулася під кущ. Погоні не було, але подруги – теж.

Дівчинка знову відкрила медальйон і почала натискати на кнопки: «Дуже багато маю тобі розповісти! Хлоє, будь обережний, ти можеш зустріти ще одного помічника Ліза – Фімку».

Розділ VI

Вінсент

– *Ми знову разом!* – мовив Хлоє.

Вінсент додав:

– *Тепер нас тгоє!*

Аліна вибралася з-під куща і побачила невисоку тінь, яка наближалась.

«Хлоє!» – промайнула думка в рудій голівці Аліни. Але це був білявий хлопчик, він плакав і втирав рукавом сльози, що котилися градом.

Аліна підбігла до нього:

– Перестань плакати!

– Я... я не плачу! – промуркотів хлопчик, глянувши на дівчинку, і раптом аж засяяв: – Ти що, та дівчинка, яка пегша подгужилася із зобгом!? Так? Я дуже багато чув про тебе від Велеса, який і пегеніс мене сюди. Він заспокоїв мене, що вдома навіть не помітять мого зникнення, бо тут час збігає швидше!

«Велес? Слов'янське божество?»

Покровитель тварин, мистецтва, який приносить щастя! Значить, улюблена легенда – це правда! На це ж натякав Хлоє. Може, йому також не все відомо?» – думала дівчинка.

– Я знаю, як тебе звати, – Аліна! – радів хлопець.

– Так, – мовила здивовано дівчинка. – А як тебе звуть?

– А хіба я не сказав? Мене звуть Вінсент.

– Чому ти плакав? – запитала Аліна.

– Бо я заблукав!

– А звідки ти?

– З України!

– І я з України!

– А з ким ти потовагишувала?

– З хлопчиком, його звати Хлоє!

– Згозуміло. Ось йому я й повинен був допомогти, так казав Велес.

Тут пролунав дуже знайомий і водночас ревливий голос:

– Привіт! А це хто?

Аліна обернулась і побачила Хлоє:

– Хлоє! Вітаю на свободі! Як вдалося звільнитися?

– Про це потім, Аліно, – усміхнувся Хлоє.

– А це Вінсент! – відрекомендувала нового друга Аліна.

– Пгивіт! – усміхнувся білявий хлопчик.

Хлоє відвів подругу вбік і зашепотів їй на вухо:

– Слухай! Я не йму віри цьому Сенту, я був у вашій школі під псевдонімом Роман. Добрі зобрі пам'ятають людські імена, а злі – не дуже. Ти розумієш, до чого я веду?

– Ні! – похитала головою Аліна.

– Дивись, – почав тлумачити Хлоє. – Якщо ти запитаєш, як його звать у його школі, і він відповість, що Йоганн, Сем чи Рене, тобто потутешньому, знай, це не віщує добра!

– Так! – ледь хитнула головою Аліна. – Хоча він не зобр... Але перевіримо, – і підійшла до Вінсента: – А як тебе називають у школі?

– Мене? – здивувався Вінсент. – Андгієм!

Аліна з полегшенням зітхнула і знову

сказала до білявця:

– Вінсенте, принеси хмизу, розпалимо вогнище, погріємось.

– Слухаюсь! – козирнув Вінсент.

Коли він пішов, Аліна сіла біля Хлоє і розповіла йому історію Вінсента.

– Та-а-ак, – проказав Хлоє, – отже, Велес допомагає перемогти зло в казкових краях.

Тут Аліна повідала хлопцеві про Фімку й Ернесту.

– Ми обов'язково її врятуємо, – пообіцяв Хлоє.

Аліна втомлено прихилилась до його плеча, а він ніжно глянув на неї і поцілував її в щоку. Аліна, підвела очі і пильно подивилася на Хлоє. Той почервонів і відвернувся. Аліна знову схилилась йому на плече.

Розділ VII

Плащ-невидимка

*Під невидимкою-плащем
Долали хитрощі нікчем.*

– Що це ви гобите? – запитав Вінсент, який щойно вернувся з в'язкою хмизу під пахвою.

Хлоє миттю підвівся із землі:

– Нічого! А зараз запалимо багаття.

Хлопці взялися до роботи, і скоро розгорілося вогнище. Пригрівшись, діти позасинали біля згасаючих іскорок згорілого гілля. Ніч минула, як мить.

– Вставайте! – пролунав голос Вінсента, як грім серед ясного неба.

Аліна і Хлоє посхоплювалися зі своїх місць, мов ошпарені: їм обом наснився один сон – вчорашній вечір.

Був рожевий червневий ранок, зійшло сонечко і по-літньому лагідно обігріло землю, воно ніби сміялося з їхніх сновидінь, обіцяючи

цікаві пригоди нового дня.

Аліна швидко приготувала салат з принесених Вінсентом трав, тим часом Хлоє жонглював каштанами, а Вінсент спостерігав за горобцями, що стрибали навколо куща з, напевно, смачними для них ягодами і навперебій цвірінчали!

– Готово! – подала голос Аліна.

Хлопці полишили свої заняття і підбігли до Аліни. За десять хвилин троє дітей уже виїли великий лопух салату. Після вітамінного сніданку Хлоє запропонував вирушити до палацу Ліза, аби врятувати Ернесту. І всі рушили в дорогу.

Пройшовши кілометрів зо три, діти зупинилися – перед ними височів кам’яний мур, за яким був замок Ліза. У ньому відбувалися всі урочисті та офіційні події країни Рондо. Сюди часто приїздив Ліз із Фімкою та двома слугами – Лоном і Зіком. Мабуть, тут перебувала й ув’язнена Ернеста.

– Я знаю, – сказав Хлоє, – у них всюди

спостереження. Ось вам плащ-невидимка, пішли!

– Звідки у тебе цей плащ? – поцікавилася Аліна.

– Його мені надіслав один чарівник, – пояснив Хлоє. – Коли я був ще дитиною, він визначив мою долю.

Друзі накинули плащ і рушили до замку.

– Тут стгашно! – заквалив Вінсент.

Проте теж пішов з Аліною і Хлоє.

– Спочатку треба зайти до бібліотеки, – зашепотів Хлоє і повернув праворуч.

– Ні, я не можу! Чим більше я тут пегебуваю, тим стгашніше мені стає, – признався Вінсент.

– Тихо! – зашипіли на нього інші.

– Нічого собі, тихо, які тихі! – почав був Вінсент, але Хлоє дав йому запотиличника.

– Хлопці! – докірливо глянула на обох Аліна.

Тут із стіни вийшов опецькуватий здоровань. Він пройшов за два сантиметри від компанії. Вінсент сахнувся. Дядько скося

глянув, здавалося, на дітей, і ті затамували подих.

Але чоловік пройшов мимо і зник у стіні.

– Кльовий у нього талант – проходити крізь стіни! – підморгнув Аліні Хлоє, скидаючи з себе плащ. – Це був Лон, а Зік іще страшніший, хоч він і не ходить крізь стіни, і не бігає зі швидкістю двадцять кілометрів за секунду, як Лон, проте вміє протидіяти медальйону!

– Виходить медальйон не така вже й довершена річ? – запитала дівчинка.

– Угу, – підтвердив Вінсент. – А кгім нього, в Гондо є ще два чагівних мечі, кожен з іншого металу!

– Розумник! – хмикнув Хлоє. – Медальйони дозволяють спілкуватися на відстані, вони також попереджують про небезпеку. До того ж медальйон розкриває свої магічні властивості лише в окремих стихіях і тільки тим, хто має в душі почуття, символами яких є чотири магічних кольори, а магічні звірі стали їм покровителями у визначену пору року.

– Оце так! – вражено мовила Аліна.

Тут грюкнули двері, і увійшов Ліз. Діти не встигли накинути плащ. Хлопці примирливо глянули один на одного і затулили собою Аліну. Але Ліз нікого не помітив, він тримав у руках пергамент і читав:

– Страта дівчини після суду...

Коли Ліз зник за іншими дверима, Хлоє прошепотів:

– Там, напевно, та зала, де мене судили.

Вінсент вражено глянув на друга.

Розділ VIII Юї врятовано!

*Порятувати подругу змогли
Аліна і два хлопці, як орли!*

Діти нишком, під плащем, пробралися до зали суду і почули:

– А зараз запрошуємо до зали підсудну номер два!

– Цікаво, а хто в них «підсудна номег один»? – риторично поцікавився Вінсент.

У залу зайшла білява дівчина, з трохи розкосими очима, в чорній сукні, з шкіряним шнурком на шиї. Коси були зібрані в пишній хвіст аж до колін.

Вона ішла гордо, з високо піднятим підборіддям.

– Це не Ернеста! – сказала Аліна.

– Влучне спостереження, – посміхнувся Хлоє.

– Тихіше! – прошепотіла Аліна.

– За що вас притягнуто до суду? – поставив запитання суддя.

– За те, що захистила дівчину, – скептично мовила білявка.

– Та дівчина була небезпечна для Рондо! – сказав суддя. – Вона подруга людини! Мало того, вона має за друга хлопця, що вже двічі був підсудним! І втік! А ще кажуть, що у них з'явився новий друг!

– Це я? – запитав Вінсент, не відриваючи

очей від судодійства.

– Її треба рятувати! – зойкнула Аліна, коли дівчину повели до столу, де лежали мотузки. Білявку зв'язали і повели до озера Рун.

– Її зараз утоплять! – закричала Аліна.

Хлопці, загорнувшись у плащ-невидимку, підбігли до стражів. Вінсент кинувся на одного, Хлоє – на другого. Аліна тим часом допомогла дівчині скинути мотузки.

– Тікаймо хутчіш! – скомандувала Аліна.

Підлітки кинулися бігти. Подолавши чималу відстань від замку Ліза, вони зупинилися і скинули плащ. Вінсент зігнувся вдвоє, упершись руками в коліна. Хлоє впав на землю, кілька разів зробивши сальто. Аліна вперлась у стовбур могутнього дуба. Всі хапали ротом повітря, намагаючись відновити дихання. Лише врятована дівчина дихала рівно, вона мовчки стояла і дивилась на нових друзів.

Через декілька хвилин Аліна сіла на землю і запитала її:

– Як тебе звати?

– Юі... А чому ви мене врятували? – поцікавилася в свою чергу та.

Троє дітей презирнулисьь.

– Ти говорила, що захистила в суді дівчину. Якою вона була? – запитав Хлоє.

– Дуже вродливою, – захопливо мовила Юі.

Сутеніло. За декілька хвилин хлопці вже спали.

– Розкажи мені про дівчинку, що ти її захистила, – попросила пошепки Аліна.

– Вона красуня! Ясноока, струнка, з каштановим волоссям і сяйливою усмішкою, – задумливо проказала Юі, – але ця краса чомусь здається штучною. Чогось бракує.

– А ти звідки? – поцікавилася Аліна.

– З України, – відповіла Юі і продовжила: – Я тут на прохання могутнього Велеса. Це він поселив мене в містечку Мінті.

– Це де?

– У країні Мано, за річкою Хосеф.

– Далеко?

– Так, і маршрут досить складний: спочатку на схід, до селища Нотрі, далі на південь, до міста Амрі, а потім – на захід полями.

– Зрозуміло, і ще одне: Юі, ти пам’ятаєш своє людське ім’я?

– Звісно ж, мене звать Олею.

Аліна радісно усміхнулася:

– Добраніч!

– Добраніч.

Розділ ІХ

Магічна карта

*Ця карта, справжня чарівниця,
Відкриє друзям таємниці!*

Аліна прокинулася від того, що її будила Юі:

– Вставай!

– Що сталося? – протираючи очі, спросоння запитала Аліна.

– Досить спати, соню! Йдемо на пробіжку,

– мовила Юі.

– Навіщо? – не зрозуміла дівчина.

Юі смикнула Аліну за руку:

– Побігли! Потрібно загартовувати волю і тренувати себе, адже ми повинні бути сильними!

Аліна встала і подріботіла за Юі.

Коли вони повернулися, побачили Хлоє, що готував салат, і Вінсента, який ще тер заспані очі.

– Салат? Фе! Я такого не їм! – фиркнула Юі.

– А що ж ти їси? – запитав Хлоє.

– М'ясо, – сказала Юі.

– М'ясо? – здивовано запитав Хлоє. – А де ж його взяти?

– Отож-то! М'ясо і рибу! Витутнеїстем'яса! Салати і салати, салати і салати. Безконечні салати. Так можна без сили залишитись, – поважно мовила Юі.

– Тут хтось казав «м'ясо»? – облизнувся Вінсент.

Юі побігла за дерево і через кілька секунд вийшла з гілкою в руках. Потім зняла шкіряний шнурок з шиї. Обламала маленькі патички, що стирчали з гілочки на всі боки. Прив'язала шнурок на кінець гілки. Виламала гачкоподібного патичка і прилаштувала до мотузки з іншого боку. Потім взяла ніжик і вирізала на невеличкому бруску форму рибки. Приладнала до «гачка» і закинула саморобну вудочку у воду.

– Ну, і який буде улов? Одна-дві верховодки?
– скептично запитав Хлоє.

– Я, між іншим, вас рятую, – сказала Юі.

– Від чого? Від голодних монстрів чи від потопу? – кривлявся Хлоє.

– Від знесилення! – мовила Юі.

– А я її підтгимую, – подав голос Вінсент, весело поглядаючи на вудочку Юі, поплавок якої спокійно похитувалася на плесі озера.

Поки Юі ловить рибу, Аліна вирішила прогулятися. Вінсент же зацікавлено стежив за риболовлею. Хлоє теж дивився на вудочку –

йому хотілося продемонструвати свою правоту.

Вудочка засмикалась. Вінсент втупив погляд у Юїн «спінінг».

– Зараз... – потер руки Хлоє. – Зараз буде ... вели-и-кий верховод!

Але упіймалася чимала щука.

– Так-то! – мовили Юї та Вінсент в один голос, радіючи впійманій рибині.

Аліна милувалася багряним лісом, збираючи гриби. Як швидко тут плине час! Ось уже й настала осінь! За місцевим календарем минуло вже чимало часу відтоді, як вона перебуває в Рондо. Адже ж рік у цій дивовижній країні, за поясненням Хлоє, триває лише сто шістдесят днів і складається з чотирьох місяців (жовтень, білень, зелень та червень), кожен з яких має по чотири десятки днів. Тобто тиждень триває декаду, а дні тижня мають назви: понеділок, півчетверник, дочетверник, четвер, почетверник, посередник, субота, двочетверник, донедільник, неділя. Час спливає, вже жовтень, а вони все ще не

врятували Ернесту. Щоправда, їм вдалося визволити Юі.

«Хоча тут живемо без контрольних та тестів, – подумки жартувала Аліна, – а вокзали часу – тижні та місяці – пролітають на диво швидко».

Скільки таємниць у цій дивовижній країні, скільки захопливих пригод! Але ж вона так довго не була вдома! Можливо, її відсутності ще й не помітили, зважаючи на різницю часоплинів – на це вона враз звернула увагу ще після першого візиту до Рондо, та й Вінсент це також стверджував. Подумавши так, Аліна заспокоїлась. Кошик вщерть наповнився білими грибами та лисичками. Час повертатися до друзів.

Юшка вже була готова, і діти смакували нею.

– Це вам не салат! – раділа Юі.

– Нам слід рушати до палацу Ліза, – нагадав, підганяючи всіх, Хлоє. – Поспішаймо ж! Аліно, швидше снідай.

– Ну, ти просто, як мама, – відгукнулася дівчинка.

На душі в неї відразу потеплішало і стало легко. Вона взялася до їжі. Сніданок виявився смачним. Ось вам і риболовля!

– Треба ще дати лад грибам, – нагадала Аліна.

– А ми це загаз згобимо. Люблю ггиби, – радів Вінсент.

Кулінарні вправи ще зайняли в них чимало часу, але всі були ситі й задоволені.

– Що ж, потрібно вирушати знову на пошуки Ернести, – промовив Хлоє.

– Загаз це дуже небезпечно! – скривився Вінсент. – Може, пегечекаємо хоча б день, поки усе стихне? Сьогодні зобги Ліза, мабуть, нишпогять всюди.

– Пусте, у нас є плащ-невидимка, – підбадьорив усіх Хлоє.

– Тоді рушаймо. Рушаймо! – озвались Аліна та Юі.

– Ну, якщо дівчата згодні, я здаюсь! –

погодився Вінсент.

Друзі знову вирушили в дорогу до замку Ліза. Аж тут Юі вигукнула:

– Аліно, зупинись!

– Що?! – з несподіванки залякла Аліна.

– Глянь під ноги! – кивнула Юі на клаптик паперу, згорнутий у декілька разів.

– Нагадує карту! – зауважила Аліна.

– Це і є карта! – мовила Юі. – Вау! На ній показано не лише місцевість, а й тих, хто там знаходиться. Ось тут – озеро Рінд, яке навіть на карті змінює свій колір! А ось ми – біля замку Ліза з кам'яними мурами. Ген білий палац Ліза, поруч із ним – в'язниця, що нагадує неприступну фортецю, вони – за два кілометри від нас. Ой, а хто ж це ось тут, майже поруч з нами?

– У кущі! – миттєво скомандувала Аліна, впізнавши постать лиходія. – Йде Ліз. Швидко!

– Що? – не зрозумів Вінсент.

– Вінні! – просичав Ліз.

– Хлоє, не називай мене так! – обурився

ХЛОПЧИК.

– І інші також тут?

Вінсент повернувся і побачив Ліза.

– А-а-а-а!

Розділ Х У в'язниці

*Ми не сміливці, не герої
Посеред небезпек –
Ми просто діти: двоє, троє
Ще Юі і Вінсент!*

– А-а-а-а!

– Припини кричати! – замахав руками на
Вінсента Ліз.

Діти відчули, як їх схопили дужі руки Лона
та Зіка.

Минуло небагато часу, і вони вже сиділи у
в'язниці.

– Спасибі, друже! Красно дякую. Молодець!
– сердився Хлоє.

– Нема за що! – буркнув Вінсент.

– Звичайно, нема за що! – розвів руками Хлоє.

– Хлопці, припиніть! – розсердилася Юі. – І так тяжко!

Хлопці надулись і відвернулися. Хлоє сів на підлогу. Вінсент ліг горілиць. І ... ні звуку.

Дівчата захихотіли, позираючи на розгніваних «півників».

– Милі «півники», – почала Аліна в'їдливим голосом, – коли ви і надалі тільки сваритиметесь, то нічого не доб'єтесь! А нам, якщо ви не забули, ще треба знайти Ернесту і визволити її! Ну, що, і далі ображатиметесь?

– Так! – в один голос сказали Хлоє і Вінсент.

Потім глянули один на одного, скривилися і відвернулись.

– Пиши пропало! Вони безнадійні! – зітхнула Юі.

Довго сиділи мовчки, розмірковували. Ліниво брели отари хвилин.

– Ми сидимо уже близько години! І навіть

не робили спроб звідси вибратися! Тут холодно! Волого! Кажани літають! Темно! Нема чим дихати! Смердить! Та ще на додачу парубки посердилися! – прокоментувала ситуацію Аліна.

– У мене, здається, є сірники! – скрикнула Юі.

– Чого ж мовчиш? – зраділа подруга.

Юі черкнула сірником, і друзі побачили кімнату, майже овальну, з кажанами на стелі.

Долівка була вкрита чимось білим. Стіни теж стояли в білому. А в повітрі, якщо воно було, літало те ж саме – біле!

– Це сіль! – спробувала його на смак Аліна, сірник погас. – Мабуть, нас тримають у соляній печері.

Юі вихопила ще одного сірника, і кімната знову була осяяна. Аліна підвелася і роззирнулася у пошуках хоч однієї шпаринки. Та марно – її не було! Не було також і дверей!

– Як ми сюди потрапили, хтось пояснить мені? – прошепотіла дівчинка.

Сірник зашипів і згас. Вивчаючи кімнату, діти ще і ще палили сірники. Їх запас вже майже вичерпався, коли друзі розгорнули дивовижну карту. У химерних лабіринтах в'язниці вони помітили ще одного в'язня – Ернесту! Від в'язниці до білого палацу Ліза пролягав довгий підземний хід.

Наступний сірник спалахнув у руці Юі. Карта на мить випірнула з пільми. Аліна глянула на неї відстороненим поглядом, вона помітила, що всю місцевість на карті було обведено широким кордоном. Ще один спалах сірника – Аліна встигла прочитати напис: «Країна Рондо».

Останній сірник згас. Що робити далі?

Розділ XI Спокуса

*Найбільша в світі цінність –
дружба,
Святе єднання світлих душ!
Постаньмо всі за неї, ну ж бо!
Ніхто й ніде її не руш!*

– Вставайте! Вставайте, йолопи!

Діти протерли очі: репетував Ліз, а кімната була напівосвітлена.

– Чого ти від нас хочеш? – грубо спитав Хлоє.

«Ось він, ворог, – подумав хлопець. – Дівчата мали рацію: не слід нам з Вінсентом сваритися, бо не здолаємо його».

Тож Хлоє уже шкодував про сварку з Вінсентом.

– Заспокойся! – крикнув Ліз.

Схопив за руку Аліну і потягнув до стіни. Хлоє кинувся за дівчинкою, проте стіна перед його носом знову зімкнулася.

А тим часом Ліз уже вів Аліну довгим підземеллям до свого палацу. Було темно, лише подекуди на стінах горіли смолоскипи. Стіни палацу – з білого мармуру – посіріли від диму і попелу. А підлога виявилася ... дзеркальною.

Ліз пройшов у світлу кімнату, сів за стіл і жестом запросив Аліну сідати. Дівчинка примостилася на краєчку стільця.

– Думаєш, мені так легко вбивати? – запитав Ліз, говорячи тихо і розмірено, ніби всвердлюючи кожне слово у вуха дівчинці. – Гадаєш, просто дивитися в очі істоті, яку через декілька днів уб'єш? Тобі теж нелегко буде дивитися, як твої друзі помирають. А хочеш їх врятувати?

– Так, – ледь хитнула головою Аліна.

– Тоді присягни мені на вірність!

Ця пропозиція була такою неочікуваною, що Аліна сповзла зі стільця на долівку:

– Що?!

– Присягни мені на вірність, і їх, твоїх друзів-в'язнів, відпустять! Правда, ти з ними вже не побачишся... – Ліз походжав побіля Аліни. – А замість них у тебе будуть смачна їжа, кімната, білий тигр і навіть у твоєму розпорядженні буде Лон. І він слухатиметься твоїх наказів, а не моїх! Хочеш?

– Ні! Ніхто і ніщо не замінить мені моїх друзів! – закричала Аліна.

– Я тобі дам на роздуми два тижні! Саме тоді північна частина Рондо знаходитиметься під впливом планети Венери. Але ти ці тижні проведеш не біля своїх друзів! За цей час ти звикнеш до мене, до мого палацу, до розкоші, якою будеш оточена. Сподіваюсь, ти розумна дівчина і приймеш вірне рішення.

– У такому разі сьогодні ж переведи моїх друзів до кращої кімнати в палаці, – хитро посміхнулась Аліна і додала: – Та не забудь про Ернесту!

– Ну, гаразд, – знехотя погодився Ліз, – але

ти обіцяй, що будеш королевою Рондо!

Ліз допоміг Аліні підвестися і провів її до іншої кімнати. Вона була просто-таки королівська – кришталеві колони по чотирьох кутках обвиті трояндами, підлога вкрита величезним килимом, гаптованим золотом, диван під паланкіном.

Ліз непомітно вийшов.

Аліна пройшла на балкон і визирнула в двір палацу. Вона побачила білого тигра, що стояв на засніженій землі.

– Зима, – здивовано видихнула дівчинка.

– Можна? – чемненько запитав такий грубий раніше Лон.

– Вийди! – ні з того ні з сього гаркнула Аліна.

Перед нею стояло питання: непоступливість чи багатство?

– Виходжу, виходжу! – заквапився Лон.

Тільки-но той вийшов, Аліна гепнулась на диван і заридала.

Розділ XII

Білий тигр*Сузір'я, скрипка, колір білий...**Знялася дивом, полетіла!*

Ці зимові дні білення в палаці Ліза для Аліни видалися довгими та сумними. З одного боку, добре те, що в неї з'явилася надія на порятунок друзів, а сумними, бо має присягнути на вірність своєму заклятому ворогові, щоб той не вбив її друзів!

Увесь час Аліна проводила з тигром, який став зовсім ручним. Згодом у неї з'явилася надія на втечу. Аліна через Лона намагалася допомагати своїм друзям – він погодився віднести їм невеликого ліхтарика, гостинців, навіть теплу ковдру. Вона розпитала в Лона ще про одну ув'язнену – Ернесту, але Лон не погоджувався влаштувати для них зустріч, поки що...

Попри сподівання Ліза, почуття справжньої дружби та любові до своїх друзів тільки

міцніло в серці Аліни. Вона спілкувалася з Хлоє за допомогою чарівного медальйона. У холодні зимові дні дівчина пригортала до серця пухнастого білого тигра, і смуток танув.

Якось увечері, коли Аліна розчісувала пухнастика срібним гребенем, його муркотіння перейшло в шепіт:

– Мр-р-р, ме-даль-йон, р-рр!

Здалеку долинали звуки скрипки. Здивована дівчинка дістала медальйон. Пухнаста лапа тигра торкнулася гладенької поверхні медальйона, розвернувши його до пагорба, що білів за вікном. Медальйон враз засвітився білим сяйвом. За мить Аліна відчула, що сидить не на теплому килимі, а прямо на пухкому сніговому покривалі – вони з тигром перемістилися через зачинене вікно на засніжений схил! Тепер музика стала гучнішою. Віртуозне виконання мелодії розкривало почуття дружби та любові в душі Аліни. Невидимий скрипаль якимось незбагненним чином передав сяючу чистоту

почуття, як недоторкану білизну снігу, що, перебуваючи у вільному польоті, лине до землі. У сузір'ї Північна Корона спалахнула зірка.

Дівчинка схопила медальйон і провела рукою по його гладенькій поверхні, спрямовуючи її на вікно білого палацу Ліза, але нічого не трапилось – медальйон слухався тільки магічного звіра. Тигр знову торкнувся медальйона – і ось вони в кімнаті. Лон, що задрімав у кріслі, навіть нічого не помітив. Аліна поцілувала свого улюбленця і, відкривши медальйон, швидко набрала: «Тигр показав мені чарівну властивість медальйона. Тепер ми зможемо врятуватися!»

Так з кожним днем план втечі вимальовувався в руденькій голівці дівчини все ясніше.

Розділ XIII

Втеча

*– Коли всі разом, не страшні
Ніякі труднощі мені! –
Подумав кожен та й у путь!
Нові на них пригоди ждуть.*

Зрештою, два тижні минуло.

– Ти готова? – запитав Ліз, зайшовши до кімнати.

– Так! – відповіла Аліна.

– Добре, сьогодні я з Фімкою та Зіком вирушаю до замку урочистих подій, щоб усе підготувати належним чином. А завтра Лон привезе й тебе! Ти станеш королевою країни Рондо! А твоїх друзів я відпущу... Можливо! – пролунав огидний смішок. – Жартую, жартую, – промимрив Ліз примирливо.

Коли він вийшов, Аліна схилилася над столиком.

– Настав час для мого плану! – прошепотіла

дівчинка, діставши з шухляди «канат», сплетений з простирадл. Перекинула його через перила балкона і повернулась у кімнату, щоб зібрати в дорогу трохи харчів та теплового одягу для друзів.

Зайшов Лон:

– Чи потрібно щось моїй пані?

– Слухай-но, Лоне, тобі подобається Ліз? – раптово запитала Аліна.

– Якщо чесно – ні, моя пані! – промовив Лон.

– А ти хочеш зі мною від нього втекти? – знову запитала Аліна.

– Питаєш! Звичайно! – кивнув Лон.

– Тоді присягни мені на вірність!

– Гарзд! Флоріан оз нанна лір о кола, нарі сона дол Аліна!

– Тепер ходімо зі мною!

– Так, моя пані!

Людина і зобр вийшли на балкон, спустилися по канату донизу.

– Я розшукаю тигра, щоб скористатися

Аліна обіймала свого пухнастого друга, і її не залишало відчуття того, що вона щойно наблизилася до розгадки однієї з великих таємниць всесвіту.

До країни Рондо завітала весна, настав місяць зелень, сонце світлими променями ласкаво обіймало землю, пташки весело щебетали, радіючи теплу. Земля прокинулася після зимового сну і ніби заспівала, бавлячись весняними струмками талого снігу.

Вечоріло. Друзі влаштувалися на ночівлю на великому розлогодому дереві. Вони ще довго не спали, переповідаючи свої пригоди, тоді як Лон мирно хропів під деревом! На землю повільно сходила ніч.

Наступного дня, у перший півчетверник зелень, після сніданку, який складався із салату і п'яти смажених рибинок – Юі постаралася, – Хлоє запитав:

– Друзі, в кого магічна карта?

– Магічна карта? – перепитав Лон. – Це ж я її десь ненароком посіяв. Ох, і влетіло ж мені

від Ліза!

Виявилося, що карту забули в тюрмі. Тепер Ліз мав ще одну перевагу.

– Потгїбно вигушати в догогу! – нервував Вінсент. – Ліз не дгїмає, адже на кагті ми, як на долоні.

– Давайте підемо на схід, до країни Мано, а нашою супутницею буде весна! – весело запропонувала Ернеста. – Мені здається, що там простіше сховатися від Ліза.

– Ернесто, ти молодчина! – вигукнула Аліна. – Справді, нам потрібно вирушати до країни Мано чи будь-якої іншої, і, чим швидше, тим краще. Адже на магїчній картї зображена лише країна Рондо!

Усі радісно загукали:

– Справді, це ж була карта Рондо!

– Аліно, ти пгосто геній!

– Ура, ми врятовані!

Хлоє спокійно зауважив:

– Рушаймо в країну Мано.

Розділ XIV

Саймон

*Хто ж він? Не кіт, не скорпіон...
Ні, Саймон – то малий дракон!*

Друзі подорожували, просуваючись на схід лісом.

– Я впізнаю цю стежку! – зраділа Юі. – Ми на шляху до країни Мано! За кілька днів виберемося до селища Нотрі, де за добру роботу зможемо попоїсти і переночувати! А після цього повернемо на південь, до міста Амрі. Поблизу там є дивовижне озеро Рінд. Амрі міститься на самісінькому кордоні двох країн, частина його належить землям Рондо, а частина – Мано. Там ми трохи затримаємось – мусимо купити традиційний маноський одяг! – Юі сіпнула чорну сукню. – Інакше нас швидко визнають чужинцями, викриють. З Амрі вирушимо в рідне для мене містечко Мінті – туди, щоправда, йти далеченько! Не завадило б

скористатися якимось транспортом.

– І скільки ця подорож займе часу? – поцікавився Вінсент.

– Приблизно чотири тижні, – відповіла Юі. Після кількох годин ходи Вінсент запропонував присісти.

– Але чому?! – запитала Юі. – Ми вже недалеко від Нотрі! За півгодини будемо в селищі!

Діти послухали невтомну Юі, і скоро, справді, вже були біля Нотрі.

Дорогою мовчали, але на думці у всіх було одне – довгоочікуване Рінд.

– Маю вас попередити! – мовила Юі. – Ви можете злякатися того озера!

– Чого б це? – запитав Хлоє.

– Бо це озеро раптово міняє колір! – провадила далі дівчина.

Селище Нотрі водночас красиве і суворе. Воно міститься між горами в долині. Тож увечері, коли мешканці селища засинають, на долину з гір сходять ведмеді, шакали та гієни.

Вони бродять селищем, виють і гарчать. А коли світає, звірі повертаються в гори. Тутешніх дітей частенько лякають звірами. Це селище було оповите легендами.

Друзі пройшли трохи і почули плач. А далі мандрівники побачили і саме дитя – це була дівчинка років семи.

– Що трапилось? – запитав, підбігши до неї, Хлоє.

– Я, я за-загу-би-била Сай-мо-мона! – заридала та.

Дітям знадобилося чимало часу, щоб вивідати, хто чи що таке Саймон. Виявилось, що це невеличкий дракончик, який правив дівчинці за майбутнього охоронця.

– А як тебе звати? – запитала Юі.

– Но-но-нора.

– Добре, Норо, не хвилюйся, ми знайдемо Саймона! – пообіцяла Ернеста.

Нора втішено подивилася на дітей. Аліна відвела Нору під тінисте дерево і почала розповідати їй веселі історії та легенди, аби

розвеселити і хоч якось відволікти її думки від пропажі, а решта дітей вирушили на пошуки Саймона.

Через півгодини «пошукова група» повернулася до Аліни та Нори. Хлоє ніс невеличкого зеленуватого дракончика між вказівним і великим пальцем, гидливо відвернувшись, а той з усіх сил пручався, працюючи лапками і крильцями, намагаючись вивернутися і вкусити чи бодай подряпати хлопця. Крім того, увесь час шипів, стараючись видихнути полум'я, що йому, однак, погано вдавалося, оскільки він був ще зовсім малим і не навчився поки що цього робити.

– Знайшли Саймона аж біля озера Рінд, – радісно сповістила Юі. – Він було зібрався купатися! Впіймали його за хвоста біля самісінької води, та й то лише завдяки тому, що озеро раптово змінило колір і дракончик на мить загаявся.

– Мені довелося нести ці живі рухливі кігті, крила і зубки! – поскаржився Хлоє. –

Юі та Ернеста відмовилися, бо вони, бачите, дівчатка, а Вінсент сказав, що в нього алергія на драконів! І всі доручили мені нести цю дряпучку!

– Добре, що тобі не довелося ще пірнати в озеро по Саймона! – відказала Юі.

Підійшовши до Нори, Хлоє пустив «монстра» на землю. Той вмить став ласкавим і милим дракончиком! Було помітно, що і Нора, і її «охоронець» дуже зраділи зустрічі.

– Саймон! – щебетала Нора, притискаючи звірка до грудей.

І тільки тут діти помітили, що з ними немає Лона! Він же завжди був мовчазним, як тінь.

– Ло-о-он! – гукнув Хлоє і тільки луна йому відповіла:

– Он-он-он!

Розділ XV

Мальва

*Відкрили всесвіту закон –
Вказав на нього медальйон!*

– А пішли до мене! – запропонувала Нора, і діти погодилися.

– Ти живеш у цьому селищі? – поцікавилась Ернеста у Нори.

– Ні, я живу у місті Амрі, дещо південніше від Нотрі. Наше місто належить одночасно двом державам – Рондо та Мано. У Нотрі ми частенько приходимо до друзів. В озері Рінд дуже любить купатися Саймон.

– Ви йдіть, а я візьму Саймона на гуки, бо він знову відстане, – сказав Вінсент, помітивши, що дракончик знову повертає до озера.

– Він уже забув про свою, так би мовити, «алергію», – підморгнув Хлоє Аліні.

Здалеку долинали звуки флейти. Діти вже звернули на південь і вийшли на дорогу, що

вела до Амрі, коли до них приєднався Вінсент з драконом.

– Який чудовий день! І яка кгасива хатинка! – зачудовано мовив хлопчик. – Хлоє, а чому ти казав, що цей дгакон цагапучий? Він дуже милий! Ні, ви тільки гляньте, які в нього хитгенькі оченята! – продовжив Вінсент.

– Що з ним? – запитав Хлоє.

– Зі мною? Нічого, ви лише гляньте, яка тут кгаса! – захоплено показав Вінсент на куці троянд, що росли обабіч дороги.

– Що з ним, не знаю, але знаю, хто нам може все це пояснити, – здогадалася Нора.

– То кажи швидше! – занервував Хлоє.

– Тут, у Нотрі, є напівзнахарка, напівчаклунка Мальва. Скоріше до неї! Я впевнена, вона знайде вихід! – самовдоволено мовила Нора.

Довелося знову повертатися в селище. Діти ледведовели свого друга, якого все захоплювало, і він увесь час зупинявся помилуватися чимось на шляху до будинку Мальви. Нора постукала

у двері, і на порозі з'явилась дівчина років тринадцяти. Вона була вбрана в довгу червону сукню. Русі пасма спадали до пояса, огортали її тоненьку постать. Чорні-чорні, майже, як у Хлоє, очі дивилися на гостей серйозно.

Руки дівчини були ніжні і гладенькі. Її біла шкіра трохи спантеличила Хлоє, і він став ніби той пуцвірінок, що випав з гнізда і тепер зовсім безпомічний. Думки зароїлися в його голові, ніби рій ос! І його почуттям до Аліни стало кепсько, а натомість почуття до цієї дівчини запанували в його душі.

– Е-е-е... А-а... – це все, на що спромігся Хлоє.

Можна сказати, що стан хлопця був у деякому сенсі гірший, ніж навіть у його друга Вінсента, що привітно посміхався господині, яка йому подобалася так само, як і день, хатинка, троянди та все-все довкола.

– Що він хотів сказати? – звернулася юна цілителька до Нори.

– Не знаю, проте здогадуюсь, – кинула

Нора.

Хлоє пильно глянув у вічі дівчинки. Тим часом Нора вела далі:

– Але не скажу. Це таємниця, – пирснула вона.

– Мальво, ми до тебе з проханням: вилікуй оцього хлопця, – Нора вказала на Вінсента, що походжав навколо друзів зі словами:

– Які гагні метелики, а які квіти!

– Добре, проходите, – запросила Мальва.

Діти зайшли до будинку. Стіни були прикрашені пучками засушених трав та квітів.

– Сідайте, – мовила дівчина і пішла в іншу кімнату.

Діти посадили Вінсента на ліжко, а самі розташувалися на дивані.

Тут зайшла Мальва. «Вона рухається дуже граційно», – помітив Хлоє.

Мальва пильно глянула на Вінсента:

– Він є обраним, тому зараз почувається таким безмежно щасливим, – мовила знахарка.

– Це не захворювання, це минеться, як тільки

він виконає свою місію. Так на нього діє навколишня природа, весняні барви лісу, східна сторона світу, звуки флейти, сузір'я Дракона. Усе це випромінює особливі біоритми, що активізують відповідний стан людини. Неподалік розташоване велике смарагдове озеро – водна стихія підсилює вплив інших чинників. До речі, дракон є твариною-символом зеленого кольору у всесвіті.

– Так, так, справді, Вінсент опинився в цьому стані, коли взяв до рук Саймона, – пригадала Нора.

– Ось бачите, – вела далі Мальва, – система символіки кольорів відкрила потужне джерело енергії, що діє на глибинних рівнях буття.

– Нічого не розумію, виходить цей стан у Вінсента створено під впливом багатьох факторів, що є символами загальної системи кольорів? – вражено перепитала Ернеста.

– Саме так, – підтвердила Нора, – системи символіки кольорів. Ви ж у школі Рондо, мабуть, уже вивчали кольористику! І мене на

уроках уже трохи познайомили з нею.

– А що ти говорила про те, що він обраний?
– втрутилася в розмову Аліна, звертаючись до Мальви. – Але обраний ким і для чого?

– Скоріше чим? Джерело буття відкриває цей стан безмежного щастя тільки тим, у кого в душі панує стан стійкої рівноваги, хто сприймає світ через призму свого життєвого оптимізму.

– Неймовірно! Невже все це вивчають у вашій школі? – захоплено вигукнула Аліна.

– Так, але в ході вивчення різних предметів, які дозволяють потім зібрати набуті знання, створивши загальну картину уявлень, – відказала Мальва. – Наприклад, систему відповідностей я вивчала вже аж у восьмому класі, тобто минулої чверті.

– Але поясни, будь ласка, чому Вінсент перебуває в цьому стані? Яка мета цього переродження? – дещо оговтавшись, захоплено повторив запитання Аліни Хлоє.

– Певно, у вас є якийсь магічний символ, яким користувався і Вінсент, – висловила

припущення Мальва.

Розділ XVI

Захисна властивість медальйона

*Нова властивість – захисна.
У ній оновлення, весна!*

– Медальйон! – в один голос вигукнули Аліна та Хлоє. Вони миттю дістали свої медальйони, але ті нічим не виказували якогось особливого стану.

– Ось він – символ життя! – схопився на ноги Вінсент і потягнувся до найближчого медальйона.

Як тільки Вінсент його торкнувся, той немовби ожив у його руках і заіскрився смарагдовим сяйвом. З медальйона вихопився потужний струмінь води, який почав рости просто на очах у здивованих дітей. Потік вигравав у польоті звуками флейти, передаючи чудову мелодію щастя та безмежної радості.

Майже сягнувши стелі, він розділився на чотири струмені, які утворювали прозоре шатро і, стікаючи з боків до підлоги, знову слухняно поверталися в медальйон. Діти опинилися у водяному циліндрі, огорнуті з усіх боків потоками. Лише Вінсент був відділений від них, перебуваючи в центрі водяного стовпа. Повіяло прохолодою. І враз медальйон завібрував, випромінюючи веселкові кола енергії.

– Ой, що це з ним?! – здивовано вигукнув Хлоє. – Ми ніби у водяному мішку!

– Це не просто вода, – відказала Мальва. – Медальйон створює потужний енергетичний щит, який може захистити не тільки від куль та мечів, а й від чарів чорної магії.

– Погляньте, яка веселка пгобігає колами! – радів Вінсент.

– Так, але ця веселка має лише чотири кольори, – відказала Юі.

– Зверніть увагу на черговість її кольорів, – проказала Мальва, – спочатку білий, потім

смарагдовий, далі червоний і, нарешті, жовтий.

– Це як чергування пір року – зима, весна, літо, осінь, – зауважила Юі.

– Зима має білий колір! Пригадується замок Ліза – там всюди білий мармур, кришталь та сіль, – промовила Аліна.

– І білий сніг, – додала Ернеста.

– Ну, звісно, то ж північні краї, – мовила Юі.

– А тигр, мабуть, символ білого кольору, – здогадалась Аліна. – Він відкрив мені магічну властивість медальйона, яка допомогла нам усім врятуватися!

Веселкові кола продовжували поширюватися. І ось друзі опинилися в зовнішньому білому колі, що його випромінював медальйон. Діти оточили Вінсента, взявшись за руки, відчували серцями чистоту, щирість та тепло душі друга. Вони тоді збагнули, який же безцінний скарб – їхня дружба! Хлоє глянув на Аліну – в променях срібного сяйва вона здалася йому схожою на

наречену. Аліна відчула його погляд і підвела очі. Схрестились погляди! Саме тоді Хлоє відкрив для себе нове почуття – безмежної любові, яку здатен пронести в серці через усе життя, долаючи будь-які перешкоди, залишаючись завжди вірним своїм ідеалам. Це було біле коло – коло дружби та любові.

Та на друзів уже накочувалася нова хвиля почуттів і емоцій. Усіх охопило всепоглинаюче почуття безмежної радості та щастя як винагорода за щирю дружбу та любов, за всі пережиті тривоги, подоланий страх, за самопожертву. Це було смарагдове коло.

За ним прокотилося червоне, ніби язики полум'я охопили усе довкола! Але, згораючи в цьому праведному вогні, як пташка Фенікс, усе живе відроджувалося знову, щоб буяти з новою силою. Кожен відчув цю силу в серці та в душі, став загартованим, готовим до бою, до будь-яких випробувань. Це було коло сили та здоров'я.

Нарешті, останнє, жовте коло магічної

веселки накрило всіх присутніх. Друзі відчули мудрість віків, яку накопичив всесвіт, їм передалася мудрість поколінь цих прадавніх земель. Коло вінчало їх голови ореолом золотавих променів слави і духовних скарбів. Це коло мудрості та багатства.

Водяні струмені поволі слабшали і згодом повністю зникли в медальйоні. Магічні ж кола енергії медальйона покотилися далі, оновлюючи, очищаючи та відроджуючи довкілля.

– Ось що значить «вийти сухим з води», – жартував Вінсент.

Він почувався вже значно краще, та все ж знову присів на краєчок ліжка. Діти розступилися, пропускаючи до нього Мальву. Вона підійшла, поклала руку на голову Вінсента і прошепотіла:

– Ляж.

Хлопчик так і зробив. Мальва, не знімаючи руки з чола Вінсента, щось проказала, і він заплющив очі. Потім цілителька вийшла з кімнати.

Хлоє кинувся до друга, проте Нора смикнула хлопця за рукав:

– Сядь, Мальва знає, що робить!

Хлоє хотів був запротестувати, але в кімнату увійшла Мальва, вона тримала в руках кухоль з чимось смердючим і зеленим. Підійшла до Вінсента і хлюпнула йому в лице вмістом кухля. Хлопчик розплющив очі, і Мальва дала йому випити з кухля те, що лишилося. Дівчина допомогла Вінсентові підвестися, і той, похитуючись, рушив до друзів, а дурнувятий вираз з його обличчя безслідно зник.

– Більше він не буде також і картавити, – сказала Мальва. – Інакше – я не знахарка!

Діти, палко подякувавши і ввічливо попрощавшись, вийшли з будиночка. Всі, хто зустрічався дорогою, радо їх вітали – усі мешканці Нотрі відчули дію магічного медальйона. Шестеро дітей з драконом вирушили на південь країни, до міста Амрі.

Розділ XVII

Зброя

Магічна зброя, як не як!

Ти з нею проти зла вояк.

Надвечір мандрівники постукали в двері Нориного дому. На поріг вийшла жінка в білорожевій сукні. Коси в неї були кольору цитрини. Жінка дивилася на них мигдалевидними очима Нори.

– Норо, я вже хотіла шукати тебе. А це твої друзі? – запитала жінка.

– Так, мамо, вони допомогли відшукати Саймона.

– Ну, що ж, познайомимось! Мене звати Дженет.

– Привіт, ой, добрий день! – привітався Хлоє, а за ним і його друзі.

Дженетзапросила всіх додому. Мандрівники зайшли до оселі, просторої, з високою стелею. Стіни були пофарбовані в червоний колір, а

підлога вкрита доволі великим килимом, за формою схожим на квітку. На стіні теж висів килим із зображенням двох цуциків, які, весело погавкуючи, ганялися один за одним. Це був магічний килим, що передавав динаміку рухів та мелодійність звуків, по кімнаті линув спів птахів та гавкіт собак.

– Джоне! У нас гості! – гукнула Дженет.

– Що? Іду, іду, – почулося буркотіння із сусідньої кімнати.

До гостей вийшов доволі товстенький чоловік. Він був повною протилежністю своїй дружині: очі сірі і круглі, мов дві тарілочки, а вдягнений у костюм коричневого кольору з жовтою в метелики краваткою.

Дітей незабаром посадили за стіл, що вгинався від їжі та різноманітних напоїв. Після смачної вечері гостинні господарі запросили погостювати в них. Діти, забувши про небезпеку, погодились, хоча магічна карта, що залишилася в руках Ліза, могла виказати їх місцезнаходження.

Будинок Дженет і Джона був розташований біля самісінького кордону, та він стояв на землі Рондо. Поруч з будинком сріблястою стрічкою, пронизуючи простір, звивався повітряний кордон. Він відділяв будиночок від саду, перетинаючи двір. За ним простягались простори країни Мано.

Дітей покликали до сніданку, стіл знову був заповнений різними стравами та напоями. Але тільки Хлоє підніс ложку до рота, як двері відчинилися і в хату ввалився... Ліз!

Юї швидко шмигнула під стіл і потягнула друзів за собою. Майже тієї ж миті озвався Ліз:

– Ви не бачили п'ятьох дітей-втікачів?

– Не бачили! І зійди з килима, він чистий!

– крикнув Джон.

– Сходжу, сходжу... – непроханий гість позадував до дверей і зник за ними. Ліз знав, що господар будинку колись був хоробрим воякою. Зобри кажуть, що в його арсеналі є навіть два уславлених мечі!

За кілька хвилин із схованки визирнули

діти.

– Нам потрібна зброя! А то сидітимемо, як миші в норі! – гомоніли між собою друзі.

– Про що ви там шепочетесь? – запитала Нора.

– Та нам пригодились би зброя, бо на війні, як на війні, – пояснила Юі.

Нора переповіла її слова батькам.

Джон підійшов до килима, що висів на стіні, і відкинув його. Собачки вмить завмерли, а діти побачили три полиці зі зброєю! Там були і луки зі стрілами, і кинджали, і бойові сокири, і списи, і ножі, і молоти, і булава, і мечі, а ще щити та обладунки.

– Беріть, – мовив господар.

– Тут є мечі, про які згадував Вінсент у замку Ліза! – захоплено промовив Хлоє.

– Мечі, хоч і виготовлені з різних металів, проте мають однакові магічні властивості, – проказала Дженет, – від їхніх ударів збри не вмирають, а лише переходять до іншого світу. При цьому в душах назавжди гине зло! Згодом

за допомогою чарів їх можна повернути назад у Мано.

– Чи в Рондо, – додав Вінсент і поцікавився:
– Я хочу взяти такий меч, можна?

Джон згідно кивнув, а другого меча подав Хлоє. Той подякував, узявши в руки магічну зброю.

– Я беру лук зі стрілами, – сказала Ернеста.

– І я лук, – взяла зброю Аліна.

– А я візьму спис, – проказала хоробра Юі.

– І спис, і стріли, – пояснив Джон, – можуть поранити, але не вбивають – вони згубно діють тільки на зло, якщо воно живе в душі зобра.

Потім дітям підбрали обладунки та традиційний одяг манойців і випроводили тренуватися в сад, який був по той бік кордону, на землі країни Мано.

– Тільки не постинайте квітів! – застеріг Джон.

– Я беру їх, тобто вояків, під свій контроль, – підняв підборіддя Хлоє і отримав добрячого штурхана від Вінсента:

– Що?

Через кілька хвилин почалися тренування.

Розділ XVIII Птах Фенікс

*З вогню зринає Фенікс-птиця!
У медальйоні ж – блискавиця!*

Гарно попотівши і отримавши кілька подряпин, «бійці» врешті-решт припинили свої тренування. Юі сіла на землю, обхопивши коліна руками. Вона одна-єдина не мала ні відмітинки. Зате їх в Аліни було аж дві – одна на щоці, а друга тягнулася від лівого зап'ястка до ліктя. Аліна лежала на землі і мріяла про те, як вони переможуть Ліза! У Вінсента на спині і на правому коліні світилися синьо-зелено добрячі синці. Хлоє ж мав кривавий слід від лівого ліктя до плеча – справа рук Юі. Її стріла ковзнула по руці хлопця, не вп'явшись у тіло, але лишила по собі криваву борозну. Ця червона лінія неабияк докучала Хлоє, тож він приклав до рани листя

подорожника і пом'яті пелюстки лілії – це мало позбавити від болю і хоч трохи заживити рану. Всі мовчали.

Тут у сад прийшла Нора, вона принесла глек води, яблучні пиріжки і кілька груш.

«Вояки» накинулися на їжу з вовчим апетитом, адже вони не встигли до пуття попоїсти.

Потамувавши голод, діти порозлягались на траві, ніби лінивi коти.

Та невдовзі Юі схопилася і вимовила лише два слова:

– У дорогу!

І друзі, сердечно подякувавши Джону і Дженет та попрощавшись з Норою, рушили в дорогу.

Надворі – спекотне літо. Вийшовши за місто, до річки Аони, що протікала по землях країни Мано, мандрівники розбили табір.

Юі з Вінсентом робили курінь із гілок, та ось одна паличка, вивільнившись з чіпких пальців дівчини, вдарила її по носі. Юі,

зойкнувши, відскочила вбік, затискаючи носа руками. Було совісно сміятися, але пригода чомусь всіх звеселила.

– Ги-ги-ги! – перекривила Юі. Зараз войовнича дівчинка почувалася так, ніби була йогом, що перед глядачами піднявся на кілька метрів над землею і тут же гепнувся вниз. Вона була ображена і принижена. Аби хоч трішки заспокоїтися, Юі відійшла від компанії і сіла осторонь на землю біля якогось згарища у позу «лотос» медитувати. Постаралася сконцентруватися на своїх почуттях, зібрала до купи всю свою силу та відвагу. Аж раптом поблизу неї, в попелі, щось ворухнулося. Вона здивовано простягла руку до вуглинок, що залишилися від багаття, і враз відсахнулася – з попелу здіймалося крило птаха. На очах у Юі відроджувався Фенікс. Юі тихцем покликала друзів. Легкими, нечутними кроками, щоб не сполохати птаха, підійшли два юнаки і дві дівчини. У військових обладунках вони виглядали старшими і сильнішими, та, звісно ж, тут і час минав швидше. До них згори

долинав звук фанфар. Це був гімн, який віщував перемогу. Медальйони Хлоє та Аліни, опинившись під впливом сузір'я Волосожар, почали вібрувати. Юі взяла медальйон у подруги, в руках у неї він засвітився червоним сяйвом. Провела долонею по колу, яке було зображено в центрі на двох схрещених магічних мечях кришки медальйона. У ту ж мить із середини чарівної речі вилетіла синя блискавиця і влучила в камінь, розколовши його навпіл.

Медальйон відкрив друзям свою войовничу властивість – породжувати блискавиці! Почувся шурхіт крил – це птах Фенікс здійнявся в повітря.

Розділ ХІХ
Таємниця Хлоє

*Жахливо, друг твій у біді!
Як допомогти йому тоді?*

– Поговорімо, Хлоє, – підійшла Аліна до хлопця. – Розкажи мені про себе, – подивилася йому в очі.

– Що тобі розповісти? Те, що я народився не в Рондо, а в Луамі (це місто в країні Ур)? Маг Уан прокляв мене і сказав: «Ця дитина буде проклята, поки вона з друзями, чиї імена починатимуться з букв А, В, Ю і Е, не позбавлять Ліза трону і хлопчик не займе там його місця». І тоді він прошепотів мені на вухо ім'я, яке колись, якщо я відкрию його комусь ще до того, як Ліз буде скинутий з престолу, може просто убити мене! Він подарував мені цих два медальйони і чарівний папірець, який велів передати тільки вірному другу з іншого світу, щоб той міг його розірвати на чотири частини та помістити у

чотири різні стихії, але це тільки в разі крайньої необхідності. Я був ще малий, але Уан все це міцно вклав мені в пам'ять. Потім він пішов і більше не з'являвся! – сказав Хлоє. – Пізніше повітряним поштовим потягом мені доставили від нього посилку. У ній був плащ-невидимка! У пошуках справжнього друга я й подався на вашу планету, втрапив до твоєї школи.

Хлоє зазирнув дівчині в очі:

– Аліно, я тобі дуже вдячний за все, що ти зробила для мене та для жителів країни Рондо.

Дівчина зніяковіла.

– А ти пам'ятаєш те ім'я? – запитала вона.

– Так, пам'ятаю. Уан зробив так, щоб я його пам'ятав завжди. Проте мене хвилює інше: Ліз попіклувався, щоб я не міг його скинути з трону; коли мені виповниться чотирнадцять років, його магія подіє на мене так, що я скажу комусь це тричі кляте ім'я, і тоді ... – юнак затнувся, уявляючи, що може бути потім.

– А чи довго ще до твого дня народження? – схвильовано спитала дівчина.

– Дай порахую, сьогодні посередник другої декади літа, шістнадцяте червня, мм... лишилося рівно п'ятдесят днів, тобто до двадцять шостого жовтня, – понуро відказав Хлоє.

– Не сумуй, ми обов'язково щось придумаємо! Ти не загинеш! Ми переможемо Ліза! – намагалася заспокоїти друга Аліна.

І тільки тут вона відчула неймовірний жаль до хлопця і... любов. Так, то була саме вона, справжня любов. Дівчина закохалася в цього чорнявого парубчача. У її душі запалав вогонь кохання, поваги, жалю і, врешті-решт, з'явилося непереборне бажання допомогти Хлоє: вона тепер знала його таємницю.

Аліна підійшла до щойно розпаленого Вінсентом вогнища і сіла поблизу, щоб заспокоїтись. Дівчина дивилася на вогнище прямим, різким і гострим поглядом.

– Я закохалась! Я люблю Хлоє. Я маю йому допомогти! Я! Я! Я! – подумки кричала вона.

– Ти будеш вечеряти? – запитала, підходячи,

Ернеста. Вона несла котлети, хліб і молоко. Так спорядила їх на прощання Дженет.

– Не хочу, – відмовилась Аліна, і зараз же її шлунок дав про себе знати голосним бурчанням!

Ернеста посміхнулась і тицьнула подрузі в руки їжу. Аліна взяла пакунок, не відводячи очей від вогнища, – вона думала про Хлоє.

Розділ XX Спроба Юі

*Хоч прагнула зарадити біді,
Та Юі не вдалося це тоді.*

Після сніданку діти рушили в дорогу. Аліна все ще не оговталася від почутого вчора. Дівчинка думала про Хлоє, і про те, що їм треба скинути з престолу Ліза, і про загадкового Уана.

– А навіщо ми йдемо в Мінті? – поцікавився Вінсент. – І чому саме цим шляхом, адже є

прямий маршрут, значно коротший?

– Ми йдемо в Мінті тому, що я хочу побачити мого діда Уана. Він, мабуть, відає, як перемогти Ліза. А іншою дорогою, бо гадаю, що Ліз теж пішов саме туди. І якщо ми не хочемо знову опинитися в тій бридкій кімнаті, то зовсім некепсько буде іти іншим шляхом! – клацнула підборами Юі. – Я чула колись від діда, що існують магичні двері десь у древньому місті риб'ячих кісток. Щоправда, їх дуже нелегко знайти, а відчинити їх може тільки справжній мудрець. То був би найкоротший шлях до країни Білої Магії. У ній ми теж могли б знайти мого діда. Адже він тепер білий маг! – з гордістю зауважила вона.

У Хлоє в очах зблиснула іскорка надії, коли він почув слово «Уан». Юі була знайома з Уаном! Ба, навіть більше, вона була його онукою! Якщо чарівник зможе, то зніме прокляття з нього!

– Ти родичка Уана? – не вірив власним вухам хлопець.

– Так, юначе! – гордо підняла підборіддя Юі.

Хлоє швидко розповів подрузі про прокляття, і та мовила:

– Знаєш, а мені передався його талант. Думаю, що зможу тебе позбавити цього тягара. Хоча не обіцяю напевне. Хочеш, спробуємо прямо зараз?

– Якщо не важко, – промимрив ошелешений хлопець.

Юі посадила друга на камінь, обійшла навколо і поклала руки хлопцеві на голову. Коли її дужі руки лягли Хлоє на маківку, той аж здригнувся.

– Не заперечуєш, якщо я подивлюся твої спогади? – запитала в стані трансу Юі.

– Не знаю...

Дівчина легко увійшла в пам'ять друга. Там вона побачила заплутані тунелі його емоцій. В одному з них чарівниця знайшла спогад про те, як Аліна схилила голову на плече хлопцеві, а той нахилився і поцілував її в щоку. Дівчина

підвелася і пильно глянула на Хлоє, він почервонів і відвернувся. Далі Юі зайшла в інший тунель спогадів і знайшла там згадку про те, як Хлоє прийшов у школу і познайомився з Аліною. Тільки в п'ятому тунелі Юі знайшла те, що шукала: «Пітер», – прошелестів на вухо хлоп'яті Уан.

«Те, що треба!» – подумала Юі. Потім виплуталася з думок друга і зосередилася на справжньому імені.

Хлоє відчував гострий головний біль, що, здавалося, розколював голову навпіл.

Проказавши подумки ім'я друга кілька разів поспіль, Юі прошепотіла заклинання.

– Я не можу! – безсило опустила руки дівчина. – Я зробила так, щоб мені не пам'ятати його імені, так він іще проживе. Я не маю стільки сил, щоб позбавити Хлоє прокляття. Тепер надія лише на Уана.

Розділ ХХІ
Хлоє – кухар

*А виявляється, кухарство не
просто!
Тепер вже Хлоє знатиме про те.*

Діти сиділи і тихо про щось говорили. Вони, як кажуть, били байдики, усі, окрім Хлоє, який кружляв навколо розпеченого каменя і готував страву. Він увесь час щось помішував. Потім бігав до лопуха по воду, яку набрав зі струмка. І знову повертався до страви, щось до чогось додавав. Так, пританцьовуючи, готував їжу.

Ось він задоволено посміхнувся, випрямився, накрив свій витвір листками вишні та горіха, повернувся до друзів і покликав їх до себе.

Коли Аліна, Вінсент, Юі та Ернеста схилилися над стравою, хлопець відкинув лист, і всі побачили смажену рибу під яблучним

соусом, обкладену печивом і нафаршировану вишнями з базиліком.

Юі взяла шматочок печива і поклала в рот.

– Може, й смачно, та не для мене, – виплюнула дівчинка печиво. – Тьху!

Хлоє набурмосився.

Юі розвернулася і, скривившись, мовила:

– Я такого не їстиму і бачити не хочу цю «страву»! Вона мені огидна.

– Згинь – і не бачитимеш її, – гаркнув хлопчик.

Юі так і зробила – тільки її й бачили! Вінсент та Ернеста ввічливо сказали, що вони не голодні, бо довіряли подрузі, яка щойно так нахабно пішла.

Коли Аліна взяла в рот печиво, то тільки із співчуття до Хлоє проковтнула. Їй-бо не хотілося ображати друга!

Так вони з Хлоє вдвох і порішили його витвір.

А поки вони їли, Юі, яка щойно повернулася, Ернеста та Вінсент плели з трави

потішних чоловічків. Коли вони наплели їх добру дюжину і дали своїм пальцям трохи перепочити, Хлоє та Аліна закінчили трапезу і порозлягалися на шовковій смарагдовій траві. Не голодні, але й не вельми раді. Проте друге вони старанно приховували одне від одного. Аліна, бо не хотіла засмучувати такого гарного друга, як Хлоє, а Хлоє, бо який бовдур буде себе критикувати?!

Опісля своїх занять мандрівники рушили в дорогу.

Через кілька годин Юі, Ернеста та Вінсент почували себе цілковитими телепнями, бо ж вони, на відміну від Аліни та Хлоє, зовсім нічого в роті не мали.

Раптово нашій п'ятірці почувся гуркіт потяга і його пронизливий гудок. Транспорт мчав прямо в повітрі. Діти поприсідали, щоб повітряний вихор їх випадково не здув. Потяг мав вісім вагонів і був кольору бронзи. Віконниці яскравіли червоною барвою. Двері теж були цього ж кольору.

Аліна, Ернеста, Хлоє, Юі та Вінсент з дива пороззявляли роти.

Розділ XXII Потяг у повітрі

*Як дивно! Потяг у повітрі
Летить! Може, на крилах вітру?*

Трохи отямившись, усі побачили, що повітряний мандрівник приземлився, з нього вийшов машиніст і підійшов до друзів.

– Привіт, не чекали? Мене звати Роан. І я приїхав, щоб забрати вас і відвезти до Моани, – сказав машиніст.

Голос у нього був напрочуд мелодійний.

– Ну, що, їдете?

Аліна озирнулася на друзів, шукаючи підтримки. Але ті лише здвигнули плечима. Тоді дівчинка першою зайшла до потяга, за нею поспішили друзі.

За мить потяг загурчав і видав протяжний

СВИСТ.

Діти відчули, що летять. Це було так дивно – вони почувалися, ніби в невагомості, але чашки на столиках стояли на місці.

Мандрівник із середини був вистелений шовком, а сидіння – атласом. Столики були маленькі і, здавалося, зроблені із секвої. Підлога мала розмитий жовто-салатовий колір. Вікна – майже на всю стіну в купе. Здалеку долинали звуки магнітофона.

До купе зайшов Роан і, влаштувавши дітей на канапі, побіг по каву та тістечка.

– Він такий приязний – я маю на увазі машиніста. Але я все одно не розумію, що він хотів сказати, коли говорив про те, що хоче нас забрати в Моану. І що воно таке, ця Моана? – озвався Вінсент.

– Можливо, Моана – це якесь місто, – припустив Хлоє.

– Е-е-е, пане! Живете нібито в цьому світі, а не знаєте, що таке Моана, – засміялась Юі і витягла із сумки, де лежали її обладунки,

книжечку – вона була маленька і золота, а посередині написано чорними літерами: «Все від світів до галявин».

Дівчинка розкрила книгу, і форзац зблиснув сріблом. Почала:

– Ем... Ем... Мо... Моан... Ось Моана! Моана – це руїни місцини, яка мала цю ж назву, в ній жили гулем (це такі земляні риби). Зараз Моана нагадує ліс із риб'ячих кісток. І туди майже ніхто не ходить.

– Що ж виходить? – запитала Аліна і сама дала відповідь: – Виходить, Роан везе нас на вірну смерть? Так? Це пастка!

– Угу! – підтвердили інші.

Діти кілька хвилин сиділи у важкій задумі. Зіскочити з потяга на ходу неможливо.

Юї сховала книжечку в сумку і посміхнулась:

– Але ж хочеться прокататись у летючому потязі! До того ж, можливо, ми знайдемо найкоротший шлях до міста Мінті, де мешкає мій дід-чарівник, через світ Білої Магії. Можливо, ми розгадаємо таємницю потаємних

дверей до того світу.

– Що ж, все, що не є, – на краще, – вирішили мандрівники. – Вперед до нових пригод!

– Кава холоне, – сказав машиніст, заходячи в купе. Він приніс п'ять філіжанок, наповнених ущерть кавою, та солодкі тістечка, крем яких напхом-напханий шматочками манго.

Хоча Аліна й не бувала в космічному кораблі, проте тепер могла уявити, як почувуються космонавти під час своїх польотів. Так, дівчинка літала на літаках, і не раз. Але одне – літати в літаку, а зовсім інше – в потязі, який тримається на самому лише повітрі! Вони в першому вагоні, а за ними тягнуться ще сім.

Так само почувалася й решта мандрівників. Потяг прямував на захід.

Розділ XXIII

Сон Аліни

Майбутнє в снах – таємна далина!

Аліна, Хлоє... Небезпек – сповна!

Аліна лежала на долівці, важко дихаючи, а над нею переможно стояв Ліз і тримав у руці кинджал. Вони були в потязі, що летів, ледь похитуючись.

А десь віддалено грав магнітофон якусь скорботну мелодію. Дівчинка не могла розібрати, яку саме.

Ліз єхидно зареготав, і його жовті зуби зблиснули, мов тридцять два заіржавілі ножі:

– Даремно ти, Аліно, не захотіла стати королевою Рондо! Я правив би, а ти б красувалася в короні, купалася в розкошах! Панували б неправда і зло. Нині ж ти стала небезпечною.

Пісенька змінилася на ще скорботнішу. Аліна чула її вже виразніше.

Ліз заніс руку з кинджалом (тепер вони опинилися на лузі) і намірився проштрикнути

ним дівчинку.

Коли зброя була вже за кілька дюймів від серця, невідь-звідки взявся Хлоє. Він відкинув Ліза від Аліни, і вони обидва покотилися клубком по землі. У противника був кинджал, а в хлопця – нічого, окрім власних кулаків.

Мелодія змінилася і тепер звучала, як хіт. Так-так, як хіт молодіжної музики про кохання. До Аліни підійшов Хлоє. У нього на плечі була чималенька рана, яка кровила.

– Спасибі тобі! – мовила дівчина. – Зараз перев'яжу рану.

– Пусте, – відмахнувся Хлоє. І в нього на лиці з'явився вираз самовдоволеності, який ото з'являється в хлопця тринадцяти років, коли той отримує похвалу від дівчини.

Хлоє подав Аліні руку, і та встала, потім піднялася навшпиньки і ... чмокнула свого спасителя в щоку, але той не почервонів, як тоді, коли він поцілував Аліну, не відаючи, що за ним спостерігає Вінсент.

– А зараз... – але він не договорив, бо Аліна

прокинулась.

Вона лежала на своїй поличці в потязі, який летів у повітрі. По чолі мандрівниці стікали краплинки поту. Дівчинка задихалась і тепер старанно відновлювала дихання.

Навколо сиділи її друзі, і її спаситель у снах теж був поруч. Аліна глянула на плече Хлоє, і, звичайно, там не було жодної рани.

Дівчинка, не вагаючись, розповіла своїм супутникам сон. Виявилось, що Хлоє теж бачив це саме сновидіння, тільки за кілька ночей до того, як по них приїхав Лон. У сні Аліна його рятувала від Ліза.

Коли Роан приніс їм по склянці молока, діти думали про сон, намагаючись розгадати те, що їх чекає попереду.

Куди подівся Лон, і де зараз Ліз?

Розділ XXIV

Місто риб'ячих кісток

*А ось і місто риб'ячих кісток!
Чи, може, це за пустоці урок?*

Друзі мандрували в потязі вже досить довго.

Вінсент кілька разів ледь не вивихнув руку: хотів було дотягтися до цукерниці у вагоні-ресторані, бешкетуючи разом з друзями.

Хлоє ж вилив на себе склянку лимонаду, Роан провів його до ванного вагона, і той добрих півгодини ковбанився у воді. Аліна вийшла на сходи і ледь не дала сторчака вниз із потяга, тоді хлопці кинулися її виручати, але за кілька секунд їм довелося рятувати ще й Ернесту! Юї ж безтурботно гуляла по даху потяга (він їхав повільно і дуже граційно), але тут і її спіткала халепа: повітряний мандрівник проїжджав над деревом, верхівка якого заплуталась у колесі потяга, через що всіх досить сильно струснуло: Юї гепнулась на розлогий каштан, мов лантух

картоплі. Потяг вернувся і підібрав дівчинку.

Та ось за кілька тижнів друзі досягли Моани, і їх висадили з потяга.

– Куди нам іти? – запитала Ернеста, дивлячись услід повітряному мандрівнику, що невблаганно віддалявся і невдовзі зник у мороці захмареного неба.

– Чудово! – похвалив Хлоє ситуацію. – Ми на місці, де повно риб'ячих кісток! – хлопець підняв кісточку і гидливо її кинув. – Чудово! І що ж нам тепер робити? Га?! Ось до чого призводить бажання літати! У нас немає ні провізії, ні транспорту, ні бодай якогось приміщення або намету! Чудово! І чому у мене таке погане передчуття?

– Хлоє, не кричи. Ми не знаємо, куди йти, – це правда, але кудись же мандруємо, – заспокоїла друга Юі і водночас дала відповідь на питання Ернести.

– До речі, тут, напевне, водяться змії, – застерегла друзів Юі. – Будьте обережні!

– Ой! Що це?! – підскочивши, зойкнула

Аліна.

Медальйон у її кишені нагрівся і збільшився. З медальйоном Хлоє коїлося те ж саме. Може, їх хтось доганяє? Хлопець і дівчина озирнулися.

Те, що вони побачили, засмутило їх. Вони здригнулися. Позаду них стояв Фімка.

Усі кинулися до найближчого пагорба з кісток.

– Я знаю, він підсліпуватий. Коли він був ще іграшкою, у нього відірвалися очі, і я пришивала йому нові. Я його любила, – зітхнула Аліна, намагаючись говорити трохи тихіше, ніж у неї виходило. – Він нас міг і не помітити.

Фімка справді їх не побачив. Роан обіцяв доставити дітей сюди, і, здається, Фімка щойно чув їхні голоси. Потяг уже відлетів, але де ж діти? Ведмідь ще трохи потоптався і перевальцем пішов за пагорб.

Розділ XXV
Осінній дощ

*Коли врятуєш щось живе, то знай,
Що ти не марно цей відвідав край!*

Тільки-но мандрівники виглянули з-під купи кісток, як уперіщив дощ, і дітям довелося витягати плащ, який, крім того, що був невидимкою, залишався все ж і плащем. І всі п'ятеро радо пірнули під нього. Плащ захищав дітей від дощу, вітру та чужого погляду, але осінній холод пробирав до кісток. Кожен думав про теплий камін, затишну ковдру, гарячу піццу, цікаві телепередачі і щасливе муркотіння кішки в кутку. Це ж так добре!

Раптом діти почули якийсь тихий, ледь чутний серед барабанного стукоту дощових крапель об сукно натягнутого плаща та риб'ячі кістки звук, дуже схожий на шипіння.

– Звідки цей звук? – першою зреагувала Ернеста. – Ви чуєте шипіння?

– Я ж попереджала, що тут можуть бути змії, – мовила Юі.

– А змії можуть бачити крізь плащ, – боязко спитав Вінсент.

– Вони свою жертву знаходять по запаху. Ти чим пахнеш? Особливо їм смакують біляві хлопчики, – пожартував Хлоє, і всі разом розсміялися.

– Не бійся, змії перші не нападають, – заспокоїла Вінсента Юі.

Шипіння повторилося. Тепер воно звучало дуже жалібно, як писк.

– Он воно! – показав рукою Вінсент убік сусіднього пагорба.

На жовтих риб'ячих кістках, у каламутній калюжі, ворушився маленький золотистий клубочок.

– Не робіть різких рухів, – попередив усіх Хлоє. – Поруч може бути доросла змія.

Проте не встиг він закінчити попередження, як з-під плаща вискочила Ернеста і, не зважаючи на сильний холодний дощ, кинулася

до сусіднього пагорба.

– Ернесто, зупинись! Це може бути отруйна змія! – вигукнула Аліна, кинувшись їй на підмогу.

Але було вже запізно. Ернеста ухопила в руки невеличке створіння.

– Та це ж змієнятко! – вигукнула Аліна.

– Воно зовсім замерзло, бідненьке! – Ернеста притисла його до грудей, захищаючи від дощу та вітру. Змієня враз перестало пищати, обвивши холодним мокрим тільцем теплий пальчик Ернести.

– Ернесто, Аліно, хутчіш до нас! – покликав Хлоє, підійнявши кінчик невидимого намету.

Дівчата пірнули під плащ.

– Бачите, яке воно ще малесеньке! – показувала Ернеста живу знахідку друзям.

– Воно дуже миле! – вигукнула Аліна. – Ернесто, яка ж ти молодчина!

Змієня принішкло, згорнувшись клубочком у долонях дівчинки. Здавалося, від холоду воно зовсім залякло. Ернеста,

недовго думаючи, сховала маля собі за пазуху. Друзі притулилися щільніше один до одного, закутавшись плащем, щоб зігрітися.

Розділ XXVI Подарунок змії

*– Магічна здатність – оживляти
вміння, –
Почулося в зміїному шипінні.*

Коли дощ трохи вщух, мандрівники вибралися з-під купи риб'ячих кісток. Вітер швидко розганяв хмари. Визирнуло сонечко. Ернеста витягнула з-за пазухи змієня. Воно зігрілося і тепер, весело граючи кільцями, звивалося в неї на долоні. Ернеста, з радощів підспівуючи і пританцьовуючи, закружляла у веселому танку.

– Обе-реж-ж-жно, дівч-ч-чин-ко, – раптом почулось поруч голосне шипіння. – Не впус-с-сти моє ди-тинч-ч-ча! Обе-реж-ж-жно!

Ернеста скрикнула і відскочила вбік – до неї повзла велетенська змія, повільно наближаючись. Дівчинка, трохи оговтавшись, опустила маля на землю. Воно напрочуд швидко кинулось до матері і сховалося в складках її кілець.

Вінсент, що стояв поруч з Ернестою, смикнув її за руку і потягнув за собою.

– Заж-ж-ж-жди!

Ернеста обернулася – змія повзла за нею.

– Ой, це ти... ви розмовляєте? – позадкувала від змії дівчина.

– Я, а хто ж-ж-ж! – почула вона у відповідь.

Друзі здивовано глянули на Ернесту.

– Ви це чули? – вражено спитала вона.

– Шипіння чули, – підтвердив Вінсент.

– Ні, мені здалося... – почала була Ернеста, але враз замовкла. – Ви точно більше нічого не чули?

– Я те-бе не скри-вдж-ж-жу, Ер-не-с-с-с-то! Ти вря-ту-ва-а-ла мо-є ди-тя-я! – прошипіла

знову змія.

– Вона розмовляє! – вигукнула Ернеста.

Діти вражено переглянулися – вони не чули нічого, крім голосного шипіння.

– Ернесто, не бійся, все буде добре, – намагалася заспокоїти подругу Аліна.

Змія підповзла ближче:

– З-з-зна-а-ю-у-у, про щ-що-о ти мрі-є-є-еш-ш-ш-ш!

Так, у неї була одна заповітна мрія, але чи погодиться Аліна?

– С-с-сьо-го-о-дні с-с-суз-з-зі-і-і-р'я З-з-змії, по-кро-о-ви-и-тель з-з-змі-і-й, з-з-зі-й-ш-ш-ло над с-с-сві-і-і-том!

Раптом почулись голосні звуки горна. Здавалось, вони лунали десь з-під землі.

– Віз-з-зь-ми-и-и ме-є-да-а-ль-йо-о-н! Я відкри-и-ю-у-у то-бі-і-і йо-го-о-о влас-с-с-ти-и-віс-с-сть ож-ж-жи-вля-а-а-ти в рі-і-з-з-зних с-с-сві-та-а-ах!

Ернеста підійшла до Аліни. Як довго вона чекала на це! Але зараз їй чомусь забракло слів.

– Аліно, чи погодилася б ти мати подругу

замість ляльки?

Аліна радісно обняла Ернесту.

– Юлечко, мила, – здогадалась вона і миттю простягнула дівчинці медальйон.

– Я на-а-аді-і-лю-у-у те-е-е -бе му-у-уд-рі-с-с-с-тю-у-у! Ти з-з-мо-о-о-ж-ж-жеш-ш-ш-ш бу-ти лю-у-у-ди-и-и-ною-у-у! – шипіла змія.

Медальйон у руках Ернести зблиснув і загорівся рівним жовтим світлом, випромінюючи золоте сяйво. Ернеста в світлі цього сяйва здавалася ще більш вродливою.

– Ду-ухо-о-вне ба-гат-с-с-с-тво – ц-ц-е-е на-а-айдо-ро-о-о-ж-ж-ж-ч-ч-чий с-с-ка-а-рб!
– змія звивалася золотими кільцями навкруг Ернести.

– Але я на-ді-лю-у-у те-бе ще й ін-ш-ш-ши-ми да-ра-а-а-ми з-з-зі-і-і с-с-ві-і-то-во-о-о-ї-і-і с-с-с-кар-бни-ці! То-о-о-бі-і-і від-кри-и-и-ю-у-ть-ся дре-е-ев-ні-і-і с-с-с-ка-а-а-рби, і ти об-да-а-ру-у-є-е-е-ш-ш-ш з-з-зне-до-о-ле-е-е-ни-и-и-х.

Сяйво медальйона згасло, змія знесилена

опустила голову в траву. Внутрішня краса Ернести тепер спалахнула, ніби світло в ліхтарику її душі.

– Спасибі, – проказала вона спантеличено.

Друзі обступили її з усіх боків і почали вітати.

– Не га-а-ай-те ч-ч-ча-а-а-с-с-у! – почулось знову голосне шипіння. – По-с-с-пі-ш-ш-а-ай-те!

– Куди нам треба спішити? – опустилась Ернеста біля змії навпочіпки.

– Ви на по-ро-о-оз-з-зі-і пе-ре-хре-е-е-с-с-с-стя-а с-с-с-ві-ті-і-в. По-с-с-пі-ш-ш-а-ай-те до ма-гі-і-іч-ч-ч-них две-ре-ей! Я по-ка-ж-ж-жу вам до-ро-о-гу-у.

Розділ XXVII
Двері в інший світ

*Всі разом розгадали древні коди
І всесвіту, і матінки-природи!*

Ернеста жестом запросила друзів іти за змією. Змія проповзла вперед всього лише кілька метрів, і раптом якимось незбагненим чином перед усією компанією з'явилися двері.

– При-га-да-а-йте с-с-во-ї при-го-о-ди, – порадила мудра змія. – По-ч-ч-ні-і-іть з-з-з ос-с-се-ні. У-у-ус-с-спі-ху! – прошипіла вона на прощання і щезла.

– Що це за диво? – вигукнув Вінсент, оббігши навколо дверей.

Впритул підступивши до них, друзі почули дивний звук – це скрипіли чарівні двері:

– Наберіть потрібний шифр і зайдете до світу Білої Магії!

– Це ж ті самі магичні двері! – прошепотіла Юі.

– Але як ми їх відкриємо? – запитала Аліна.

– Відкриємо, якщо наберемо потрібний код, – промовив Вінсент.

– А що це за коло, розфарбоване різними кольорами, і ромби з буквами Б, Д, З, Л, М, Р, С, Щ ? – здивовано оглянув кодовий замок Хлоє.

– Це код, кожні дві букви якого мають один колір. Ваше завдання підвести букву до її кольорового тла частини зовнішнього кола. Якщо поставите хоч одну літеру не на її місце, кодовий замок не спрацює, – почули інструкцію.

– Треба спробувати свої сили, – запропонував Хлоє і додав: – Та розум.

– Мудра змія радила пригадати нам свої пригоди, – проказала Ернеста. – Вона підказала почати з осені.

– Добре, так і зробимо, – погодився Хлоє. – Адже зараз саме осіння пора.

– До букви Б, мабуть, пасує жовтий колір, – вголос розмірковувала Ернеста, – адже він символізує багатство осені. Коштовності нам

будуть потрібні для добрих справ.

– Молодець, – проскрипіли двері.

Підбадьорена дівчинка взяла в долоню букву М і потягнула її до золотистого поля:

– М – це мудрість! Змія за допомогою медальйона наділила мене нею!

– Знову молодець, – озвалися двері.

– Після осені прийде зима, – Хлоє глянув на Аліну. – Твоя черга, Аліно!

– Літера Д має білий зимовий колір, що символізує дружбу.

– Молодець! – похвалили двері.

– Ну, і буква Л, звичайно, має цей же колір, що підкреслює чистоту та незрадливість любові, – проказала Аліна, поглянувши мимохідь на Хлоє, який враз зблід.

Аліна розвернула Л до білого поля.

– Чудово! – похвалили двері. – Вітаю! Половину завдання виконано правильно!

– Тепер моя черга, – зробив крок уперед Вінсент. – Адже за зимою завжди приходить весна, оновлюючи природу. Вона дарує людям

свої зелені барви, відроджує в серцях почуття радості і щастя.

З цими словами Вінсент почергово повернув букви Р та Щ, виставивши їх навпроти смарагдового кольору.

Друзі пригадали ті почуття, що вирували в їх серцях, змінюючись, коли захисна енергія медальйона випромінювалася хвилями та поширювалася різнобарвними колами.

– А завершає це магічне коло, звісно ж, літній, червоний колір! – впевнено вигукнула Юі. – Саме він додає здоров'я, наділяє силою!

Юі швидко розвернула останню пару букв до червоного сегмента кола.

– Проходьте! – двері почали розсуватися. – І пам'ятайте, щойно ви здобули можливість самостійно за необхідності користуватися цими магічними властивостями медальйона, то ж будьте розсудливими.

– Ось вам і магія кольорів! – вигукнула Юі. – Мені згодилися знання, здобуті в магічній школі.

– Усі засвоїли цей життєвий урок кольористики на «відмінно», – похвалив друзів Хлоє.

Двері вже зовсім відчинилися, і тепер діти могли увійти.

– П-п-почекайте! – почувся захеканий знайомий голос.

– Лоне, де ж ти барився? – вигукнула Аліна.

– Та, знаєш, я вирішив прослідкувати за Лізом. Він прямує сюди, щоб розквитатися з вами. Але Ліз ще не скоро прийде. Навіть я ледве не запізнився, хоч і швидкий.

Лон увійшов за дітьми, і двері знову зачинилися.

Перше, що побачили, переступивши невидимий поріг, це була галявина з білими трояндами. Все тут біліло, ніби залите молоком: і рослини, і земля, і небосхил, і ... навіть мандрівники стали білими у відблисках саява, яке випромінював світ Білої Магії!

Розділ XXVIII
Світ Білої Магії

*І прояснилося таємне,
Легенда древня ожила,
Мов на бездонне небо темне
Зоря у променях зійшла!*

У цьому магічному світі білою лебідкою
линув чудовий спів:

*Кінець греблі шумлять верби,
Що я й насадила...*

– Та це ж українська народна пісня! –
вигукнула Аліна.

– Я впізнаю голос Зоряни! – захоплено
мовила Юі.

– Зоряни? – задумливо повторила Аліна. –
Ти з нею знайома?

– Так, я сюди приходила, тільки іншою
дорогою, довшою, з дідусем Уаном у гості до
всемогутнього Велеса та його дружини Зоряни.
Велес забрав її із сузір'я Волосся Вероніки.

– Тобто Волосожар, – додав Вінсент.

– Виявляється, в легенді все правда, – промовила задумливо Аліна.

Почулися кроки. Всі озирнулись і побачили, що за їхніми спинами стоїть жінка в українській вишиванці.

– Добридень, – мовила вона і посміхнулася до Юі. – Спасибі, що привела своїх друзів. Ми з Велесом давно чекаємо на вас! Я теж з України, – вона привітно глянула на дітей. – Ви ж знаєте легенду про сузір'я Волосожар?

– Знаємо! Хлоє мав рацію: я все побачила на власні очі, – роздумувала вражена Аліна.

– Зоряно! – здивовано зойкнула Юі, навіть вона зараз здавалася спантеличеною. – І я чула цю легенду, але не здогадувалась, що вона про тебе.

– Тепер ти все знаєш, дівчинко, – проказала Зоряна. – А твій дідусь Уан чекає на Хлоє, щоб зняти з нього закляття.

Вона повела дітей у печеру, де на колінах стояв маг Уан, розпалюючи білосніжне вогнище.

Онука враз кинулася до свого дідуса і зразу ж відсахнулася.

– Навіщо ти занапастив мого друга? – нагримала дівчина.

– Сідай, слухай, – спокійним тоном сказав чаклун.

– Ну? – зриваючись на крик, заgrimіла Юі і вмостилася зручненько.

– Ми з Лізом брати, – почав Уан.

– Що?!

– Але мене в одинадцять років віддали вчитися до старої чаклунки, а мого брата в цей же день, у дванадцятирічному віці, – до знахарки. Коли через п'ять років ми зустрілися, Ліз мені дуже заздрих, бо він став тільки знахарем, а я – чаклуном. І з тих пір між нами почалася ворожнеча. Уже через тридцять п'ять років Ліз посів рондівський трон і височів на ньому добрих двадцять років – скільки зобрів загинуло! Потім вирішив завоювати престол цілого світу. І він це зробить, якщо ви сидітимете, склавши свої магічні мечі.

– Мечі? – здивувався Вінсент.

– Так, магічні мечі. Тепер ви розумієте, чому я занапастив Хлоє? Якби хлопчик був хоч би трішки старший (а йому було тоді лише три роки), я б залюбки розказав йому цю історію та попросив би його скинути Ліза з трону, бо це могла зробити тільки дитина, а вірніше – діти, серця яких скріплені дружбою. Дружба, як відомо, – велика непоборна сила! Але Пітер був тоді малюком і не зміг би нічого зрозуміти. А зараз він виріс, тож я можу вільно попрохати вас про допомогу.

– Пітер? – запитали діти ошелешено, лише Хлоє, спокійно дивлячись на стіну печери, стояв, трохи роззявивши рота.

– Пітере, не хвилюйся, я вже зняв закляття. Тепер же присягни, що скинеш з престолу Ліза, а я зроблю тобі подарунок – ти можеш просити мене, про що забажаєш!

– Я, Пітер, присягаюсь скинути Ліза з престолу! – урочисто проголосив Пітер, звівши угору меча.

Потім Зоряна усім налила повнісінькі келихи білої води – молочної, як її тут називали.

– А чому Уан наклав закляття саме на мене? – запитав Пітер.

– Тому, що ти його родич, а отже – спадкоємець Ліза, – пояснила Зоряна.

Пітер потер вуха і перепитав:

– Що? Значить, і я з Юі – родичі?

– Так, – спокійним голосом відказав Уан.

Хлопець довго сидів непорушно: думав про щойно почуте. Потім заплющив очі, згадавши про обіцянку мага, зібрав до купи усю свою силу волі і після своїх старань, доволі недаремних, підійшов до чарівника, сів поруч і запитав:

– Можна вам відкрити одну дуже важливу таємницю?

– Так, звичайно.

– Я кохаю Аліну.

– Добре, чого ж ти хочеш? – запитально звів брови могутній маг.

– Я хочу, щоб, коли нам, тобто мені й Аліні, загрожуватиме смертельна небезпека,

я б зізнався їй в коханні, – затинаючись, проказав Хлоє і додав: – А вона б відповіла мені взаємністю!

– Добре! Буде зроблено! – усміхнувся Уан. – Тим паче, що для цього не потрібна магія. Я це бачив у вашому майбутньому! Але пам’ятай, ти сам творець своєї долі! – Уан підвівся і випростався. – Майбутнє можна змінити, а ось минуле, на жаль, а може, на щастя – ні! Тому не роби того, про що потім жалкуватимеш.

Країну огортали білі сутінки.

Десь у височині невидиме в світі Білої Магії, оскільки ці краї ніколи не огортала темрява, палахкотіло сузір’я Волосожар.

– У Волосожарі не вистачає однієї зіроньки, – посміхнувся Уан. – Зоряна оселилася з Велесом у чарівній країні Мано, де розташований і цей світ Білої Магії.

А сузір’я тим часом щоночі купалось у зоряних водах Південного Бугу.

– Як же хочеться додому, – прошепотіла, підходячи до Пітера, Аліна.

– До-до-му! – луною відізвилися Вінсент, Ернеста та Юі.

– Що це, чуєте? – озвалася Зоряна.

– Це, певно, Ліз! – схвилювався Лон.

Усі кинулися до чарівних дверей, та їх не було. Перед дітьми розверзлась прірва, з якої чувся гнівний крик Ліза:

– Я усім вам помщуся!

– О! Таке буває дуже рідко – відкрився вхід до Тартару, безодні, з якої повертаються тільки тоді, коли позбудуться всякого зла в душі, – промовив Велес, що також підбіг до гурту.

Усі задивилися на нього – він був, як і в легенді, юний та вродливий. Промовив до підлітків:

– У країні Рондо зла більше немає! Скоро, скоро будете вдома, а поки що на вас, правдоборців, очікують нові перемоги!

Аліна глянула на Пітера. Його очі сяяли, як зорі!

★ КЛЮЧ ЧОТИРЬОХ ВЛАСТИВОСТЕЙ МЕДАЛЬЙОНА ★

Магічна властивість медальйона	Дійова особа	Колір	Стихія	Магічний звір	Почуття	Пора року	Сторона світу	Музичний інструмент	Сузір'я
Переміщення у просторі в межах погляду	Аліна	Білий	Повітря	Білий тигр	Дружба	Зима	Північ	Скрипка	Сузір'я Північної Корони
					Любов				
Оновлення та захисний магічний щит	Вінсент	Зелений	Вода	Дракон	Щастя	Весна	Схід	Флейта	Сузір'я Дракона
					Радість				
Породжування блискавиць	Юї	Червоний	Вогонь	Фенікс	Сила	Літо	Південь	Фанфари	Сузір'я Волосожар
					Здоров'я				
Оживлення в різних світах та обдарування	Ернеста	Жовтий	Земля	Змія	Мудрість	Осінь	Захід	Горн	Сузір'я Змії
					Багатство				

Карта подорожі Аліни з друзями

Авторські фотографії

Біляві хмари...

«Небо Укра\ни»

О, місто, місто! Загадкова пері!
Премудрий новоявлений ацтек!

«Тиша вікова»

Молитва відкриває небеса!

«Острозька академія»

Шатро небаченої досі зливи...

«Сльоза Чураївни»

Сніжком опушені усі дерева.

«Зимова казка»

Сосновий бір Острожчини – як море...

«Бори під Острогом»

Зимою сподіваємось на казку.

«Зимова казка»

Чорницею покриті схили гір...

«Чорниці»

Вітрила вічних мрійників вітрів

«Вітрила творчості»

... білоцвіти, сповнені краси

«Весна в Україні»

Ось сонечко вкладається поспати.

«Кольорова казка»

Весна дарує щедро зелень світу
І залишає все це потім літу.

«Кольорова казка»

Мов крапельки небесної блакиті,
Всіх веселять у кольоровім світі.

«Кольорова казка»

А то був ніжний яблуневий цвіт,
Сріблясто скрізь розсипався, як зорі!

«Хронометр весни»

ЗМІСТ

Про автора	4
До читачів	29
Слово поетеси	31

ВЕСНА – ЦЕ ДИВОВИЖНИЙ ГІМН СВОБОДИ, ЖИТТЯ, НЕОПАЛИМА КУПИНА

Березневе капотіння	36
Підсніжник	38
Весна в Україні	40
Весняна Скіфія	42
Гіацинт Вінниці	47

ЛИСТОПАД НА ДОЛОНЬЦІ ЛИСТКА

Рожевий день осінньої пори	49
Пері	51
Красуня Олена	53
Хризантеми	54

Осінь 56

ЯКІ КАЗКОВІ ВЗИМКУ ВЕЧОРИ!

Улюблена газета 58

Казковий вечір 59

З днем народження! 60

Зимова казка 61

О, ВІННИЦЕ У МАЄВІ ЗІРОК

Світанок 62

Тиша вікова 63

Місто-пері 64

Вінницький звіринець 66

Мандрівка в сонячних світах 68

БЛАГОСЛОВЕННЯ ПОДОЛЯН

Подільське село 69

Люди-трударі 71

До праці 72

Козацького роду 73

Осінній цвіт Поділля	74
Орігамі	75

ДИТИНСТВО – ЦЕ ВЕСЕЛКИ ЦВІТ

Наша вчителька	76
Вітрила творчості	78
Добричка	79
Добрик	81
Помічниці	82
Подоряночка	83
Дива географії	84
Шукаю себе	85
Чарівна книга	86
Брат	88
Стежинка	91

УСЕ ПІДВЛАДНЕ СИЛІ СЛОВА

Поетичні мандри	93
Священний скарб	95
Чари читання	97
Віват «Дніпру»	99

Захоплення 101

УКРАЇНО МОЯ ЧОРНОБРОВА, ПОЕТИЧНОГО СЕРЦЯ ПАРНАС!

Український Парнас 103

Україна – європейська держава 105

Вдома, в Україні 108

Говерла 110

Небо України 112

Чорниці 114

ДВОЛИСНИК

Пригода в лісі 116

Берізка і платан 122

Лобода 125

Бережімо ліси 126

Барбарис 128

Бори під Острогом 130

Світ рослин 132

Вдячність 134

Кольорова казка 135

ЖИТТЯ ЛЮДСЬКЕ СЕРЕД
ПУСТЕЛЬ КОСМІЧНИХ

Прадавні коди	141
Тутанхамон	142
Сльоза Чураївни	145
Шевченкові краї	148
Острозька академія	151
Хронометр весни	154
Географічне диво	156

ПЕРГАМЕНТ ВОД ОМАНЛИВО
БЛАКИТНИЙ

Цикл «Йорданія»

I Мертве море	160
II Амман	162
III Жар-птиця Мертвого моря.....	164
IV Святкова п'ятниця	165

АЛІНА І ЧОТИРИ ВЛАСТИВОСТІ МЕДАЛЬЙОНА

Фантастична казка

Пролог	169
Розділ I Нове знайомство	170
Розділ II Країна Рондо	178
Розділ III Таємниця папірця	182
Розділ IV Плюшевий ведмедик	187
Розділ V Ернеста, або лялька Юля	190
Розділ VI Вінсент	194
Розділ VII Плащ-невидимка	198
Розділ VIII Юі врятовано!	202
Розділ IX Магічна карта	206
Розділ X У в'язниці	213
Розділ XI Спокуса	217
Розділ XII Білий тигр	221
Розділ XIII Втеча	224
Розділ XIV Саймон	229
Розділ XV Мальва	234
Розділ XVI Захисна властивість медальйона	240

Розділ XVII Зброя	246
Розділ XVIII Птах Фенікс	251
Розділ XIX Таємниця Хлоє	255
Розділ XX Спроба Юі	258
Розділ XXI Хлоє – повар.....	262
Розділ XXII Потяг у повітрі	265
Розділ XXIII Сон Аліни	269
Розділ XXIV Місто риб'ячих кісток	272
Розділ XXV Осінній дощ	275
Розділ XXVI Подарунок змії	278
Розділ XXVII Двері в інший світ	283
Розділ XXVIII Світ Білої Магії	288
Ключ чотирьох властивостей медальйона.....	295
Карта подорожі Аліни з друзями	296
 АВТОРСЬКІ ФОТОГРАФІЇ	 297

Літературно-художнє видання
Бурбело Олександра Сергіївна

Золота росинка

Фотографії авторські
Коректор Бевз Т.О.

Здано до складання: 15.01.2014р.
Підписано до друку: 10.06.2014р.
Формат 60x84/16. Папір крейдований.
Гарнітура Times New Roman. Друк офсетний.
Умовн. друк. арк.
Замовлення № _____.
Тираж 1000 прим.

Віддруковано _____

*Довкола розкiш рiдної природи,
I кожен з нас – її мале дитя,
Краплиночка великого народу
В Днiпровiй хвилi
вiчного життя!*

«Стежинка»